GNOZA EGIPTEANĂ I

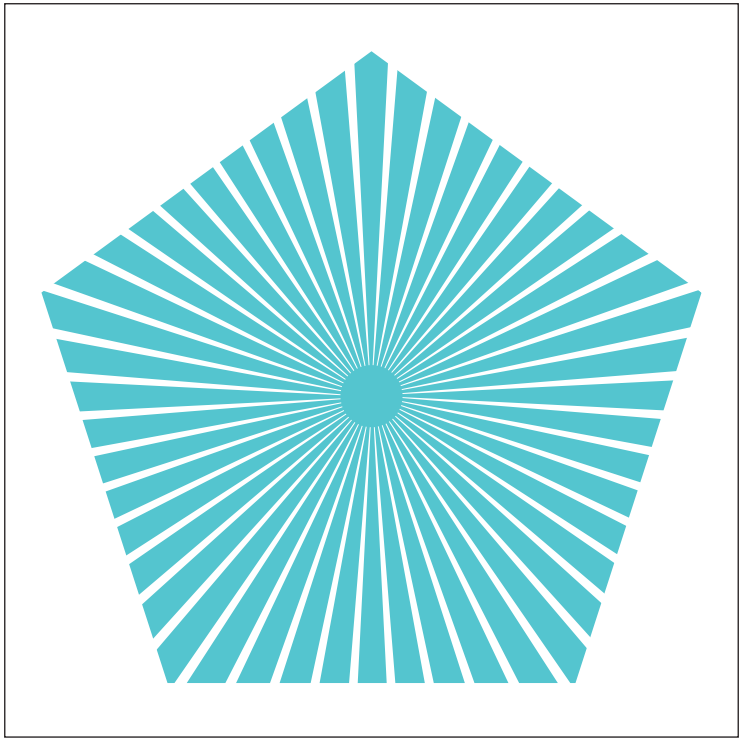

Jan van Rijckenborgh

GNOZA ORIGINARĂ EGIPTEANĂ

Jan van Rijckeborgh

I

2002
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Fiul Şerpilor

„A făcut din sine un mormânt viu”. Din acest mormânt al naturii, reînvie Fiul, îmbrăcat în haina Nunţii de Aur a noului suflet. Acesta este noul Mercur, Hermes de Trei ori Mare. Fruntea sa este împodobită de floarea minunată a noii capacităţi de gândire, ţine în mână dublul şarpe de foc, fluidul măduvei coloanei vertebrale reînnoite, aspectul pozitiv şi negativ. Cele cinci puncte de contact ale sufletului nou cu personalitatea transfigurată, apar ca roze radiante.

El a găsit Pimandrul său. Astfel se ridică din glorie în glorie, în unitate cu Spiritul, lăsând în urma lui osemintele tuturor eforturilor zadarnice, în deşertul trecutului dialectic.

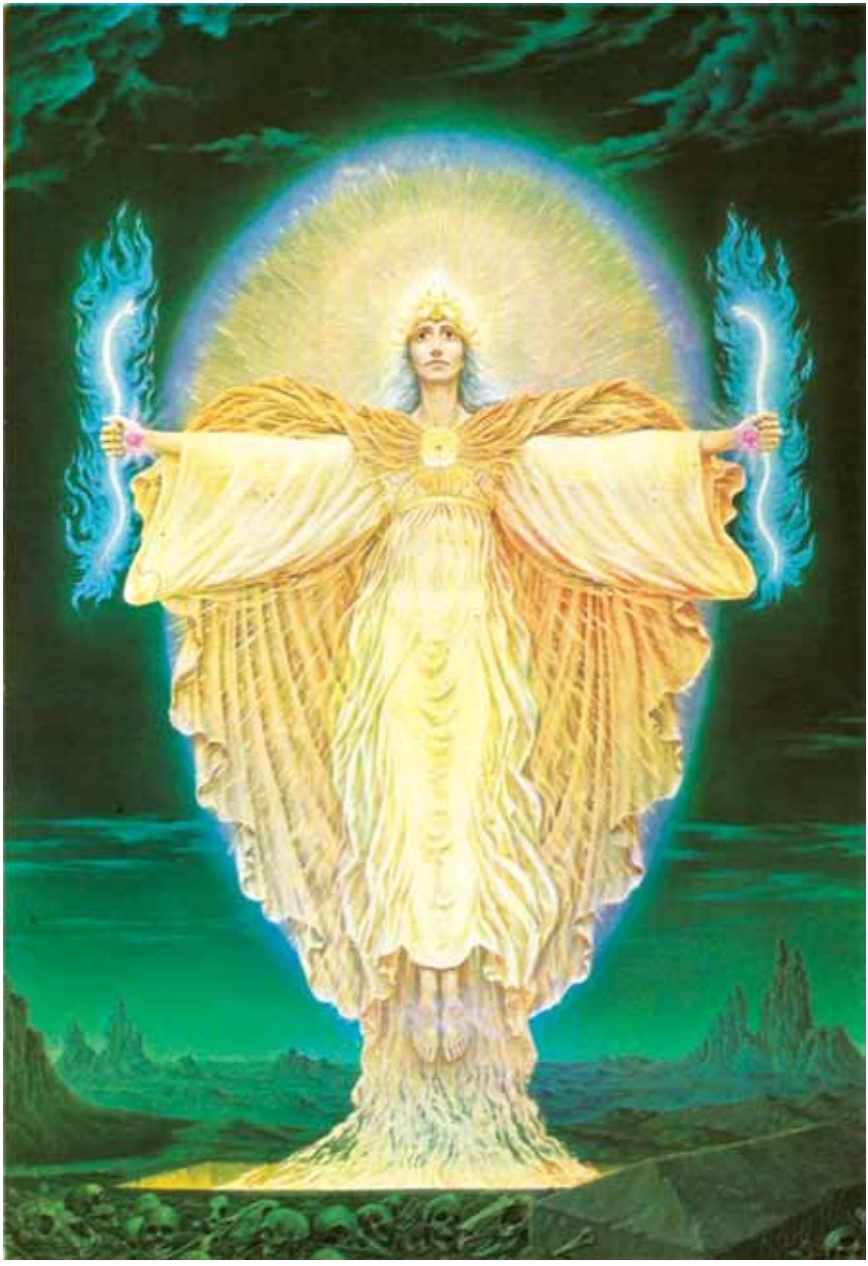

Fiul Şerpilor

Cuvânt înainte

Ne cuprinde un deosebit sentiment de bucurie şi de recunoştinţă, că în zilele noastre, când lumea şi omenirea au ajuns la o nouă cotitură a marilor ere cosmice, putem să aducem din nou la lumină din adâncul erelor, străvechiul mesaj al Gnozei egiptene.

În orice moment, în orice loc şi sub orice nume lucrează, acest mesaj este şi a fost baza tuturor activităţilor eliberatoare, avându-şi rădăcinile în mesajul universal al Gnozei. El se adresează acelora care percep dezvoltările tragice ale drumului de pelerinaj al omenirii şi care, într-o profundă nelinişte a inimii, caută încă să scape circuitului fatal al morţii, la care participă irezistibil oamenii, în tenebrul nemăsurat al nopţii cosmice, care cade asupra lor.

Această carte, prin natura ei, se adresează direct acelora care, ca elevi ai Şcolii Spirituale Gnostice a Rozacrucii de Aur, se străduiesc să treacă pe acea cale adevărată, care conduce la menirea omului. Graţie acestei căi, fiecare căutător serios al adevărului eliberator va fi capabil să se apropie de spiritul uceniciei gnostice şi în cursul acestei orientări interioare va putea constata măsura în care este chemat şi el la parcurgerea căii.

Jan van Rijckenborgh

I

Hermes Trismegistul

În ultimele zile ale lunii aprilie 1956, ne-am adunat la Renova, în Centrul nostru de Conferinţă, de pe lângă Lage Vuursche. Atenţia participanţilor a fost orientată spre noul val al dezvoltării şi manifestării Şcolii Spirituale moderne, căci marea muncă gnostică pentru lume şi umanitate a început în luna care a urmat.

Majoritatea elevilor au simţit măsura în care Corpul Viu cvintuplu al Şcolii părea că vibrează sub tensiunea crescândă a evenimentelor viitoare. Am fost conştienţi de epoca minunată în care am intrat, epocă în care fiecare dintre noi va arăta clar, de care câmp aparţine, de câmpul Gnozei sau de cel al naturii obişnuite. O demarcare extrem de clară va urma.

A fost necesar ca un ecumenism gnostic să fie fondat, un ecumenism ce are ca sursă Gnoza originară, Gnoza lui Hermes Trismegistul. Este clar că, un studiu aprofundat al acestei Gnoze, este de o mare importanţă pentru toţi cei care caută cu adevărat lumina adevărului eliberator.

De aceea punem lecţiile date elevilor Şcolii Spirituale actuale la dispoziţia acelora care se află încă în exterior dar care, conform stării lor interioare şi a pregătirii lor, aparţin de „recolta” zilelor de astăzi.

Cine a fost, sau mai bine spus, cine este Hermes Trismegistul? Putem, ca răspuns la această întrebare, să luăm în considerare personalitatea unuia dintre trimişii sublimi divini. Cititorul o poate face în mod firesc, cu condiţia să nu se gândească la vreun personaj istoric, ci la o serie de trimişi celeşti. Căci, în conformitate cu obiceiul vechi, forţele zeilor şi manifestările lor erau reprezentate prin dumnezei antropomorfi.

Trebuie să spunem deci, că Hermes există, Hermes este adevăratul Om divin, care a trecut prin porţile Capului de Aur. Din acest motiv Hermes este numit „Trismegist", „de trei ori mare", sau „de trei ori sublim". Omul celest este absolut sublim, în sens triplu: în sens religios, în sens ştiinţific şi în sens de artă pură. Religia, ştiinţa şi arta formează în el, Hermes, un triunghi echilateral perfect.

Dacă vorbim aici despre religie, atunci vrem să spunem că omul divin îşi experimentează şi realizează religia sub singura ei formă adevărată, şi anume, în legătură absolută cu esenţa originară a Divinităţii. Astfel, elevul pe cale, care tinde spre această religiozitate, dă dovadă de o mare puritate, iubire, suflet adevărat şi seriozitate profundă. Un asemenea elev dovedeşte că întreaga sa fiinţă este atinsă de marea dragoste - care este Dumnezeu - şi că doreşte să trăiască din această dragoste, aspiră la ea şi se străduieşte să fie perfect. În această dragoste, în acest singur aspect se poate recunoaşte deja triunghiul echilateral majestuos, căci acela care doreşte să obţină această dragoste, iubirea lui Dumnezeu, şi astfel ar dori să devină gnostic adevărat, acela trebuie mai întâi să se dezbrace de orice instinct egocentric, să renunţe la aspiraţiile şi străduinţele orientate spre pământ. În al doilea rând, în corelaţie cu această golire pe plan natural, radiaţiile de Lumină ale Dragostei divine îl copleşesc. În al treilea rând, cel care în această golire primeşte dragostea lui Dumnezeu, acela o va şi radia. Astfel el demonstrează că este un elev pe cale, prin fapte eliberatoare, evidente. Acesta este primul aspect hermetic al sublimităţii.

Cel de-al doilea este consecinţa. Dacă un elev primeşte Lumina Gnozei, în măsura în care triumfă asupra egoismului său şi ajunge la abandonarea eului, se va produce o mare schimbare în cele cinci fluide ale stării naturale a sufletului său. O condiţie absolută este autopredarea. Endura este formula de bază. Fără ea „Fiul Omului", Lumina lui Dumnezeu nu poate penetra, nu poate locui în sistemul uman. Dacă însă inima elevului este deschisă, şi astfel Lumina gnostică poate penetra şi poate locui în el, atunci această lumină circulă în el zilnic.

Una dintre primele consecinţe remarcabile este înţelegerea, iluminarea - precum au numit-o anticii - adică o schimbare a conştienţei. Se creează noi posibilităţi ale conştienţei, care potenţial erau prezente în sistemul său, dar în stare latentă până în ziua aceea. Dacă însă noile capacităţi ale conştienţei devin active, intelectualitatea se retrage pe planul al doilea şi înţelepciunea se va naşte. Cunoaşterea trezită prin această înţelepciune, constituie cel de-al doilea aspect hermetic al desăvârşirii, calificată pe drept „vederea Rozacrucii", deoarece Rozacrucianul adevărat este înţelept din mila lui Dumnezeu, o fiinţă renăscută. El este omul de pe Golgota care, prin moartea zilnică, ataşează roza de cruce şi se stinge astfel în Iisus Domnul.

În acest al doilea aspect hermetic al desăvârşirii vedem strălucind triunghiul echilateral. Înţelepciunea trebuie mai întâi să se nască din inimă, din roza inimii, din Betleem, apoi ea trebuie să atingă maturitatea în sanctuarul principal şi, ca şi dragostea, să radieze prin întreaga fiinţă.

Vedem acum clar şi cel de-al treilea aspect hermetic. Aici este vorba despre Arta Regală: în primul rând, arta de a trăi cu adevărat în omul eliberat; în al doilea rând, arta de a fi cu adevărat inatacabil ca eliberat celest; şi în al treilea rând, arta de a servi, prin această viaţă, pe Dumnezeu, lumea şi oamenii, muncind pentru eliberarea umanităţii.

Astfel se dezvoltă în faţa ochilor noştri magicianul, din graţia lui Dumnezeu, fratele sau sora Sfântului Graal, omul care serveşte, iluminat de ştiinţa Gnozei şi de forţa dragostei Gnozei. Cel care ajunge la perfecţiune pe baza acestor de trei ori trei aspecte, este un Hermes Trismegist, un om celest. Cel care începe să trăiască din aceste nouă vederi, şi se dirijează în acest scop prin autopredarea perfectă, acela umblă calea hermetică. El a devenit copilul lui Hermes; se apropie de starea omului celest. Acest om celest ia naştere deci, dintr-o desăvârşire triplă, pe care Rozacrucea o defineşte, de asemenea, după cum urmează:

1. Candidatul, după ce şi-a purificat sanctuarul inimii prin autopredarea sa, trecând astfel prin această poartă a lui Betleem, a fost atins de radiaţia de dragoste a lui Dumnezeu, şi astfel a fost aprins de Spiritul lui Dumnezeu.

2. Graţie luminii dragostei, el participă la înţelepciune, nu printr-o cunoaştere intelectuală transmisă, ci prin intervenţia focului în el. Stingerea sa totală în Iisus Domnul, îl va conduce de la Betleem la Golgota.

3. El va demonstra eliberarea sa prin sacerdoţie magică, eficace şi cotidiană. Aceasta este renaşterea prin Spiritul Sfânt.

Renaşterea, în sens evanghelic, implică în mod logic ofranda totală a sinelui. Reflectaţi bine la aceasta, dacă aspiraţi atât de mult la desăvârşire, la atingerea Gnozei, şi la rezultatele paşilor pe cale. Secretul succesului se află mai întâi de toate în sacrificiul perfect.

Prin urmare, atunci când vorbim despre Hermes Trismegistul, nu dorim să îndreptăm atenţia cititorului spre trecutul străvechi al omenirii, spre timpurile preistorice, când odinioară învăţătorul a vorbit omenirii despre lucruri foarte înţelepte, ci aici este vorba despre un prezent viu al Gnozei tuturor timpurilor.

În acest prezent viu, starea naturală obişnuită dialectică ne vorbeşte în termeni foarte clari: forţele sale doresc să ne ocupe şi să ne absoarbă până la punctul în care vom ajunge să gândim că nu există nimic altceva. În cursul vieţii dumneavoastră probabil aţi căutat lumina, aţi încercat să descoperiţi misterul. De aceea vă spunem: în prezentul viu, vă apropiaţi de misterii datorită revirimentului total al comportamentului dumneavoastră, dacă doriţi cu adevărat ca ele să se dezvăluie ca adevăr în faţa ochilor dumneavoastră.

Prezentul naturii dialectice este reprezentat în Scriptura Sfântă prin „Irod”. Dar misterul care trebuie dezvăluit, cel care este omniprezent din zorii timpurilor şi care se găseşte, de asemenea, în dialectică, care s-a gravat, s-a implantat în ea, acest mister este de asemenea desemnat în Evanghelie ca „Egipt”.

Deci, dacă acum, în vremea tinereţii stării uceniciei în Gnoza Sfântă, aţi fost atinşi de lumina misterului, astfel încât, în această lumină misterul se dezvăluie, forţele naturale ale lui Irod încearcă să ucidă acest element străin pentru natura dialectică, înainte ca acesta să se desfăşoare total.

De aceea fiecare elev serios este chemat să „fugă în Egipt", ca şi copilul Iisus, ceea ce înseamnă: să ne cufundăm adânc în misterele vieţii adevărate, care se manifestă şi în prezent, pentru ca să le putem vedea, ca ele să ne poată penetra. Căci trebuie să afirmăm: Sfântul Graal există!

Înţelegeţi probabil de ce se spune despre numeroşi mari învăţători ai omenirii, ca de exemplu despre Pitagora şi Platon, că au primit cunoştinţele de la Hermes Trismegistul, şi de ce această înţelepciune hermetică este identică cu doctrina sacră orientală. Există, de fapt, o singură înţelepciune, care a fost mereu păstrată, din care s-au inspirat şi se vor inspira mereu, în toate timpurile şi în diferite părţi ale lumii noastre.

Înţelegeţi, de asemenea, de ce se vorbeşte despre nenumărate cărţi, atribuite lui Hermes. Unul dintre autori chiar face aluzie la sutele de pergamente care ar conţine înţelepciunea lui Hermes. Însă toate cărţile lumii nu ar putea să conţină înţelepciunea hermetică! Căci această înţelepciune este de o cu totul altă natură decât cunoaşterea transmisă. Această înţelepciune nu se găseşte în cărţi. Cu toate acestea, ea este din plin de partea aceluia care „ataşează într-adevăr roza de cruce".

Dacă însă, în această lucrare, îndreptăm atenţia cititorului asupra unei cărţi, asupra lui *Corpus Hermeticum*, după ce în partea introductivă aţi putut să faceţi cunoştinţă cu *Tabula Smaragdina*, fundamentul şi sinteza acestei înţelepciuni originare, nu dorim în niciun caz să spunem: „Iată înţelepciunea!". Dorim numai să vă prezentăm o mărturie a înţelepciunii din trecut, înţelepciune care trebuie să vă devină proprietate şi în prezentul viu.

Înţelegeţi deci, de ce nu ne oprim la pergamente îngălbenite şi la sanctuare în ruine. Cert, le considerăm cu

respect şi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru forţa dragostei Fraternităţii care avansează în faţa noastră şi care, prin tot ceea ce a suportat şi suferit pentru noi, ne face posibilă apropierea de Gnoză. Cu toate acestea, să nu uităm niciodată că noi suntem, în calitate de Tânără Fraternitate Gnostică, în prezentul viu, pentru a face şi în zilele noastre ceea ce altădată au făcut strămoşii.

Mărturia lor o supunem probei experienţei noastre. Atinşi de Gnoză, ca noii vlăstari ai trunchiului, ne refugiem împreună în Egipt. Ne cufundăm în mister, în scopul de a putea împlini, aici şi în prezent, sarcina noastră de copii ai lui Dumnezeu.

II

Tabula Smaragdina

Este adevărat! Este sigur! Este întregul adevăr!

Ceea ce se află jos, este la fel ca şi ceea ce este sus, ceea ce se află sus este la fel ca şi ceea ce se află jos, ca să se împlinească miracolele Unicului.

La fel cum totul a fost creat din Unicul, printr-un singur mijlocitor, la fel totul s-a născut din Unicul, prin transmisie.

Soarele este tatăl, Luna este mama, aerul l-a purtat în sânul său, Pământul l-a hrănit.

Tatăl tuturor talismanelor lumii este omniprezent.
Forţa, când este utilizată în pământ, rămâne imaculată.

Separaţi, cu dragoste, mare înţelegere şi înţelepciune, focul de pământ, subtilul de ceea ce este dur, dens şi solid.

De pe pământ se ridică în cer, după aceea coboară pe pământ, prinzând în sine forţa din înălţime şi cea de jos.

Astfel toată gloria lumii va deveni a ta şi de aceea tot întunericul va fugi din faţa ta.

Aceasta este forţa imensă a tuturor forţelor, deoarece ea triumfă asupra tuturor lucrurilor subtile şi penetrează toate lucrurile dense.

Astfel a fost creată lumea, şi din ea au fost create în aceeaşi manieră şi alte creaţii minunate.

Mi s-a dat numele de Hermes de Trei ori Mare, deoarece posed cele trei aspecte ale ştiinţei lumii întregi.

Ceea ce am spus despre prepararea aurului, activitatea soarelui spiritual, este împlinit.

Vă prezentăm aici o mărturie a strămoşilor, care este cunoscută sub numele de *Tabula Smaragdina, Tabla de Smarald*. Despre subiectul acestei Table de Smarald circulă legende, pe care le cunoaşteţi probabil. Tabla, despre care este vorba, este o piatră de mormânt acoperită cu inscripţii care se referă la înţelepciunea transmisă de strămoşi. Această înţelepciune originară a fost prin urmare gravată pe piatră. Sub această piatră a fost găsit corpul intact al lui Hermes Trismegistul.

Acest fapt ne face să ne gândim imediat la templul funerar al lui Christian Rozacruce. O placă de bronz, acoperită şi ea cu formule ale înţelepciunii universale, închide acest mormânt, sub care se găseşte, în analogie perfectă cu povestirea care se referă la Tabla de Smarald, corpul intact al Tatălui nostru, Fratele C.R.C., în stare perfectă.

Johann Valentin Andreae şi cei din cercul său, într-adevăr, nu din fanteziile lor au inventat *Fama Fraternitatis Rosae Crucis*. Nici nu ar fi putut să o facă, deoarece chemarea Fraternităţii este întotdeauna aceeaşi, traversând secolele, şi trebuie să fie, deoarece enunţă de fiecare dată înţelepciunea Gnozei originare.

Ceea ce frapează în mod direct în mărturia celor vechi, este faptul că e vorba despre o Tablă de smarald. Un smarald este o piatră preţioasă, de un verde extraordinar. Ca şi metalele, pietrele preţioase au proprietatea de a capta, reţine şi reflecta vibraţii şi radiaţii. Diferitele pietre şi metale polarizează printr-o vibraţie particulară. Fiecare metal şi fiecare fel de piatră are un caracter propriu, o proprietate specifică. De aceea în ocultism de exemplu, ştiinţa metalelor, a pietrelor şi a culorilor este frecvent aplicată pentru favorizarea efectului anumitor radiaţii şi pentru a combate altele. Biblia, şi ea face

des aluzii la pietre preţioase. Gândiţi-vă la oraşul denumit Noul Ierusalim în Apocalipsă. Cele douăsprezece porţi ale acestuia sunt ornate cu pietre preţioase excepţionale; aceasta pentru a ne face să înţelegem că toate radiaţiile salvatoare, iluminatoare, dătătoare de forţă, intră prin aceste douăsprezece porţi, astfel încât oraşul nu mai are nevoie de lumina Soarelui şi a Lunii dialectice.

Culoarea, forţa, radiaţia, care desemnează cuvântul smarald, indică baza, începutul, fundamentul absolut, fără de care nimic nu poate fi întreprins. *Tabula Smaragdina* este deci punctul de pornire al filozofiei hermetice. Fără această cheie este imposibilă înţelegerea Gnozei originare. Aceasta au vrut să explice filozofii hermetici de odinioară prin expresia Tablă de Smarald.

Tabula Smaragdina, textul pietrei de mormânt, sub care a fost îngropat corpul nobil şi intact al lui Hermes Trismegistul, începe cu cuvintele: *„Este adevărat! Este sigur! Este întregul adevăr!”* - triplă confirmare a formulelor înţelepciunii, pe care le menţionează piatra sacră.

Dacă considerăm superficial acest început, ni se pare că el conţine afirmaţii aparent inutile, şi pare că este în dezacord cu o sobrietate obiectivă. Autorul nu s-ar fi putut mulţumi prin a spune: „Conţinutul este în concordanţă absolută cu adevărul”? Nu, în niciun caz! Deoarece această triplă confirmare se raportează la o formulă magică de o semnificaţie profundă.

Prima afirmaţie spune că adevărul, despre care mărturiseşte *Tabula Smaragdina*, este, în personalitatea şi sistemul microcosmic al candidatului, în întregime confirmat de experienţă. Când discipolul lui Hermes spune că *„Este adevărat!”*, atunci vrea să spună cu totul altceva decât omul dialectic. Discipolul lui Hermes nu vorbeşte şi nu mărturiseşte despre adevăr, decât dacă a parcurs calea şi a dovedit valorile despre care este vorba. Îl puteţi crede şi puteţi avea încredere în justeţea mărturiei acestui om devenit mag; şi vă veţi da seamă că, atunci când aţi parcurs la rândul vostru calea

experienţei, atunci veţi spune cu aceeaşi certitudine exaltată: *„Este adevărat!”*

Adevărul nu are valoare, nu este adevăr pentru dumneavoastră dacă nu l-aţi experimentat voi înşivă, dacă nu l-aţi trăit direct. Adevărul în sine nu eliberează pe nimeni, dar el judecă; ceea ce vrea să spună că un om care încearcă să meargă un drum personal, intră în conflict cu adevărul. Însă, din momentul în care omul se străduieşte să ajungă mai aproape de el, să-l experimenteze şi să-l întărească prin conduita de viaţă, el se eliberează imediat de judecată. De aceea, omul Vechiului Testament are în toate privinţele motive să se teamă în faţa acestei judecăţi, în timp ce omul Noului Testament, care va împlini acest adevăr, îl iubeşte mai presus de toate.

Cea de a doua afirmaţie, *„Este sigur!”*, înseamnă că adevărul este în măsura experienţei individuale; nu o poate depăşi. În consecinţă, toate speculaţiile filozofice dialectice ne îndepărtează de adevăr, precum Şcoala Spirituală Modernă deseori a explicat. Acesta este motivul pentru care există atâtea sisteme filozofice care se contrazic reciproc, care deseori dau dovadă de deducţii elevate, de o nevoie infinită a adevărului, dar se află foarte departe de el!

Adevărul, despre care mărturiseşte discipolul lui Hermes, este în primul rând bazat pe experienţă, în al doilea rând, nu există în el niciun element speculativ, în al treilea rând, trebuie să fie adevărul întreg. Doar adevărul întreg poate fi eliberator.

Omul obişnuit al lumii dialectice deseori spune: „Ceea ce este adevărat pentru dumneavoastră, nu este în mod necesar adevărat pentru mine.” Există de fapt o infinitate de pretinse adevăruri contradictorii, care se întrec pentru locul întâi, contrazicându-se perfect. Altfel spus, omul natural, luptând în izolarea sa, urmează deseori o cale necesară şi adevărată pentru el, dar absolut inutilă pentru altcineva, ba mai mult, poate fi chiar periculoasă. Adevărul întreg însă, în sens hermetic, este destinat întregii umanităţi, este valabil pentru toţi şi este adresat lumii şi umanităţii.

De aceea, încă de la început, *Tabula Smaragdina* afirmă că nu vorbim despre un adevăr valabil într-un moment anume pentru cineva, ca un episod din istoria vieţii sale, ci despre un adevăr care trebuie dovedit, care nu este speculativ, despre un adevăr plin şi întreg, adică destinat tuturor oamenilor. Acesta este adevărul triplu, întreg şi inatacabil, pe care îl conține *Tabula Smaragdina*. În continuare se spune:

„Ceea ce se află jos, este la fel ca şi ceea ce este sus, ceea ce se află sus este la fel ca şi ceea ce se află jos, ca să se împlinească miracolele Unicului.

La fel cum totul a fost creat din Unicul, printr-un singur mijlocitor, la fel totul s-a născut din Unicul, prin transmisie."

Recunoaşteţi în aceste propoziţii axioma hermetică cunoscută: „Precum sus, astfel jos." Să ne oprim aici pentru un moment, căci din punct de vedere general, această afirmaţie absolută pare în dezacord cu realitatea. De fapt, este imposibil a susţine că Imperiul Luminii veritabile, în gloria şi divinitatea sa, se proiectează în lumea dialectică şi la fel, că dialectica i-ar fi dovada. Dimpotrivă: există un conflict imens între „înaltul" Gnozei şi „josul" naturii morţii.

De aceea este indispensabil să ne apropiem de axioma hermetică în mod diferit, altfel decât cu metodele omului dialectic. Mai ales ocultistul este cel care face interpretări greşite. Prin intermediul filozofiei hermetice, el încearcă să-şi disimuleze propriile aspiraţi egocentrice. De fapt, totul fiind axat pe regalitatea eului, el pretinde că urmează căile Domnului, asimilând ceea ce este jos cu ceea ce este sus, lucru imposibil prin natură. Plecând de la certitudinea că în *Tabla de Smarald* întâlnim înţelepciunea absolută, pe baza acestei axiome hermetice putem constata imediat, că în manifestarea universală există un conflict imens între „înalt" şi „jos" adică, natura morţii, „jos", nu este deloc ca şi „sus"! Forţa *Tablei de Smarald* ne plasează fără echivoc în faţa imensului conflict al manifestării universale. Nu doar ca să accentueze gravitatea, ci de asemenea pentru a arăta că omul şi

lumea au posibilitatea de a depăşi acest conflict şi că trebuie să o facă. Această axiomă hermetică revelează importantul mesaj al *Tablei de Smarald*.

În manifestarea universală, totul s-a născut într-o zi din forţa lui Dumnezeu. De aceea această manifestare, căzută acum în corupţie, se poate, cu forţa lui Dumnezeu, sau să dispară, sau să se ridice din nou la starea originară. Prin această forţă, se poate deci şi transfigura!

Axioma hermetică conţine marele mister al mântuirii, într-o formulă ştiinţifică; ea ne dăruieşte o teză inatacabilă: dacă vă legaţi de forţa minunată a Spiritului dragostei, de Pimandru - nume care înseamnă „păstorul omenirii" sau „ghidul omului" - inferiorul va fi din nou egal cu superiorul. Şi *Tabla de Smarald* continuă:

„Soarele este tatăl, Luna este mama, aerul l-a purtat în sânul său, Pământul l-a hrănit. Tatăl tuturor talismanelor lumii este omniprezent. Forţa, când este utilizată în pământ, rămâne imaculată."

Această scurtă formulă este de o claritate minunată. Textul spune: Există doi părinţi: părintele domeniului naturii şi Părintele domeniului spiritual. Domeniul naturii trebuie să provină din domeniul spiritual şi să fie întreţinut de el. Dar se poate întâmpla ca un om să trăiască doar din imperiul naturii (ceea ce este posibil deoarece domeniul naturii este un câmp perfect echipat), şi astfel să se cufunde perfect în acest domeniu, părăsind şi uitând de Părintele domeniului spiritual. Omenirea lumii dialectice se află în acest caz. Astfel se dezvoltă un conflict, şi în acelaşi moment „ceea ce se află jos" nu mai este ca şi „ceea ce se află sus". Ca urmare se produce o întărire a corpului astral şi alte cristalizări ce acompaniază simultan omul căzut din câmpul spiritual.

De aceea trebuie să apară o soluţie salvatoare. Această posibilitate de salvare există deoarece:

„Tatăl tuturor talismanelor lumii este omniprezent. Forţa, când este utilizată în pământ, rămâne imaculată."

Dacă doriţi să utilizaţi această forţă, atunci trebuie să ascultaţi sfatul pe care vi-l dă Tabla de Smarald:

„Separaţi, cu dragoste, mare înţelegere şi înţelepciune, focul de pământ, subtilul de ceea ce este dur, dens şi solid. De pe pământ se ridică în cer, după aceea coboară pe pământ, prinzând în sine forţa din înălţime şi cea de jos. Astfel toată gloria lumii va deveni a ta şi de aceea tot întunericul va fugi din faţa ta."

Atacaţi, în forţa Gnozei, în forţa suflului dragostei lui Dumnezeu, întregul dumneavoastră eu al naturii, care este separat de Tatăl universal, de Spirit. Umblaţi calea endurii, calea transformării, pe care Şcoala Spirituală modernă o predă de mulţi ani. Şi cu siguranţă veţi învinge. Cel care începe acest mers cu puterea imensă a Forţei Forţelor, va obţine într-o zi victoria.

Atunci se împlineşte tot ceea ce Gnoza a declarat despre pregătirea aurului şi activitatea soarelui spiritual.

III

Corpus Hermeticum

După ce ne-am cufundat în formulele fundamentale ale înţelepciunii *Tablei de Smarald*, ne întoarcem spre *Corpus Hermeticum* şi comparăm această cheie a străbunilor cu cea a Tinerei Gnoze. Dacă verificăm în care măsură doctrina, viaţa şi directivele celor vechi se află în concordanţă cu ale noastre, vom afla şi vom şti dacă Tânăra Gnoză, preluând iniţiativa şi asumându-şi conducerea marii munci mondiale, şi-a fundamentat dreptul de a o face, pe adevărate valori, sau această pretenţie vine din iluzie.

Corpus Hermeticum, pe care această publicaţie ne permite să o aprofundăm, constă din optsprezece cărţi. Prima este intitulată *Pimandru*. Aceasta tratează un dialog între Hermes şi o fiinţă misterioasă, care se numeşte Pimandru. (Numele grecesc este Poimandres.)

Hermes este aici omul născut de la natură, care a întreprins calea eliberării, a trecut prin grota naşterii, Betleem, şi are deci un suflet nou-născut. El ţese „Mantia de Aur a Nunţii", pe baza acestei stări a sufletului, în timp ce noua stare a conştiinţei mercuriene sau hermetice începe să se manifeste. Din momentul în care această conştiinţă predomină, apare Pimandru.

Discipolul lui Hermes intră în legătură cu Pimandru în virtutea noii manifestări a fiinţei sale. Pimandru este înţelepciunea divină omniprezentă. Da, Pimandru este Dumnezeu. El este Cuvântul începutului. Dar nu este Cuvântul în sensul său universal, ca de exemplu în prologul Evangheliei lui Ioan: „La început a fost Cuvântul", sau precum în Biblie, în care numele lui Dumnezeu este de multe ori menţionat în sensul său universal.

Pimandru este înţelepciunea, Cuvântul, Dumnezeu, care se adresează lui Hermes într-un mod determinat şi particular. Atunci când în Biblie putem citi că Dumnezeu vorbeşte, că Dumnezeu se adresează unui hierofant sau unui slujitor, în multe din cazuri nu este vorba despre Cuvântul divin în sens universal, ci despre faptul că Logosul se întoarce ca şi Pimandru spre acel hierofant, slujitor sau către acel discipol al lui Hermes.

Înţelepciunea omniprezentă este o radiaţie, o vibraţie, o forţă-lumină universală, o mare forţă electromagnetică, foarte particulară. Această radiaţie, cea mai înaltă a manifestării universale, este însăşi radiaţia Spiritului.

Când un om a dobândit conştiinţa hermetică, capabilă să penetreze orice, atunci această conştiinţă resimte, experimentează şi recunoaşte imediat radiaţia Spiritului. Atunci, între câmpul universal al Spiritului şi discipolul lui Hermes se creează un focar, un punct de întâlnire intens, puternic şi luminos. Punctul, focarul în care Spiritul şi conştiinţa se privesc ochi în ochi! Spiritul acestui focar este Pimandru, conştiinţa lui Hermes.

Mulţumită activităţii acestui focar, începe mersul cu Dumnezeu, dialogul, legătura vie între Dumnezeu şi om. Prin urmare, din momentul în care obţineţi şi experimentaţi ceva din noua stare a conştiinţei, intraţi în acelaşi timp în relaţie personală cu Dumnezeu şi astfel se dezvoltă „mersul zilnic cu Dumnezeu".

Înţelegeţi că aceasta nu are absolut nimic în comun cu practicile spiritiste ale entităţilor dezintegrate din sfera reflectătoare, care se străduiesc în mod josnic să imite legătura între Spirit şi om. Vedeţi clar, că tot cea ce se adresează conştiinţei naturale, conştiinţei-eu, fără vreo excepţie, este imitaţie, iluzie, înşelătorie.

Când conştiinţa hermetică se adresează Spiritului, şi când focul Spiritului este astfel aprins în focarul întâlnirii, se stabileşte o structură luminoasă de linii de forţă. Atunci discipolul lui Hermes se întâlneşte cu Pimandru. Din această structură de linii de forţă, astfel formate, o forţă, vibraţie,

penetrează în discipol. Această vibraţie are un sunet şi o culoare în acord cu motivul pentru care el se ridică în câmpul spiritual. Astfel, această manifestare, această întâlnire are un caracter foarte particular.

Doar în această manieră unică Dumnezeu vorbeşte cu omul. Aceasta este a găsi şi a auzi „numele inexprimabil". Fără îndoială aţi auzit anumite lucruri despre acest subiect şi despre faptul că, a găsi şi a auzi „numele inexprimabil", înseamnă culminarea unei dezvoltări gnostice-magice. Numeroşi sunt cei care au căutat şi caută mereu în mod negativ, pornind din eul lor natural, să atingă acest Horeb, acest munte al împlinirii. Dar, se înţelege de la sine că toate aceste experimentări sunt condamnate eşecului, atât timp cât baza efortului rămâne eul.

Cheia acestui apogeu magic îşi are sălaşul în inima fiecăruia. Când omul îşi deschide inima Gnozei, atunci el începe să parcurgă calea care conduce la întâlnirea zilnică cu Divinitatea. Cât de sărace, cerşetoare, absolut neştiutoare se arată diferitele teologii, pentru care cuvântul divin se află într-o carte şi care, cu zel, caută pe pământ acest cuvânt, afirmând că oamenii trebuie să citească zilnic măcar un capitol din această carte, şi să vorbească despre asta pentru a auzi vocea lui Dumnezeu. Însă niciun preot al niciunui cult, prin niciun mijloc sacerdotal nu vă poate face să „umblaţi cu Dumnezeu". Pentru a sărbători posibilitatea întâlnirii cu Dumnezeu, dumneavoastră trebuie să umblaţi calea spre Pimandru.

Poate, în această lumină, vă daţi seama de pericolul meditaţiei greşit orientate. Discipolul lui Hermes poate, printr-o meditaţie conştientă, să se ridice în câmpul spiritual. Cel care dispune de noua conştiinţă poate să se ridice pe aripile acestei conştiinţe până va întâlni flacăra Spiritului. Însă, atunci când falsul discipol, pentru un anumit motiv, oricare ar fi el, caută pe Dumnezeu meditând, ca să se unifice cu El, aceasta angajează mereu consecinţe şi efecte negative, provocând de cele mai multe ori legături cu forţele dialectice ale sferei reflectătoare. Stabilirea unei astfel de legături este tocmai scopul celui ce vă

invită şi vă încurajează fără răgaz să participaţi la meditaţii prin intermediul invocaţiilor de toate felurile.

Aceasta face parte din Marele Joc. De aceea noi suntem adversarii declaraţi ai unei vieţi meditative pronunţate. Dacă doriţi să fiţi sigur, atunci căutaţi pe Dumnezeu nu prin meditaţie, ci prin modul dumneavoastră de viaţă. Nu vorbiţi mult, ci acţionaţi! Noul comportament să radieze prin fapte, printr-o realitate de viaţă vizibilă. Umblaţi deci calea!

Atunci când ne reunim în Templele noastre, invocările, ritualurile şi rugăciunile nu sunt destinate să trezească forţe ale sferelor meditaţiilor mistice, ci doresc să ne acordeze cu cheia vibratoare, accesibilă şi suportabilă a Corpului Viu al Tinerei Gnoze, care se găseşte pe Cale. Cu aceasta dorim să spunem că fiecare invocare trebuie să corespundă stării fiinţei, calităţii celui care cheamă, stării actuale a existenţei sale şi trăită prin prezenţa sa pe cale. Dacă nu puteţi determina voi înşivă calitatea prezenţei voastre pe cale, veţi găsi mereu o bază în rugăciunea „Tatăl Nostru". Ea spune: „Pâinea noastră cea de toate zilele dăne-o nouă astăzi". Toţi elevii pot fi siguri de aceasta. Pâinea spirituală care îi revine, el o va primi cu siguranţă dacă rugăciunea porneşte dintr-un suflet plin de aspiraţie.

Biblia evocă des întâlnirea personală a discipolului lui Hermes cu câmpul spiritual. Foloseşte expresia: „Auziţi vocea, vocea blândă". Astfel se spune despre Ilie în faţa cavernei muntelui Horeb: „Iată, vocea vine spre El". Iar când Apollo din Tiana a dorit să asculte vocea blândă, atunci s-a acoperit ca Ilie, în „mantia sa" - expresie care semnifică ridicarea spre Dumnezeu, cu ajutorul valorilor dobândite ale Mantiei Nunţii de Aur.

Credem acum, că terenul este suficient pregătit pentru a vă prezenta prima carte a lui *Corpus Hermeticum*, cartea lui *Pimandru*. În mod intenţionat am prezentat atât de amănunţit subiectul, ca să penetraţi rezonaţi la ideea că, dacă vă apropiaţi de *Corpus Hermeticum*, sunteţi pe un teren sfânt.

IV

Prima carte: Pimandru

1. Într-o zi, când mă gândeam la lucrurile esenţiale şi sufletul meu s-a ridicat în înălţimi, toate senzaţiile mele corporale au amorţit, ca la un om care, după ce a mâncat exagerat sau din cauza unei mari oboseli fizice, este cuprins de un somn profund.

2. Mi s-a părut, că văd o fiinţă imensă, de o amploare nedeterminată, care m-a numit pe nume şi mi-a spus:

3. „Ce doreşti să auzi şi să vezi, ce doreşti să înveţi şi să recunoşti în inima ta?”

4. „Cine eşti tu? am întrebat.”

5. A răspuns: „Sunt Pimandru, Sufletul, fiinţa, care există de la sine. Ştiu ceea ce doreşti şi sunt cu tine peste tot.”

6. I-am răspuns: „Doresc să fiu instruit despre lucrurile esenţiale, aş dori să le înţeleg natura şi să cunosc pe Dumnezeu. Oh! Cât de mult aş dori să înţeleg totul!”

7. Mi-a răspuns: „Păstrează în conştiinţa ta, ceea ce doreşti să înveţi şi te voi instrui imediat.”

8. În timpul acestor cuvinte i s-a schimbat aspectul şi într-o clipire, totul mi-a fost clar; am avut o viziune infinită, totul a devenit o singură lumină senină şi fericită, şi contemplarea ei mi-a dat o fericire extremă.

9. Puţin timp după, într-o parte a acestei lumini, un întuneric îngrozitor şi lugubru a coborât, învârtindu-se în spirale şi mi s-a părut că semăna cu un şarpe. Apoi, acest întuneric s-a transformat într-o natură umedă şi nespus de tulbure, din care s-a ridicat un fum ca dintr-un foc, în timp ce producea un zgomot care semăna cu un vaiet de nedescris.

10. După aceea, din natura umedă un apel fără cuvinte s-a făcut auzit, un apel, pe care l-am comparat cu vocea focului.

Iar din lumină, un Cuvânt Sfânt s-a răspândit asupra naturii umede din care a ţâşnit un foc pur, subtil, vehement şi puternic.

11. Şi aerul uşor a urmărit sufletul focului; din pământ şi apă, el s-a ridicat la foc, în aşa fel de parcă părea suspendat.

12. Pământul şi apa s-au amestecat şi au rămas împreună, încât ele nu puteau fi deosebite şi au fost mişcate încontinuu de suflul Cuvântului care plana asupra lor.

13. Pimandru mi-a spus: „Ai înţeles ceea ce semnifică această viziune?"

14. „Acum am să aflu" i-am răspuns.

15. Atunci mi-a spus: „Lumina sunt eu, sufletul, Dumnezeul tău, care a existat înainte ca natura umedă să fi apărut din întuneric. Cuvântul luminos care emană din suflet este Fiul lui Dumnezeu".

16. „Ce înseamnă aceasta?" am întrebat.

17. „Înţelege! Ceea ce în tine vede şi aude, este Cuvântul lui Dumnezeu, şi sufletul tău este Dumnezeu Tatăl; ei nu sunt separaţi unul de celălalt, deoarece unitatea lor este viaţa.

18. „Mulţumesc" i-am răspuns.

19. „Ridică-ţi inima spre Lumină şi recunoaşte-o."

20. La aceste cuvinte, m-a privit pentru o vreme în faţă atât de penetrant, încât am tremurat la aspectul său.

21. Când şi-a ridicat din nou capul, am văzut în sufletul meu lumina, compusă din nenumărate forţe, devenite o lume realmente nelimitată, în timp ce focul, încercuit şi subjugat de o forţă puternică, a atins astfel echilibrul.

22. Am distins toate acestea în viziunea mea, mulţumită cuvintelor lui Pimandru. Când am fost absolut în afara persoanei mele, mi-am spus:

23. „Ai văzut în suflet, frumoasa formă originară a omului, arhetipul, principiul originar anterior, sau începutul fără sfârşit." Astfel mi-a vorbit Pimandru.

24. „De unde au venit elementele naturii?" am întrebat eu.

25. A răspuns: „Din voinţa lui Dumnezeu, care primind în ea Cuvântul şi contemplând arhetipul lumii în frumuseţea

sa, a dat formă acestui model, o lume ordonată pornind de la elementele proprii acestei lumi, şi sufletele născute de la Dumnezeu."

26. Dumnezeu, Spiritul, masculin şi feminin în sine, sursa luminii şi a vieţii, a creat o altă fiinţă spirituală, un Demiurg, zeul focului şi al sufletului, care a creat şapte Guvernatori pentru a înconjura cu cercurile lor lumea sensibilă, şi pentru a o dirija prin ceea ce numim Destin.

27. Cuvântul lui Dumnezeu a ţâşnit imediat din elementele care au acţionat jos, spre domeniul naturii formate şi s-a unit cu Demiurgul, cu care este identic.

28. Astfel au fost abandonate elementele inferioare ale naturii, care rămânând astfel fără sens, nu au reprezentat mai mult, decât simplă materie.

29. Dar Demiurgul, unit cu Cuvântul, a încercuit cercurile şi le-a imprimat o rotaţie rapidă, punând în mişcare cursul ciclurilor creaturilor, de la un început nedeterminat până la un sfârşit fără sfârşit, deoarece sfârşitul corespunde începutului.

30. Conform voinţei Spiritului, această rotire a cercurilor a creat, pornind de la elementele căzute, animale fără înţelepciune (căci Cuvântul nu a mai fost în mijlocul lor); aerul a produs animale înaripate, iar apa, animale acvatice.

31. După voinţa Spiritului, pământul şi apa au fost separate, şi pământul a creat din sânul său animalele, pe care le-a împărţit în: patrupede, reptile, animale sălbatice şi domestice.

32. Spiritul, Tatăl tuturor fiinţelor, care este viaţă şi lumină, a creat un om, care îi este asemănător Lui, faţă de care, ca spre propriul său copil, s-a aprins în mare iubire, deoarece omul, ca imagine a Tatălui Său, a fost de o mare frumuseţe. Dumnezeu şi-a iubit de fapt propria formă şi i-a dăruit toată creaţia.

33. Însă, când omul a observat creaţia, formată în foc de către Demiurg, a vrut şi el să creeze, şi Tatăl i-a permis. Când a intrat în câmpul de creaţie al Demiurgului, unde a

primit toată libertatea de a crea, a observat operele fraţilor săi. Guvernatorii s-au aprins în dragoste faţă de el, şi fiecare dintre ei l-a asociat cu propriul său rang în ierarhia sferelor.

34. Din momentul în care le-a cunoscut esenţa şi a avut parte de natura lor, a vrut să treacă de limitele cercurilor ca să cunoască forţa aceluia, care domneşte asupra focului.

35. Atunci, suveran al lumii fiinţelor muritoare şi a animalelor lipsite de înţelepciune, omul s-a aplecat, a traversat forţa coeziunii sferelor, a căror voaluri le deşirase, şi s-a arătat naturii inferioare în frumoasa formă a lui Dumnezeu.

36. Când natura l-a văzut, pe cel care a unit în sinele său, inepuizabila frumuseţe şi toate energiile celor Şapte Guvernatori sub aspectul lui Dumnezeu, atunci natura a surâs cu dragoste, deoarece a văzut reflectându-se în apă trăsăturile acestei forme, minunat de frumoase şi i-a văzut umbra pe pământ.

37. Iar omul, văzând reflectându-se în apă această formă frumoasă, care i-a semănat atât de mult, s-a îndrăgostit de ea şi a dorit să stea cu ea. Ceea ce a vrut, a şi făcut, şi în acelaşi timp a început să locuiască în forma fără sens. Natura, primind în ea pe iubitul ei, l-a îmbrăţişat în întregime şi au devenit una, deoarece focul dorinţelor a fost foarte mare.

38. Iată de ce, singur dintre toate creaturile naturii, numai omul este dublu, după corpul său muritor, şi nemuritor după omul fundamental.

39. Deşi este nemuritor şi este suveran asupra tuturor lucrurilor, omul este totuşi supus soartei muritorilor, deoarece este supus destinului. Deşi provine dintr-un domeniu superior forţelor coeziunii sferelor, aceste forţe îl ţin în sclavie. Deşi el însuşi este masculin-feminin pentru că provine dintr-un Tată masculin-feminin, şi deşi nu trebuie să doarmă, deoarece vine dintr-o fiinţă fără de somn, totuşi el este învins de dorinţele sensurilor şi de somn.

40. I-am spus: „O, Spirit, care eşti în mine, şi eu iubesc Cuvântul!”

41. Pimandru a spus: „Ceea ce vreau să îți spun este misterul rămas ascuns până astăzi. Când natura s-a unit cu omul, a procreat o minune uluitoare. Omul a avut în el esența, caracterul celor şapte Guvernatori, din foc şi spirit. Natura a creat fără întârziere şapte oameni, corespunzând esenței celor şapte Guvernatori, atât masculini cât şi feminini, de statură verticală, desăvârşiți.

42. Atunci am exclamat: „O, Pimandru, arde în mine dorința arzătoare să te ascult. Continuă te rog!"

43. „Fă atunci liniște," mi-a răspuns, „căci încă nu mi-am terminat prima explicație."

44. „Tac," i-am răspuns.

45. „Atunci bine!"Generația acestor primii şapte oameni a decurs, după cum ți-am spus, în felul următor: pământul a fost matrița, apa elementul generator, focul a purtat la maturitate procesul de formare; şi din eter, natura a primit suflul vieții şi a zămislit corpurile după forma omului.

46. Omul făcut din viață şi lumină, a devenit astfel suflet şi spirit; viața a devenit suflet, lumina a devenit suflet-spirit, şi toate ființele lumii sensibile au rămas astfel până la sfârşitul ciclului şi până la începutul speciilor.

47. Ascultă acum ceea ce ai dorit să înțelegi. Când acest ciclu s-a încheiat, legătura care a unit toate lucrurile s-a rupt prin voința lui Dumnezeu. Animalele, care până la acest moment, au fost masculin-feminin au fost, precum omul, împărțite în aceste două genuri, unele în femele, altele în masculi. Atunci Dumnezeu a pronunțat Cuvântul Sfânt: „Creşteți în creştere şi vă înmulțiți cu toții, voi care ați fost creați! Iar cei care posedă însuflețirea, care este nemuritoare, să recunoască că sunt nemuritori şi să afle, că pricina morții este dragostea față de corp şi de tot ceea ce este terestru!"

48. Când Dumnezeu a vorbit astfel, Providența a unit cuplurile cu ajutorul destinului şi a forței de coeziune a sferelor şi a stabilit reproducerea; şi toate ființele s-au multiplicat fiecare după specia sa; şi cel, care s-a recunoscut ființă nemuritoare, a fost ales dintre toți, în timp ce corpurile

create din nebunia dorinţei, continuă să greşească în întuneric şi trebuie să sufere experienţa morţii.

49. „Ce greşeală groaznică comit aceia, care sunt în ignoranţă, că din această cauză au pierdut nemurirea!" am exclamat.

50. „Cred, că tu nu te-ai gândit la ceea ce ai auzit. Nu ţi-am spus să fii atent?"

51. „Mă gândesc" am spus eu, „acum îmi aduc aminte şi îţi mulţumesc."

52. „Dacă te-ai gândit, spune-mi de ce, cei care se află în moarte, de ce merită să moară?"

53. „Deoarece sursa, din care provin corpurile lor, este obscuritatea lugubră care a produs natura umedă, ea a constituit corpul în lumea sensibilă, în care moartea îşi stinge setea."

54. „Ai înţeles. Dar, de ce, cel care se recunoaşte pe sine ajunge la Dumnezeu, după cum spune Cuvântul lui Dumnezeu?"

55. „Deoarece," am răspuns „Tatăl tuturor lucrurilor, din care vine omul, este lumină şi viaţă."

56. „Da, lumină şi viaţă, acesta este Dumnezeu, Tatăl, din care s-a născut omul! Dacă deci ştii, că vii de la viaţă şi de la lumină şi că eşti constituit din aceste elemente, te vei întoarce la viaţă." Acestea au fost cuvintele lui Pimandru.

57. „Dar spune-mi, o Sufletul meu, cum voi intra eu în viaţă? Căci Dumnezeu a spus: Omul care posedă Sufletul să se cunoască pe sine. Nu toţi au deci, Sufletul?"

58. „Ai grijă la ceea ce spui! Eu Pimandru, Sufletul, merg doar la cei care sunt sfinţi, buni, puri şi milostivi, adică la cei care sunt pioşi; prezenţa mea va fi ajutorul lor, astfel vor recunoaşte imediat toate lucrurile. Cu dragostea lor, vor fi agreabili în faţa Tatălui şi Îi vor mulţumi prin dragostea de fiu şi prin cântecele de slavă şi imn, cu care Îi sunt datori. Înainte ca să-şi abandoneze corpul morţii, (căruia îi aparţine), îşi dispreţuiesc sensurile, deoarece ei cunosc foarte bine efectele lor.

59. Da, eu, Sufletul, nu voi permite ca activitățile corpului, care îi hărțuiesc, să exerseze asupra lor influențele lor; ca și Gardian al Porților, de fapt, voi interzice pătrunderea acțiunilor rele și ruşinoase şi voi extirpa ideile nelegiuite.

60. Mă ţin departe de smintiţi, de răi, de perverşi, de invidioşi, de lacomi, de ucigaşi şi de cei nepioşi. Pe aceştia îi las pe seama demonilor răzbunători, care îi biciuie cu străşnicia focului, îi chinuie în folosul lor şi îi stimulează cu aceasta la fapte şi mai nepioase, ca pedeapsa lor să fie şi mai mare. Dorinţele acestor oameni vor căuta fără încetare satisfacţie şi mai mare, şi îi lasă cu furia lor în întuneric, fără ca să se poată sătura. În aceasta constă tortura lor, şi aceasta este ceea ce creşte mereu flacăra care îi arde."

61. „Tu m-ai instruit despre toate lucrurile precum am dorit, o, Suflete! Dar spune-mi încă, în ce mod evoluează calea spre sus?"

62. Pimandru a răspuns: „Mai întâi în procesul de desfiinţare a corpului material, acest corp va fi supus schimbării şi forma sa vizibilă dispare; abandonezi demonilor, eul tău ordinar, care nu mai funcţionează; sensurile corporale se vor întoarce la originea lor, din care vor face din nou parte, şi în ale cărei activități se vor integra din nou, de vreme ce instinctele şi pasiunile se vor întoarce la natura lipsită de înţelepciune.

63. Astfel se ridică omul prin forţa coeziunii sferelor; primului cerc îi abandonează forţa creşterii şi a descreşterii; celui de-al doilea cerc îi lasă, îndemnarea la rău şi viclenia devenită neputincioasă; celui de-al treilea cerc, iluzia, dezarmată de forţa dorinţelor; celui de-al patrulea cerc, vanitatea de a domina, care nu mai poate fi satisfăcută; celui de-al cincilea cerc, îndrăzneala nepioasă şi nechibzuinţa dură; celui de-al şaselea cerc, ataşamentul faţă de bogăţie; celui de-al şaptelea cerc, minciuna care pune mereu capcane.

64. Astfel fiind dezbrăcat de tot ceea ce provine din forţa coeziunii sferelor, nu mai posedă decât propria forţă şi intră în cea de-a opta natură; împreună cu toţi cei care sunt prezenţi cântă imnul spre lauda Tatălui, şi toţi se bucură

împreună cu el, de prezenţa sa.

65. Devenit asemănător lor, el aude şi alte forţe, care se află deasupra celei de-a opta naturi, cântând împreună imnul spre lauda lui Dumnezeu. Atunci se întorc, în ordine precisă, către Tatăl, se încredinţează forţelor şi, devenind forţe, şi ei la rândul lor intră în Dumnezeu. Acesta este sfârşitul bun pentru cei ce posedă Gnoza: a deveni Dumnezeu!

66. Dar de ce eziţi tu acum? Deoarece ai primit totul de la mine, nu mergi spre cei care sunt demni pentru a le servi ca ghid, cu scopul ca, prin meditaţia ta, Dumnezeu să salveze specia umană?"

67. Pimandru, vorbind astfel, s-a amestecat sub ochii mei cu forţele. Iar eu, înzestrat cu forţă, şi instruit despre natura Universului şi a viziunii sublime, am mulţumit şi lăudat pe Tatăl tuturor lucrurilor. După aceea am început să predic oamenilor frumuseţea Gnozei şi a vieţii întoarse spre Dumnezeu.

68. „Oh, popoare, oameni născuţi din pământ, care v-aţi abandonat beţiei, somnului şi a ignorării lui Dumnezeu, deveniţi sobrii şi deşteptaţi-vă, nu vă mai lăfăiţi în desfrânare, voi vrăjiţi, care dormiţi somnul animalelor!"

69. Când au auzit, au venit la mine cu o singură voinţă. Şi am continuat: „Oh, voi, născuţi din pământ, de ce v-aţi dat morţii, deşi v-ar sta în putere să participaţi la nemurire? Întoarceţi-vă voi, care umblaţi în greşeală şi acceptaţi ignoranţa ca ghid! Eliberaţi-vă de lumina tenebră şi aveţi parte de imortalitate, renunţând pentru totdeauna la corupţie!"

70. Unii m-au batjocorit şi au plecat, deoarece se găseau pe calea morţii. Dar alţii, au căzut în genunchi în faţa mea, implorându-mă să-i instruiesc. I-am ridicat şi am devenit ghidul naturii umane, învăţându-i maniera în care se pot salva. Am semănat în ei cuvintele Înţelepciunii, şi le-am dat să bea din apa nemuririi.

71. Când s-a înserat şi lumina soarelui aproape a dispărut, i-am invitat să mulţumească lui Dumnezeu. După

ce am împlinit acest act de recunoştinţă, s-au reîntors cu toţii la casele lor.

72. În ceea ce mă priveşte, am înscris în sinele meu binefacerile lui Pimandru şi, fiind copleşit, cea mai mare fericire a coborât asupra mea. Căci somnul corpului a devenit luciditatea sufletului; închiderea ochilor, adevărata vedere, adevărata contemplaţie; tăcerea, încărcarea cu binele şi un gest de bine, enunţarea Cuvântului. Toate acestea au venit asupra mea, deoarece am primit de la Pimandru, sufletul meu, de la fiinţa care există de la sine, Cuvântul începutului. Astfel sunt acum, umplut cu Suflul Divin al Adevărului. De aceea, cu întregul meu suflet şi din toate puterile mele îl laud pe Dumnezeu Tatăl:

73. „Sfânt este Dumnezeu, Tatăl tuturor lucrurilor,

Sfânt este Dumnezeu, voinţa căruia se împlineşte prin propriile forţe.

Sfânt este Dumnezeu, care vrea să fie cunoscut şi care este cunoscut de cei care îi aparţin.

Eşti Sfânt, Tu, care prin Cuvânt ai creat tot ceea ce există.

Eşti Sfânt, Tu, după imaginea căruia, natura universală a fost creată.

Eşti Sfânt, Tu, pe care natura nu L-a format.

Eşti Sfânt, Tu, care eşti mai puternic decât toate puterile.

Eşti Sfânt, Tu, care eşti superior a tot ceea ce există.

Eşti Sfânt, Tu, care Te afli deasupra tuturor laudelor.

Acceptă ofrandele pure pe care Cuvântul le-a sădit în sufletul meu şi inima mea întoarsă către Tine, o, Inexprimabil, imposibil de rostit, căruia doar tăcerea îi poate exprima Numele.

Ascultă rugăciunea mea, ca niciodată să nu fiu separat de Gnoză, adevărata Cunoaştere proprie fiinţei mele fundamentale.

Îndreaptă-Te spre mine, şi umple-mă cu forţa Ta; prin această milă pot lumina celor care aparţin rasei mele, care sunt în neştiinţă, fraţii mei, copiii Tăi. Da, cred şi mărturisesc prin sângele meu: merg spre Viaţă şi Lumină."

Fii lăudat, o, Tată! Omul care este creaţia Ta, vrea să se sanctifice prin Tine: pentru aceasta Tu i-ai trimis puterea."

V

Pimandru şi Hermes

Pentru a revela, în măsura posibilităţilor noastre, înţelepciunea din *Corpus Hermeticum*, nu vom urmări verset cu verset textul citat, ci vom încerca, pe cât posibil, să-l examinăm global, pentru a ne face o reprezentare asupra cărţii lui Pimandru în întregul ei, la fel şi despre celelalte cărţi ale lui Hermes. Dacă nu am proceda astfel, lucrarea noastră ar deveni atât de imensă, încât nu am putea s-o cuprindem.

Precum am discutat în capitolul al treilea, discipolul lui Hermes intră în legătură cu câmpul universal al Spiritului, pentru că starea sa interioară şi schimbarea vieţii sale prin transfigurare i-au dat această posibilitate. În punctul central al acestei legături se naşte o structură de linii de forţe: Pimandru se manifestă. Născut din Spirit, Pimandru apare. Dar atenţie! Pimandru nu este o fiinţă distinctă care trăieşte în câmpul Spiritului, ci este o flacără izvorând din câmpul Spiritului, realitatea vie, parte integrantă a câmpului Spiritului. Acest foc care se aprinde este totuşi Pimandrul lui Hermes, deoarece această manifestare se raportează în întregime la starea de a fi şi la forţa calitativă a lui Hermes.

Prin urmare, atunci când Hermes a reflectat asupra lucrurilor esenţiale şi inima lui s-a înălţat, Pimandru, cel care este şi totuşi nu este, a apărut. Însă, atunci când discipolul lui Hermes nu se concentrează asupra câmpului Spiritului pentru o vreme, Pimandru dispare, şi se dizolvă în lumina omniprezentă. Focul, flăcările dispar. Astfel, Pimandru este şi totuşi nu este, deoarece el a devenit una cu lumina.

Ceea ce ne frapează la începutul textului este că Hermes a reflectat asupra lucrurilor esenţiale şi că inima lui s-a ridicat. Trebuie să remarcăm aceasta, deoarece, pentru

discipolul lui Hermes, acest proces este determinant: el dovedeşte colaborarea ideală şi indispensabilă a capului şi inimii. Colaborarea capului şi inimii determină viaţa. Se poate exprima aceasta prin axioma care urmează: „Cap şi inimă, nu sunt separabile.” Acestea sunt cuvintele lui Pimandru. Acesta este motivul, datorită căruia trebuie învăţat şi cunoscut misterul inimii.

Ştiţi că omul este compus din patru vehicole: corpul material, dublura eterică a acestuia, corpul dorinţelor (sau corpul astral), şi corpul gândirii (sau corpul mental). Corpul eteric construieşte şi întreţine corpul fizic, corpul dorinţelor determină tendinţele, tipul, caracterul, aptitudinile, pe scurt, natura umană întreagă. Vă atragem atenţia mai ales asupra corpului dorinţelor, pe care Paracelsus îl denumeşte forma siderală. Acesta ne înconjoară din toate părţile, ne pătrunde din toate părţile, ne penetrează în toate părţile, iar fluidele siderale curg în sistemul nostru material prin intermediul ficatului. Aceste forţe circulă permanent, intră şi ies prin ficat.

Focarul cel mai important al corpului dorinţelor este ficatul. Calitatea şi natura activităţii inimii şi a sanctuarului capului sunt în concordanţă cu starea naturii corpului dorinţelor pe care l-aţi primit la naştere şi care s-a format după aceea, până la acest moment.

La omul născut de la natură, inima şi capul sunt sclavii dorinţei. Toate funcţiile inimii şi ale mentalului sunt în întregime dirijate de dorinţele dumneavoastră, prin bazin. Astfel, la omul acestei naturi, sentimentul, inima şi gândirea sunt guvernate prin sanctuarul bazinului. În planul eului naturii, integral legat de materie şi axat pe ea, trăiţi prin bazin şi prin sistemul ficat-splină, dorind şi gândind tot ceea ce este de resortul naturii obişnuite. Toate radiaţiile siderale intră în ficat în concordanţă cu activitatea corpului dorinţelor dumneavoastră.

Dacă un om, după ce a greşit fără sfârşit în penibila cale a experienţelor, ajunge la un punct mort pe planul vieţii naturale, se poate să dorească o reînnoire, să aspire la un

act eliberator şi să se dezvolte în el o dorinţă de salvare. Se poate întâmpla, de asemenea, ca un impuls să îl împingă la a sesiza şi realiza în sinele său vreo cale de salvare spre a se ridica deasupra gropii morţii. Această căutare a unei reînnoiri, această aspiraţie spre salvare, care devine cât mai conştientă, este forma dorinţei cea mai înaltă în om, de care omul naturii este capabil. Nu poate să meargă mai sus. Ceea ce acţionează şi fierbe în inima dumneavoastră, în eul naturii, este doar dorinţa. Iar dorinţa cea mai înaltă calitativ este dorinţa de salvare: limita radiaţiilor astrale dialectice. Or, tocmai când ne aflăm la această graniţă, când am răzbătut la această limită, ne atinge Gnoza, dar nu în ficat, ci în inimă.

Prima atingere, contactul fundamental cu Gnoza, are totdeauna loc în sanctuarul inimii, dar în mod unic, numai ca răspuns la dorinţa de eliberare. Dacă cineva se apropie de templul unei şcoli spirituale gnostice, din simplă curiozitate sau într-un mod pur experimental, nu va trage niciun beneficiu. Nu este posibil de a locui, a sta cu folos într-un focar gnostic, dacă inima nu se deschide câte puţin spre Gnoză, deschidere care este deci consecinţa stării celei mai înalte a dorinţei, dorinţa de salvare.

În Gnoză, inima este numită sanctuarul dragostei. Dar din cauza influenţelor ereditare şi karmice de tot felul, care acţionează în om de la momentul naşterii sale şi determină inevitabil viaţa sa în cursul anilor, inima sa de om născut de la natură, nu mai este un sanctuar al dragostei. Nu se găseşte în el nicio urmă a dragostei adevărate. Inima omului nu este altceva decât antreul perversităţii.

Dacă inima a fost calificată din vremuri îndepărtate „sanctuarul dragostei", atunci aici se face referire la acea inimă care este gata să manifeste o forţă vitală, o plenitudine de viaţă, o posibilitate de viaţă putând să poarte pe drept cuvânt numele de dragoste. Tot ceea ce se află sub această normă superioară a dragostei, este o stare de dorinţă personală, de egocentrism. La început, dorinţa de salvare este şi ea o cerinţă a eului: „Eul", care a ajuns într-o stare strâmtorată, şi „eul" care caută o

soluţie. „Eul” caută salvarea „eului”. Tocmai pentru că ne aflăm într-o stare atât de mizerabilă, Gnoza ne atinge cu dragostea sa imensă, pentru a ne ajuta în dragostea ei eternă.

Dragostea care a fost descrisă aici, dragostea demnă de acest nume, nu este de aceeaşi esenţă ca şi natura dialectică, unde toată dragostea este o anumită stare a dorinţei. Dragostea adevărată este de un ordin superior; ea aparţine vieţii adevărate, noii vieţi; ea este Spiritul, este Dumnezeu. De aceea Pimandru spune în versetul 17: *„Însufleţirea este Dumnezeu, Tatăl”*. Iar în versetul 19: *„Ridică-ţi inima spre lumină, şi cunoaşte-o.”* Şi „la aceste cuvinte”, continuă Hermes, *„M-a privit pentru o vreme în faţă, în mod atât de penetrant că am tremurat la aspectul său.”*

Aceasta este proba adevărului: ce va fi de acum înainte în inima dumneavoastră, dorinţă sau dragoste?

Când lumina îşi va face locuinţă în sanctuarul inimii, întreaga dumneavoastră natură plină de dorinţe va dispare. Dorinţele eului şi instinctul egocentric vor dispare complet. Este deci incontestabil, că sanctuarul inimii trebuie să constituie baza cea mare pentru Spirit, căci în sanctuarul inimii Spiritul trebuie să locuiască, şi prin urmare trebuie să se pregătească, în toate aspectele sale, pentru această stare superioară. *„Acolo unde se află inima”*, spune Pimandru, *„acolo se află viaţa”*.

Când această pregătire a inimii s-a împlinit, atunci veţi vedea în Suflet, în inimă, frumoasa formă a Omului originar, tipul fiinţei umane originare, principiul primordial înaintea *„începutului fără sfârşit”*.

Este clar însă, că omul şi-a făcut din inimă un antreu pentru aviditate! Focul instinctului egocentric răcneşte în el, deşi inima este menită să se ofere ca locuinţă pentru Spiritul Sfânt, pentru Dumnezeu în noi, potenţial prezent în atomul originar. Simţiţi cât suntem de bolnavi? Cât ne-am umbrit, încât sanctuarul inimii, templul lui Dumnezeu în noi, a devenit un asemenea loc al ororii?

Cel care ştie a-şi pune inima din nou în serviciul lui

Dumnezeu, acela, ca urmare, poate să-şi deschidă şi sanctuarul capului, pentru sarcina sa sacerdotală în serviciul umanităţii. Atunci, şi dumneavoastră de asemenea, puteţi reflecta asupra lucrurilor esenţiale, deoarece din inima înnoită se naşte conştiinţa mercuriană.

Gnoza ne consideră ca nişte bolnavi, pacienţi, din cauza condiţiei psihice a sanctuarului inimii. De aceea ne suportă. De aceea este atât de tolerantă cu noi. Tripla capacitate nouă de a gândi, a voi, a acţiona, adică conştiinţa mercuriană, nu se naşte decât într-o inimă reînnoită. Deoarece, cu această inimă purificată, puteţi să reflectaţi asupra lucrurilor esenţiale, vă puteţi ridica până la câmpurile omniprezente ale Spiritului. Dezvoltarea hermetică, viaţa hermetică, se bazează pe uniunea şi colaborarea inimii şi a capului, nu a eului şi a capului, ci a inimii purificate şi a capului!

Lumea eşuează în această încercare. Vede bine haosul şi corupţia în jur, vede lumea cufundându-se. Eul întreabă: „Ce e de făcut?" Se avântă cu o energie şi un dinamism extraordinar, dar fără succes! De ce? Deoarece omul uită să-şi purifice sanctuarul inimii şi să se consacre sarcinii. Într-adevăr, numai când sanctuarul inimii este purificat, consacrat şi deschis pentru lumină şi dacă apare o cu totul altă mentalitate, numai atunci omul va fi în stare să îngrijească rănile acestei lumi, ale acestei umanităţi.

Prin urmare, dacă sunteţi chemat de Gnoză, atunci recunoaşteţi şi împliniţi sarcina: purificarea inimii dumneavoastră. Pentru a se deschide marii dragoste, inima dumneavoastră trebuie golită de pasiuni, şi de aviditatea egocentrismului. În acest scop antrenaţi-vă inima, emotivitatea, la adevărata pregătire, deoarece toate trebuie să înceapă aici. Apoi, capul va urma, da el trebuie să urmeze. Atunci şi dumneavoastră îl veţi întâlni pe Pimandru.

Pimandru s-a născut din dragostea lui Dumnezeu, nu din voinţa instinctivă, nu din pasiunea omului ajuns într-o situaţie strâmtorată. Ceea ce doreşte Hermes să vă spună înainte de toate este că cheia Gnozei, a vieţii veritabile, constă în purificarea inimii şi în consacrarea sa totală. Dacă umblaţi

calea şi împliniţi această muncă, vocea dulce va răsuna şi ea, şi vă va spune: *„Ce doreşti să vezi şi să auzi? Ce doreşti să înveţi şi să cunoşti în inima ta?”*

Ce doriţi să învăţaţi, să ştiţi şi să cunoaşteţi, altceva decât lucrurile esenţiale? În primul rând, ce este esenţial a cunoaşte dacă nu adevărul, adevărul în ceea ce vă priveşte? Deoarece dacă nu vă cunoaşteţi pe voi înşivă, cum aţi putea să îl cunoaşteţi pe Celălalt?

Discipolul lui Hermes vede, la această primă încercare de orientare, o lumină puternică şi senină, care aduce o mare bucurie în inimă. Dar puţin după aceea, într-o parte a acestei lumini, el vede coborând şi întorcându-se, ca într-o prăpastie, tenebre înfricoşătoare, sinistre şi lugubre, o mişcare fără încetare, într-o confuzie de nedescris. Flăcări de un roşu sobru fură în toate părţile. Atunci, din această prăpastie a confuziei o voce iese, un strigăt nearticulat, ce se acordă cu lumina care se răspândeşte împrejur. Din această lumină, emană un Cuvânt sfânt. Ceea ce rămâne adevăr şi pur în acest tenebru, se ridică din această natură obscură, din această cavernă sumbră, şi începe să formeze o atmosferă. Astfel vedem la început lumina care iese din natura căzută şi după aceea atmosfera, care se acordă cu lumina originară. Dedesubt, se află tenebrele umede ale pământului şi apei, reprezentând starea fiinţei dialectice a candidatului, dar a unui candidat care şi-a purificat sanctuarul inimii sau, mai mult sau mai puţin, a început să o facă. Aceste tenebre ale pământului şi apei au fost mişcate de sunetul Cuvântului, care izvoreşte din Lumină şi există prin ea, Cuvântul care conduce înapoi spre Lumină!

„Ai înţeles acest Cuvânt?” ne întreabă Pimandrul Corpului Viu al Tinerei Gnoze. El însuşi ne dă răspunsul: *„Această lumină sunt eu, şi ea locuieşte acum în inima candidatului adevărat.”* Acesta este Dumnezeu manifestat în carne, Osiris care revine, Christos care revine.

Câmpul luminos al Spiritului este, mai întâi de toate, Pimandru, structura liniilor de forţă a manifestării universale. Şi iată, o, miracol minunat, această lumină, această lumină

puternică, această flacără divină, îşi alege ca locuinţă inima. Astfel Divinitatea devine Fiu. Deoarece, ceea ce a dormit în inimă timp de eoni, s-a trezit: Fiul Divinităţii se manifestă în noi!

Fiul Divinităţii posedă o forţă puternică. Pimandru îl numeşte Cuvântul sau Vocea. De aceea, când Pimandru îi vorbeşte candidatului, în inimă se face auzit şi mărturiseşte, deoarece inima este locuinţa lui Dumnezeu. Dumnezeu şi Fiu, câmpul de lumină şi lumina care coboară, nu sunt distincte unul de celălalt. Uniunea celor doi naşte viaţa nouă.

Atunci când, prin autopredare aţi devenit demn, *„întoarceţi-vă inima spre lumină şi recunoaşteţi-o”*. Când aţi recunoscut-o veţi simţi grandoarea şi minunata forţă a Cuvântului viu în dumneavoastră. Veţi vedea şi simţi în inimă o lumină compusă din nenumărate forţe, o lume cu adevărat infinită: Capul de Aur. Veţi vedea focul arzător al ordinului inferior, cum poate fi înconjurat şi subjugat cu forţă, purtând echilibrul sub conduita directă a luminii şi a Cuvântului pe care lumina îl face auzit în noi. Vedem şi simţim astfel, prin forţa luminoasă a Gnozei născute în noi, natura inferioară înghiţită, prin ceea ce numim renaştere sau transfigurare.

Aceasta este deci Gnoza originară, Gnoza hermetică, adevărul anunţat umanităţii încă de la început. Acesta este Cuvântul lui Pimandru.

Verificaţi dacă acest Cuvânt este conform celui cu care Gnoza actuală vi se adresează de ani, mărturia care priveşte omul originar, forma omului originar, a omului care a existat *„înainte de începutul fără sfârşit”*, a omului care a fost, şi care este până la această oră.

VI

Locului ordinului dialectic în Septenarul cosmic

Cartea lui Pimandru se continuă cu rezumatul manifestării cosmologice originare, evoluţia universală a lumii şi a umanităţii actuale. Pimandru îi arată lui Hermes, ridicat în câmpul spiritual, câmpul omniprezent al dragostei universale, ordinul lumii originare eterne, al omului celest veritabil, ordinul lumii la care aspirăm să ne întoarcem; în care discipolul lui Hermes este capabil să privească şi în care locuieşte când intră în aşa numitul Capul de Aur.

„După aceea am văzut în Însufleţirea mea lumina, compusă din nenumărate forţe, devenite o lume realmente nelimitată, în timp ce focul, înconjurat şi subjugat printr-o forţă puternică, a atins astfel echilibrul."

Am vorbit despre acest aspect, la nivelul cel mai jos, din punctul de vedere al candidatului care se apropie. Afirmăm acum cu tărie, că acest ordin al lumii originare există de la început şi rămâne ordinul umanităţii celeste, care se deschide din nou pentru noi, dacă avem din nou parte de cel de-al şaselea domeniu cosmic.

Şi acum se ridică o întrebare în inima lui Hermes, întrebare pe care o traducem conform propriei noastre terminologii: Cum se integrează natura dialectică în această manifestare grandioasă, pe care Tu, Pimandru, m-ai făcut să o contemplez? Ce trebuie să gândesc despre universul dialectic, ordinul dialectic? Cum a devenit prizonier omul celest şi cum s-a degradat până la starea în care se află acum? Esenţa originii explică natura dialectică? Cum se întâmplă atunci, că acest ordin al naturii a devenit atât de rău?

La toate aceste întrebări, Pimandru răspunde astfel: natura dialectică a fost formată după frumosul tip originar al lumii, prin progresul măreţului proces al creării. Un singur mare şantier a fost stabilit, un singur laborator alchimic imens, unde omul a trebuit să acţioneze, să muncească la grandioasele planuri ale manifestării universale, căci Divinitatea creatoare conferă creaturilor sale, copiilor săi, toate puterile divine, pe care le posedă ea însăşi. Dumnezeu nu doar îşi cheamă creaţiile la viaţă, nu doar îi plasează într-un ordin al unei lumi, El le dă, de asemenea, o misiune: să muncească pentru progresul manifestării universale. Cu acest scop le oferă un laborator alchimic gigantic, cel de-al şaptelea univers.

Precum a demonstrat de multă vreme filozofia gnostică, întreaga natura dialectică trebuie considerată precum un şantier. În întreaga manifestare universală dialectică, vedem că apare o singură lege: aceea a măcinării, a spargerii, a răsăritului, a înfloririi, a declinului, legea mişcării ciclice continue. Lucrurile pleacă şi vin, şi se reîntorc fără încetare la punctul lor de pornire. În universul dialectic are loc o transformare neîncetată a materiei. Aceasta este o stare a naturii, efectul căreia îl numim fatalitate sau destin, spune Pimandru, pentru a desemna această lege fundamentală, esenţa inevitabilei mişcări ciclice.

Totuşi trebuie să vedem, în esenţa dialecticii în calitate de al şaptelea domeniu cosmic, un ordin superior, un plan grandios şi elevat, care se află în conexiune totală cu celelalte şase domenii cosmice, punct de vedere care devine admirabil din moment ce ştim că lumea dialectică a fost destinată să fie un imens şantier cosmic. Acest punct de vedere îl adoptă Gnoza egipteană, Gnoza hermetică, în ceea ce priveşte natura aparentă, în timp ce Gnoza lui Mani, de exemplu, abordează lumea dialectică în răul său actual, aspectul ei satanic demonstrabil, precum am făcut-o şi noi mereu. Gnoza lui Mani zăreşte răutatea evidentă a dialecticii. Gnoza lui Hermes consideră intenţia divină originară deasupra prăpastiei pierderii, care este ordinul nostru al naturii. Gnoza lui Mani vrea să arate umanităţii

că pământul nu caută decât să ţină prizonier omul care se luptă şi suferă, motiv pentru care Manicheii, realişti cum au fost, au blestemat această lume rea. Ei au declarat că este imposibil ca această natură rea şi coruptă să vină de la Dumnezeu şi că ea a fost creată de Lucifer.

Considerând toate experienţele noastre în natura morţii, acceptăm punctul de vedere al lui Mani, dar îl considerăm în acelaşi timp pe cel al lui Hermes. În suita scrierilor sale, Hermes se apropie mult de Manihei. Chiar în prima sa carte, intitulată Pimandru (versetele 68, 69, 70), Hermes, în noua sa stare de iluminare, se adresează oamenilor şi vorbeşte în limbaj maniheist:

„Oh, popoare, oameni născuţi din pământ, care v-aţi abandonat beţiei, somnului şi ignorării lui Dumnezeu, deveniţi sobrii şi deşteptaţi-vă, nu vă mai lăfăiţi în desfrânare, voi vrăjiţi, care dormiţi somnul animalelor!" Când au auzit, au venit la mine cu o singură voinţă. Şi am continuat: „Oh, voi, născuţi din pământ, de ce v-aţi dat morţii, deşi v-ar sta în putere să participaţi la nemurire? Întoarceţi-vă voi, care umblaţi în greşeală şi acceptaţi ignoranţa ca ghid! Eliberaţi-vă de lumina tenebră şi aveţi parte de imortalitate, renunţând pentru totdeauna la corupţie!"

Unii m-au batjocorit şi au plecat, deoarece se găseau pe calea morţii. Dar alţii, au căzut în genunchi în faţa mea, implorându-mă să-i instruiesc. I-am ridicat şi am devenit ghidul naturii umane, învăţându-i maniera în care se pot salva. Am semănat în ei cuvintele Înţelepciunii, şi le-am dat să bea din apa nemuririi.

Din aceasta reiese că nu există diferenţă esenţială între Manihei şi discipolii lui Hermes. Din timp în timp, deseori chiar, este necesar de a pune accentul pe răul care apare în zilele noastre în natură, pentru a prezenta mai clar conştiinţei umanităţii, partea sa de lumină. Dar este mai ales necesar de a aminti din timp în timp că cel de-al şaptelea domeniu cosmic este marele câmp de lucru al umanităţii celeste. Astfel, Gnoza

hermetică şi Gnoza lui Mani sunt în perfect acord. Maniheii şi Hermeticii sunt fraţi din acelaşi trunchi.

Ne simţim obligaţi de a vă expune cele de mai sus, deoarece a fost o vreme când, între miile de căutători, s-a întrebat dacă Maniheismul şi Hermetismul au fost în contradicţie şi dacă da, atunci până în ce punct. Astfel, în Franţa de exemplu, controverse asemănătoare sunt la ordinea zilei. Însă, în esenţa lor, nu există nicio diferenţă, nicio contradicţie şi nici nu poate exista.

Hermetismul reprezintă puritatea filozofică. Maniheismul evocă o realitate revoluţionară: luatul de rămas-bun, pozitiv şi conştient, de la natura inferioară. Prin acest mod de a vedea, Maniheismul a avut în epoca sa o mare influenţă asupra omenirii. De aceea a fost privit cu atâta ură şi temere de duşmanii săi, şi de aceea a fost atât de hăituit de adversar şi persecutat mai mortal decât Catharismul. Duşmanii Catharilor i-au ars şi ucis prin înfometare. Fraţii manihei au fost martirizaţi şi mutilaţi într-un mod atroce şi inimaginabil.

Ştim că Catharii, deşi s-au plasat filozofic pe un teren mai mult hermetic, au fost orientaţi asupra aceluiaşi scop ca şi Maniheii. Deoarece scopul a fost asemănător, i-au acuzat că au fost Manihei, cu intenţia ascunsă de a-i persecuta şi extermina în aceeaşi manieră. Ceea ce Gnoza actuală datorează acestor două Fraternităţi este incredibil.

Să continuăm acum considerările noastre care privesc cartea lui Pimandru.

În cel de-al şaptelea domeniu cosmic, în universul dialectic, am văzut marele sistem subdivizându-se în sisteme din ce în ce mai mici: Calea Lactee în sisteme zodiacale, acestea în sisteme solare, sistemele solare în sisteme planetare. În sistemul nostru solar, ca şi în miliardele de sisteme asemănătoare, acţionează un ansamblu de şapte forţe care colaborează şi se determină reciproc. Pentru a desemna aceste forţe, Pimandru vorbeşte despre şapte Stăpânitori care înconjoară lumea simţurilor cu cercurile lor. Plasându-vă într-un punct de vedere geocentric, contemplaţi astfel revoluţia stelelor şi activităţile sistemelor solare. Vedeţi

soarele, luna, şi planetele descriind în jurul dumneavoastră cercurile, orbitele lor. Ele vă trimit luminile şi forţele lor, care vă influenţează şi se influenţează reciproc. Tot ceea ce există pe pământ se află astfel sub influenţa a şapte Stăpânitori. Ei fixează soarta, destinul omului născut de la natură.

Dacă v-aţi ocupat într-o oarecare măsură cu astrologia, ştiţi că trebuie totdeauna ţinut cont de aspecte faste şi nefaste. Destinul determină toate faptele şi gesturile dumneavoastră în natura dialectică. Sunteţi suspendat de pânza destinului. Tot ceea ce este pe pământ, există şi vine de la natură, este dirijat de cei şapte Stăpânitori.

La început toate elementele căzute, toate manifestările naturii dialectice ar fi trebuit să fie simple materii fără înţelepciune. Căci, dacă o materie, un element este legat de Spirit, se creează o situaţie aproape imposibilă. Atunci în materie, spune Pimandru, se creează activitate înţeleaptă; şi materia, care este supusă unei schimbări perpetue, antrenează prizonierii ei în natura morţii.

Aceasta înseamnă că, dacă scânteia luminoasă, Spiritul, se leagă de materie în mod eronat, nu ştiinţific, atunci materia şi Spiritul se confundă. Or, Spiritul este etern şi neschimbător, pe când materia se schimbă, se transformă continuu. Când aceşti doi devin unu, materia se amestecă cu Spiritul, scânteia de lumină. Această legătură împotriva naturii duce la o cristalizare. Materia se revoltă şi Spiritul încearcă să se menţină. Efortul Spiritului pentru a se conserva, face să se nască o densificare, o cristalizare a materiei, deoarece totul se opune transformării. Astfel ceea ce este etern, se regăseşte prizonier al suferinţelor fără sfârşit.

Dumneavoastră, oameni moderni, în cursul căutării ştiinţifice a epocii dumneavoastră, ştiţi că în materie este viaţă. În fiecare atom al materiei există viaţă şi forţă, dar aceasta nu este viaţa şi forţa în sensul umanităţii vii, nu este Spirit. Din această cauză, (gândiţi-vă aici la interzicerea Paradisului!) umanitatea celestă a avut dreptul să utilizeze materia ca pe o materie alchimică şi de a o face să avanseze spre scopul său,

dar nu dreptul de a se asocia cu ea. Umanitatea celestă ar fi trebuit să utilizeze materia în aşa fel, încât forţa şi viaţa pe care ea le-a primit, să elibereze ceva care stă deasupra materiei.

Gândiţi-vă, în acest sens, la ucenicul văjitor, care din curiozitate se leagă de acele forţe, pe care este absolut incapabil să le stăpânească, forţe care, eliberate, îl domină şi îl împing să navigheze în oceanul vieţii.

Prin urmare, constatăm că atunci când viaţa conştientă, Spiritul se leagă şi se uneşte complet cu materia celui de-al şaptelea domeniu cosmic, aceasta duce întotdeauna la suferinţă şi moarte. Când Spiritul încearcă să se conserve în materie, se produce ceea ce numim cristalizare.

Toate elementele naturii, activitatea lor, forţele şi potenţialele lor, au fost încredinţate odată creatorului divin, superior, al umanităţii celeste, o umanitate cu adevărat divină, activă în şantierul divin. Omul celest a intrat acolo ca într-o grădină de minuni, ca într-un paradis. A încercat să colaboreze cu cei şapte Stăpânitori şi a penetrat tot ceea ce, de la natură, s-a trezit la viaţa naturală. Deoarece şantierul a fost atât de minunat şi frumos, şi a respirat înţelepciunea superioară, omul celest a uitat cu timpul adevărata lui ţară, şi a rămas în grădina minunilor şi s-a considerat pe sine centrul acestor minuni. Deoarece şi-a văzut propria imagine în apă, el a iubit-o şi a vrut să trăiască cu ea. Dar, din acest moment, voinţa a creat o imagine lipsită de înţelepciune, deci a creat o figură falsă. Astfel s-a creat situaţia în care natura, materia, şi-a îmbrăţişat iubita şi s-a unit perfect cu ea. Iar omul divin, care a primit grădina zeiilor ca pe un palat divin, a devenit prizonier.

Din această cauză, singur dintre toate creaturile de pe pământ, numai omul este dublu. După corp, în ceea ce priveşte materia, este muritor, şi este nemuritor după principiul celest, omul esenţial. Astfel nemuritorul îndură dureri intolerabile, deoarece este legat de materia supusă schimbării. Deşi principiul celest superior, îngropat în omul dialectic este mai esenţial, mai nobil decât învelişul său, a devenit totuşi servitorul acestui înveliş.

La începutul fuziunii omului celest cu natura dialectică, consecinţele fatale la care suntem supuşi actual nu apăruseră încă. Cartea lui Pimandru prezintă miliarde de ani. Dezvoltarea acestor consecinţe a avut loc foarte gradat. Între faza începutului fuziunii şi schimbarea totală, finală, adică cristalizarea în profunzimile materiei, se plasează istoric căderea omului, istorie universală care a început cu evoluţia pe care o numim dezvoltarea celor şapte rase.

Omul celest a fost masculin-feminin şi a putut să se înmulţească de la sine. Astfel mulţimea oamenilor celeşti a creat, din ea însăşi, şapte subtipuri, în concordanţă totală cu cei şapte Stăpânitori, cu cele şapte aspecte ale sistemului solar. Cele şapte rase principale, precum le numeşte Învăţătura Universală, au populat nu numai pământul, ci în gloria lor imensă, întregul univers, întregul sistem solar. Astfel, pas cu pas, umanitatea divină s-a legat de propria sa creaţie şi de propriile sale creaturi. Mai târziu, un aspect sexual s-a atrofiat în om, astfel separarea sexelor a fost creată şi s-a instaurat condiţia omului pe care-l cunoaştem astăzi.

Astfel Pimandru îl plasează pe Hermes în faţa imensei istorii a umanităţii. Dar Hermes nu învaţă şi aude precum noi, momentan dintr-o carte numită Pimandru, ci cu conştiinţa lui mercuriană, citind direct în memoria naturii, şi văzând defilând în faţa lui panorama întreagă a acestei istorii.

Suita ideilor pe care dorim să o prezentăm - cosmologia lui Pimandru, filozofia hermetică - se regăseşte în Învăţământul Universal şi în multitudinea textelor sfinte.

Să ne gândim la Pavel, la fondul hermetic al cuvintelor sale. Ascultaţi-l vorbind despre creaţiile divine legate de materie, de creatura divină care suspină după eliberare şi libertate. Ascultaţi strigătul său de jubilare când enunţă că întreaga creaţie este dornică în aşteptarea manifestării copiilor lui Dumnezeu.

Această manifestare se va împlini conform planului de salvare gnostic, un plan atât de grandios că nici nu se poate exprima în cuvinte. Gândiţi-vă la omenirea celestă originară,

care a creat acele şapte rase principale, şi cum din aceste şapte rase principale s-au creat nenumărate subrase. Gândiţi-vă mai departe la miliardele de fiinţe create din subrase. În toate acestea se află depus principiul Luminii!

Scânteia de Lumină, care a fost Lumina perfectă, se ascunde de asemenea în dumneavoastră ca o scânteie-lumină, ca „sâmburele lui Iisus". Astfel cu toţii putem participa la imensul plan al salvării. Dacă doriţi, atunci puteţi lua parte la planul salvării. Şi procesul salvării dumneavoastră se poate împlini foarte rapid, dacă doriţi să vă consacraţi în întregime vocaţiei dumneavoastră, dacă vă luaţi într-adevăr rămas-bun de la dialectică, dacă faceţi separarea totală între Lumină şi tenebre, între Spirit şi materie, între etern şi schimbător, destinul. Dar înainte să putem întreprinde acest proces de salvare, de a putea separa apele în două, ca să poată apare stânga şi dreapta, trebuie purificat sanctuarul inimii, să lăsaţi să intre acolo Spiritul, Pimandru, pentru ca principiul de Lumină din dumneavoastră să prindă viaţă. Astfel, să vă consacraţi în mod perfect vocaţiei.

VII

Mântuire şi iertare

Înainte de a continua comentariul cărţii lui Pimandru a lui Hermes Trismegistul, credem că este de dorit să aprofundăm încă, la intenţia acelora care doresc într-adevăr să urmeze calea eliberării, consecinţele celor ce au fost spuse înainte. În introducere îl citǎm pe Ioan 15, versetele 9-17:

„Cum M-a iubit pe mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi. Rămâneţi în dragostea Mea. Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămâne în dragostea Mea, după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, şi rămân în dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, şi bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi. Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu ştie ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu. Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit să mergeţi şi să aduceţi roadă, şi roada voastră să rămână, pentru ca orice veţi cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea. Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiţi unii pe alţii."

Dacă ne amintim ceea ce evocă partea cărţii lui Pimandru despre care am vorbit, vedem omul celest apărând mai întâi în toată gloria sa; după aceea acest om celest se identifică cu natura dialectică; iar în final, această umanitate celestă naşte şapte rase care pot fi desemnate ca cei care populează universul dialectic. Putem în sfârşit stabili, că toţi locuitorii planetelor, în forma şi starea lor diversă de a fi, provin din subrasele acelor şapte rase originare. Cu alţi termeni, principiul celest originar s-a subdivizat în miliarde de entităţi. Această subdiviziune

a ajuns până la punctul la care nu s-a mai subdivizat în alte entităţi, decât într-un singur grăunte, al magnificului originar, al copiilor lui Dumnezeu. Facem parte cu toţii din marea imensă a acelora care nu mai poartă în ei decât o singură sămânţă a originarului. Din aceasta se poate deduce că o coborâre din ce în ce mai adâncă în natura dialectică, deci o şi mai mare diferenţiere a sămânţei de lumină, este imposibilă.

De fapt, Spiritul nu poate să se diferenţieze, nici să se difuze, atunci când cel care-l posedă este inconştient de această posesie. Nenumăraţi purtători ai „sămânţei lui Iisus", al atomului originar, nu sunt conştienţi. SĂMÂNŢA se odihneşte latentă în ei şi este absolut incapabilă să se mai divizeze.

Toate microcosmosurile, diferenţiate cum sunt în şapte rase umane originare, trebuie, pentru a se menţine pe planul naturii, să corespundă formulei naturii dialectice originare din care provin. Acesta este încă cazul a miliardele de entităţi în care sămânţa se mai găseşte în stare latentă, atâta vreme cât aceste entităţi se acordă esenţei legii naturii dialectice. Altfel spus, sămânţa rămâne în mijlocul geometric al microcosmosului, în timp ce, cel din urmă, legat de natură, se acordă legii acestei naturi, legii materiei. Dacă starea existenţei unei fiinţe cade sub legea materiei, atunci din cauza efectului de măcinare prin destin, microcosmosul va muri, se va descompune în elementele componente. În acest caz, nu numai personalitatea cuprinsă de microcosmos moare, ci şi microcosmosul însuşi. Atunci acesta devine incapabil să atace materia şi să se elibereze. Sâmburele luminii originare, care a fost prizonierul unui asemenea microcosmos, nu mai are atunci locuinţă şi astfel se întoarce la origine fără să se manifeste.

Prin urmare, dorim să vă explicăm încă o dată. Microcosmosul poate coborî până la nadirul materialităţii, până la punctul cel mai de jos al căderii dialectice. Dacă, pornind de la acest nadir, nu se produce o ridicare, acest microcosmos poate fi supus legilor schimbării materiei pe o durată imprevizibilă, în timp ce sunt vivificate în mod continuu noi personalităţi. Această stare este desemnată ca stare de neutralitate. Dacă microcosmosul coboară dedesubtul legii materiei, atunci, din

cauza efectului „măcinător” al destinului, microcosmosul va fi eliberat, se va degrada, iar în final va fi descompus. Materia se întoarce la materie iar principiul luminii se reîntoarce la lumină. Aceasta este starea de nimicire. Există şi o a treia posibilitate: a salvării, începutul călătoriei de întoarcere spre patria originară pornind din nadir.

Aceasta este călătoria de întoarcere la care sunteţi chemat în Şcoala Spirituală a Rozacrucii de Aur. Ca microcosmos aţi rămas de eoni probabil în starea neutralităţii, deoarece nu aveţi conştiinţa de a poseda principiul de lumină. Mulţumită contactului cu Şcoala Spirituală şi sub influenţa ei, acest principiu se poate trezi şi manifesta în viaţa dumneavoastră. Vă sfătuim deci, să plasaţi acest principiu de lumină deasupra a tot ceea ce există în viaţa dumneavoastră, şi de a considera natura dialectică pe planul al doilea.

Condiţia este purificarea inimii. Sanctuarul inimii trebuie debarasat de constrângerea dorinţelor, şi de degenerarea urâtă la care a fost supus pe durata multiplelor vieţi.

Dacă întreprindeţi această purificare a inimii, principiul luminii în dumneavoastră devine din nou viu şi poate, în acelaşi timp, să nădăjduiască chiar la întâlnirea cu Pimandru. Când principiul luminii se trezeşte în dumneavoastră şi îi oferiţi o inimă purificată, poate să devină activ şi în serviciul semenilor. Dar, dacă rămâne latent, adormit, puteţi cert să vă serviţi semenii doar în mod dialectic, umanitar. Însă, vă veţi manifesta ca şi copil al lui Dumnezeu doar dacă principiul de lumină se trezeşte în dumneavoastră şi poate să radieze.

Gândiţi-vă la ceea ce stimulează deja activitatea principiului de lumină şi trăieşte în puritatea inimii în sens gnostic. Atunci când copii se nasc în asemenea familii, principiul de lumină este aprins în ei datorită purităţii inimii părinţilor. Gândiţi-vă că astfel, doar prin viaţa dumneavoastră, puteţi pregăti un loc pentru copiii dumneavoastră în rândul oştii Gnozei, chiar înaintea naşterii lor. Lumina trezită într-o fiinţă umană îi permite să fie în serviciul tuturor.

Cea de-a treia stare, cea a salvării, este prin urmare de

natură remarcabil de înaltă, ea este începutul căii de reîntoarcere spre patria originară. Această cale va conduce în final la eliberare totală, la detaşare completă de toată materia, la abandonarea substanţei corporale şi intrarea în Câmpul Spiritului, precum este cazul omului Pimandru. Dar înainte să atingem acest ultim punct, trebuie încă să muncim cu substanţa corporală, de-a lungul a numeroase etape, traversând multiplele stări de a fi. Şi principiul lumină va adopta vehiculele materiei, din ce în ce mai subtile, urmând calea de întoarcere prin materie.

Când vorbim despre „mantia de aur a Nunţii" şi vă invităm să o ţeseţi, ne imaginăm un vehicul infinit mai subtil în comparaţie cu cel al personalităţii noastre actuale. Astfel, trebuie parcursă calea de întoarcere; entităţile se acoperă de vehicule de o substanţă din ce în ce mai subtilă şi parcurg această cale traversând materia, trecând prin toate rasele şi subrasele originare, într-o glorie din ce în ce mai mare.

Ce miracol se va împlini atunci! Încercaţi să vă imaginaţi! Datoria originară a greşelii şi căderii, a unui număr limitat de locuitori celeşti, va fi egalată de faptul că o mulţime, pe care nimeni nu o poate număra, le va îngroşa rândurile.

De fapt, atât timp cât într-un om există o mică scânteie, o sămânţă a luminii originare, aceasta se poate dezvolta după legile Spiritului, până la devenirea unei divinităţi. Prin urmare, o, miracol divin, prin greşeala şi căderea unui număr limitat de locuitori celeşti, rândurile poporului lui Dumnezeu se vor înmulţi până la a deveni o mulţime pe care nimeni nu o poate număra; oamenii vor renaşte din profunzimile morţii, oamenii divini, născuţi din nenumărate seminţe de lumină răspândite accidental în primele vremuri ale lumii, pe câmpurile materiei şi legate de ea.

Astfel datoria se schimbă în izbăvirea păcatelor şi binecuvântare. Binecuvântarea, în creştere, creşterea în semănat. Din profunzimile infernului, dragostea obţine victoria. Să înţeleagă cine poate!

Căutător serios, oricine ai fii, fii conştient că eşti purtătorul seminţei originare!

VIII

Dualitatea omului

„Dintre toate creaturile naturii, doar omul este dublu”, afirmă Pimandru. Sistemul uman posedă, pe de o parte, sămânţa imortalităţii, scânteia de Spirit, numită şi Roza inimii, pe de altă parte, fiinţa umană muritoare, forma naturală. Nu există nicio altă creatură având un asemenea caracter dublu.

Astfel, prin căderea fiilor lui Dumnezeu, s-a creat o situaţie particulară: sămânţa Spiritului s-a diferenţiat în nenumărate entităţi muritoare, iar nenumărate entităţi posedă sămânţa divină, putând împreună să facă să crească poporul copiilor lui Dumnezeu, până la devenirea unei mulţimi pe care nimeni nu o poate număra. Astfel, se poate întâmpla ca păcatul şi datoria începutului, cu toate consecinţele lor, să se schimbe în final într-o măreţie atât de imensă, mai grandioasă ca niciodată, şi într-o binecuvântare care nu ar fi fost posibilă înainte, vreodată.

Cu toate acestea, pentru ca această binecuvântare să se petreacă cu adevărat, o intervenţie puternică este necesară. Atunci trebuie să se întâmple multe lucruri. Dar această formidabilă posibilitate, acest mister constă în faptul că dintr-o cădere, din greşeală şi păcat, poate rezulta o astfel de binecuvântare, ca dovadă că Spiritul, dragostea este invincibilă.

Cel care ajunge la înţelegerea esenţei eului său natural, acela va fi făcut capabil să se elibereze de dualitatea sa şi să se reîntoarcă la divinitatea sa originară. Înţelegeţi bine aceasta, dacă sunteţi deja cel puţin conştient de faptul că sunteți posesor de scânteie-spirit; dacă sunteţi conştient de dualitatea dumneavoastră: pe de o parte că sunteţi născut de la natură, iar pe de altă parte că în dumneavoastră trăieşte Roza inimii omului originar, adevărat. Dacă sunteţi conştient de a poseda o scânteie de Spirit, înţelegeţi că aveţi posibilitatea de a vă elibera.

Nu este prin urmare exact, cum este sugerat în anumite religii, că dumneavoastră sunteţi personal vinovat de modul căderii în păcat, deoarece, ca fiinţă născută de la natură, dumneavoastră sunteţi una cu această natură; cursul lucrurilor, în cel de-al şaptelea domeniu cosmic, este inevitabil pentru fiinţele legate de această natură. Însă, ca posesor al Rozei, vă puteţi da seama doar de imperfecţiunea şi absurditatea existenţei, precum şi de captivitatea dumneavoastră. Aceasta este conştiinţa păcatului, despre care Doctrina Universală vorbeşte de la începuturi: omul adevărat, spiritual, trebuie să devină conştient de starea sa actuală, de captivitatea sa.

A înţelege păcatul său este, conform versetului 39 al cărţii lui Pimandru, a fi conştient de imortalitatea sa absolută, conştient de a poseda putere asupra tuturor lucrurilor, şi totuşi suferind condiţia muritorilor, deoarece omul este supus destinului; altfel spus, a fi superior întregii naturi dialectice şi în acelaşi timp, a fi sclav. A şti că Tatăl se află în noi, că Cel care este fără somn, ne domină, dar că noi suntem prizonierii acestei forţe care este inconştienţa. Aceasta este conştiinţa păcatului. Iar din cuvintele lui Hermes reiese că elevul a înţeles.

Discipolul lui Hermes înţelege această situaţie, dar pentru majoritatea oamenilor, toate acestea reprezintă un mare miracol: integrarea naturii în om, cu corespondenţa, partea dramatică a acestei situaţii: căderea clară, care se manifestă în tot, şi păcatul, care vine din aceasta. Cu toate acestea, Spiritul vrea să învingă, şi va învinge divizându-se, în cursul acestei întâmplări dramatice, în milioane de părţi cărora le e oferită puterea de a redeveni copiii lui Dumnezeu.

„Ceea ce vreau să îţi spun”, declară Pymandru în versetul 41, *„este misterul rămas ascuns până astăzi. Când natura s-a unit cu omul, a procreat o minune uluitoare.”* Apoi, descrie în versetul 45, naşterea acestui proces de formare: *„Pământul a fost matriţa, apa elementul generator, focul a purtat la maturitate procesul de formare; şi din eter, natura a primit suflul vieţii şi a zămislit corpurile după forma omului.”*

Când Pimandru vorbeşte despre om, face referire la omul originar, omul divin, fiinţa-Spirit. Pentru restul, el foloseşte cuvintele: corp sau formă naturală. Corpul este doar aparenţa, forma naturală a omului. El indică apoi cum forma naturală a fost creată de către radiaţiile astrale şi eterice ale naturii morţii. Această formă naturală este astfel numită simplu: „corpul"; este ceea ce lumea dialectică obişnuieşte să numească „om". Ce eroare! Eroare ce se explică prin faptul că forma naturală posedă o viaţă proprie, o conştiinţă proprie, adică este o fiinţă vie.

Există în dumneavoastră două vieţi: viaţa originară şi viaţa formei naturale. Pimandru o exprimă spunând: *„Omul este făcut din viaţă şi lumină!"* Graţie vieţii divine, omul veritabil devine o fiinţă-suflet, şi graţie luminii universale, devine un suflet-spirit. Aici este vorba despre o fiinţă dotată cu un suflet excepţional, care se află în legătură cu Spiritul.

Inima omului veritabil este pură; el este inima. Locuieşte în inima formei naturale ca un zeu. Ca urmare, omul veritabil este bisexual, deşi exterior este doar bărbat sau doar femeie. Însă formele naturale au fost separate în sexe. Nu pierdeţi acest punct de vedere, dacă doriţi să înţelegeţi aceste lucruri. Forma naturală este doar unisexuală; ea este fie masculină, fie feminină. Se disting deci fiinţele-suflet masculine şi fiinţele-suflet feminine, dar nu sunt distincte din punct de vedere al genului. Dar forma naturală arată totdeauna separarea genurilor, precum o cunoaştem. Din ce motiv? Cu scopul ca planul salvării să se împlinească prin experienţa continuă şi naşterea continuă a formei naturale. Datorită acestei măcinări continue în natura morţii, a acestei vivificări continue a microcosmosului, există totdeauna posibilitatea concretă de a participa din nou la viaţa originară.

Ştiţi fără îndoială din jurnale, publicaţii periodice sau alte mijloace de informare, că se caută activ prelungirea vieţii. Se speră că în timp relativ scurt, câteva secole, vor fi capabili să prelungească viaţa omului până la 800 ani. Cum vor să realizeze aceasta?

Ei bine, ştiţi că atomul închide forţe imense. În atom se găseşte elementul viu, elixirul vieţii formei umane. Faptul că viaţa

noastră nu poate fi prelungită cu mai mult, se datorează incapacităţii omului de a folosi în mod just elementul vieţii atomului. Se doreşte la ora actuală, să se extragă acest elixir al vieţii, vor să îl producă şi să îl administreze omului prin injecţii şi astfel să prelungească durata vieţii. Dacă însă vă gândiţi la dezordinea îngrozitoare pe care omul o provoacă deja în cursul unei vieţi cu o durată de 70, 80 de ani, veţi înţelege că, dacă am trăi 200, 300 sau 800 de ani, întregul ordin social ar piere în cursul timpului.

De aceea este fără îndoială, că o asemenea prelungire a vieţii ar însemna între timp sfârşitul întregii umanităţi. În legătură cu aceasta, legea valabilă pentru toţi Rozacrucienii adevăraţi (gândiţi-vă la diploma lui Backström), este semnificativă, şi spune că „acesta nu-şi doreşte viaţă mai lungă decât Dumnezeu i-a permis." Căci omul dialectic, împins de starea sa naturală, creează întotdeauna pericolul de a cădea sub nivelul normal al ordinului dialectic.

Separarea sexelor are rolul de a asigura naşterea continuă a noilor fiinţe naturale, şi viaţa însăşi se îngrijeşte ca acestea să se macine din nou. Astfel se realizează planul salvării în şcoala severă a experienţelor.

Astfel se poate parcurge calea cunoaşterii de sine. Separarea sexelor este condiţia, deoarece ea face să se întoarcă fără întrerupere roata naşterii şi a morţii. Pimandru spune că traversarea vieţii este indispensabila şcoală a experienţei. Cel care progresează în şcoala vieţii şi posedă sufletul-spirit, altfel spus, la cel care sanctuarul inimii vibrează în armonie cu Roza şi se deschide luminii gnostice, se va cunoaşte într-o zi după adevărata natură, şi va simţi profund dualitatea. Acela va şti, că dragostea formei naturale, şi dorinţele proprii închisorii carnale, sunt cauza morţii, cu toate consecinţele care rezultă.

Separarea sexelor permite amestecarea sângelui şi propagarea speciei, exact ca şi în cazul regnului animal şi vegetal. Cel, care ajunge prin acest fel la cunoaşterea de sine, este condus pe calea umanităţii-suflet. Cel, care continuă să-şi iubească forma naturală, acela rătăceşte mai departe în întuneric şi resimte moartea ca fiind dureroasă.

Poate este bine să spunem câteva cuvinte despre o anomalie pe care o întâlnim în toate epocile. Din timp în timp, în rândul unui mare număr de oameni, se naşte o formă naturală care nu este nici bărbat, nici femeie. Un tip uman de acest gen apare fie din cauza unui refuz al planului lui Dumnezeu, refuz care târăşte omul în traversarea materiei în greşeală şi ispăşire, sau fie refuzul separării sexelor şi consecinţele acestora. Nu se vrea să se accepte planul lui Dumnezeu, care prevede să redea omului corpul sufletului originar, dar se sustrage în mod egal şi din faţa consecinţelor acestui refuz: să trăiască în starea vieţii dialectice.

Astfel s-a dezvoltat, de exemplu, tipul uman anormal pe care-l cunoaştem ca homosexual, produsul respingerii formei naturale, fără să accepte calea eliberării, a cunoaşterii de sine. Pentru cei care sunt subiectele acestei maladii, vindecarea constă, în primul rând, să nu trăiască conform degradării lor, să se dirijeze în autodăruire perfectă spre cale şi să o parcurgă hotărât. Omul născut de la natură doar atunci poate să renunţe la forma naturală, doar atunci o poate refuza, dacă aspiră conştient la forma sufletului, şi face eforturi concrete pentru a regăsi corpul-suflet. Dar dacă nu caută calea care îi ridică, sau nu se doreşte să o urmeze şi astfel impulsurile hormonale rămân totalmente identice cu ele-însele, dacă forma naturală stagnează în acest foc hormonal, se produce inevitabil o dezvoltare contra-naturii. În cursul secolelor, mulţi oameni s-au retras din viaţă, pentru a intra în mănăstiri, denaturându-se pe ei înşişi.

Referitor la subiectul versetului 48 al cărţii lui Pimandru, mai este un aspect pe care trebuie să-l semnalăm, deoarece el este deseori greşit înţeles. Se spune: *„Cel care iubeşte corpul născut din eroare şi dorinţă, continuă să greşească în tenebru”*. Aceste cuvinte au fost deseori înţelese ca o acuzare a căsătoriei terestre şi a consecinţelor acesteia. Dar nici vorbă nu poate fi de aşa ceva! Dimpotrivă, în Gnoza originară se arată că separarea sexelor şi consecinţele acesteia sunt necesare pentru a ţine în mişcare roata naşterii şi a vieţii. Aceste cuvinte: *„...iubeşte corpul născut din greşeală şi dorinţă”*, fac aluzie la dragostea naturii dialectice

despre care este vorba în versetele 37, 38 şi 39, dragoste a cărei consecinţă a fost iubirea naturii muritoare. Dacă trăiţi în căsnicie sau în afara ei, singur sau în doi, fiindu-vă silă de figura dialectică sau nu, aceasta nu face nicio diferenţă. Cel, care doreşte să se ridice din forma naturală conform planului divin de eliberare, trebuie să abandoneze el însuşi lumea dialectică şi tot ceea ce îi este inerent, ca să treacă pe calea sufletului, a întoarcerii către înalt.

În aceste condiţii, dacă în viitor omenirea actuală ar fi împiedicată a urma cursul naturii sale, cum de altfel încercăm să facem, dacă ar reuşi să-şi prelungească viaţa, atunci aceasta ar însemna sfârşitul irevocabil; căci umanitatea ordinului de necesitate ar cădea rapid sub nivelul legilor naturii.

Preţuirea formei naturale, cufundarea în întregime în ea, şi a o face centrul existenţei, ca şi cum ea ar fi omul veritabil, aceasta este greşeala pe care o indică Hermes în versetul 48 al cărţii lui Pimandru.

Dacă înţelegeţi aceasta şi dacă vă întrebaţi cum să vă purificaţi viaţa, condiţia unei ridicări spre eliberare, atunci trebuie să ştiţi că, puritatea la care trebuie să ne străduim în forma naturală, este totdeauna puritatea inimii, septupla purificare a sanctuarului inimii. Inima este într-un anumit sens, locuinţa Rozei. Sanctuarul inimii este oglinda luminii universale. Sanctuarul inimii este Dumnezeu. Pimandru vorbeşte candidatului în inimă. De aceea, toţi elevii serioşi ai Gnozei, vor tinde spre o septuplă purificare veritabilă a inimii.

Atunci când un om, care şi-a purificat astfel sanctuarul inimii, se străduieşte cu sinceritate şi perseverenţă, lumina îşi face în el locuinţa sa. Viaţa sa mentală se va schimba şi ea complet, iar viaţa sa afectivă şi activităţile se vor conforma absolut acestei purificări a inimii. Atunci va fi pur în toate, orice ar face sau ar lăsa să se întâmple.

Numai în aceste condiţii funcţiile hormonale ale sistemului uman încep să se schimbe şi numai astfel intră candidatul în *„Sfera Binelui”*, precum o numeşte Pimandru, sfera creşterii sufletului veritabil.

IX

Încurajaţi naşterea sufletului nemuritor

Gnoza hermetică arată clar că nu putem aştepta o eliberare de la forma naturală, nici o salvare pentru ea. Trăim în natura morţii şi de vreme ce suntem născuţi din ea, ne facem una cu ea. Forma naturală, întreagă, prin consecinţă, este supusă morţii. Aparenţa noastră naturală este creată de lugubrul întuneric, care precede natura dialectică. Acesta nu este un lucru nou pentru elevii Gnozei actuale. Suntem profund convinşi de aceasta, mulţumită tuturor lucrurilor pe care le predă şi le demonstrează Şcoala Spirituală actuală.

Este totuşi foarte semnificativ că Gnoza egipteană vine să ne confirme toate acestea; este important, de asemenea, că în expunerea sa Pimandru arată din nou dualitatea fiinţei umane. Nu se poate repeta destul de des, şi nu puteţi niciodată să înţelegeţi destul, că omul, despre care vorbeşte şi mărturiseşte Învăţământul universal şi Biblia, este absolut diferit de forma corporală, pe care în general lumea greşit o consideră om.

Suntem fiinţe duble. În noi, omul veritabil, închis în forma sa naturală, şi prin ea, aspiră la salvare. Dacă ne amintim aceasta în fiecare zi, atunci ne facem un mare serviciu.

Cartea lui Pimandru scoate în evidenţă o altă eroare posibilă în interpretările generale. Tatăl tuturor lucrurilor nu este format din viaţă şi lumină, ci El este viaţă şi lumină. Dacă ceva a fost creat din viaţă şi lumină, atunci este vorba despre o stare parţială, de o limitare; este prin urmare întotdeauna posibil, ca în cazul unei perturbări funcţionale, să rămână în urmă aproape nimic sau ceva foarte degradat. Dar, dacă însă afirmaţi că Tatăl tuturor lucrurilor este viaţă şi lumină, atunci aceasta implică absolutul, imperisabilul, incoruptibilul, omniprezenţa.

Astfel, omul adevărat, închis în forma naturală, nu este compus din viaţă şi lumină, ci este viaţă şi lumină, el este Dumnezeu. De aceea spune Iisus Domnul pe bună dreptate: „Tatăl şi Eu suntem unu". Iar formei naturale, omului născut de la natură, adică nouă, ni se spune, este scris în Biblie: „Împărăţia lui Dumnezeu (omul divin) se află în voi!"

Există elevi care, auzind vorbindu-se despre asemenea lucruri, despre cale şi despre noua stare de viaţă eliberatoare, se miră, mai mult sunt necredincioşi, nu au încredere absolut deloc în ei înşişi, ceea ce duce la gândul fatal că: „eu nu voi ajunge acolo niciodată!" Aceşti elevi sunt, de fapt, veniţi prea curând la ucenicie. Mirarea sau incredulitatea lor spune că, în lipsa experienţelor de viaţă, nu au ajuns încă la descoperirea imperiului care se află în ei. Astfel, nu sunt încă în stare să folosească cheia vieţii eliberatoare.

Cel care se află încă în acest stadiu, nu poate, datorită neacumulării unei ştiinţe obţinute prin experienţă, să creadă în el însuşi şi astfel îşi pierde în acest fel şi credinţa în Şcoala Spirituală. În această situaţie însă, poate uşor deveni şi ostil, precum istoria Şcolii dar şi istoria umanităţii o dovedeşte din plin. Gândiţi-vă simplu la Biblie. Când Iisus, ca om conştient în sensul filozofiei hermetice, mărturiseşte: „Tatăl şi Eu suntem unu", teologii timpului său cred că spune o blasfemie, îl tratează de parcă ar fi nebun. Iar, când Perfecţii cathari dovedesc prin vieţile lor că au descoperit misterele imperiului ascuns, clerul epocii lor, care în comparaţie cu ei sunt nimic, au premeditat agresiv şi violent moartea lor.

O întrebare se ridică în Hermes, întrebare, care este fără îndoială şi a dumneavoastră: *„Spune-mi - îi spune lui Pimandru - cum pot să intru în viaţă, în viaţa Împărăţiei ascunse?"*

Şi Pimandru îi răspunde: „*Omul care posedă Însufleţirea, să se cunoască pe sine"*. Altfel spus, posesia Însufleţirii permite omului să se cunoască. Reacţia lui Hermes: *„Oamenii nu posedă cu toţii însufleţirea?"* La care, răspunsul: *„Fii atent la vorbele tale! Eu Pimandru, Însufleţirea, merg doar spre aceia, care sunt sfinţi şi buni, puri şi milostivi, care sunt pioşi; prezenţa mea le*

devine un ajutor în scopul de a cunoaşte toate lucrurile la timp."

Să presupunem pentru un moment, stimate cititor, că prin cunoaşterea experienţei traversării căilor dificile, loviţi şi răniţi de viaţă, aţi devenit conştient de Împărăţia aflată în dumneavoastră şi de posibilităţile care se află în aceasta. Să presupunem că printr-o acumulare de experienţe, a parcurgerii dramatice a microcosmosului traversând natura morţii, în decursul numeroaselor existenţe, sub loviturile vieţii şi ale nenumăratelor consecinţe ale separării în genuri, conştienţa acestui lucru a devenit certitudine şi aţi acceptat în întregime prezenţa în dumneavoastră a Împărăţiei ascunse.

În această situaţie se pune problema care face să suspine milioane de oameni şi care, de asemenea, a dus în eroare milioane de oameni până în prezent: cum trebuie să eliberaţi Împărăţia aflată în interior? Cum să treziţi la viaţă omul adevărat? Cum se poate intra în Împărăţia ascunsă? Există milioane de oameni care, în cursul vieţii lor, au descoperit existenţa Împărăţiei ascunse, şi tocmai prin această descoperire ei abuzează, crezând că odată cu descoperirea, posedă deja Împărăţia, cred că au intrat deja.

Să presupunem pentru un moment că Roza inimii vorbeşte puternic în dumneavoastră, şi că în sanctuarul inimii această viaţă ascunsă bate şi palpitează, şi că Gnoza vă atinge continuu prin intermediul sanctuarului inimii în sânge, până în fiecare fibră a fiinţei dumneavoastră. Afirmaţi atunci din interior: „Ceea ce se spune în Şcoala Rozacrucii de Aur este adevărat!" şi credeţi că aţi intrat deja în Împărăţie.

Iată, aceasta este eroarea capitală! Deoarece, dacă aţi devenit conştient de Împărăţia ascunsă, ca om născut de la natură, aceasta este doar începutul procesului. Eroarea pe care o faceţi se poate explica, dar este în acelaşi timp funestă. Ce faceţi, de fapt? Vă petreceţi vremea cu eul născut de la natură, cu conştiinţa formei naturale, preţuiţi această împărăţie, o visaţi, meditaţi asupra ei, ca o pisică toarceţi de mulţumire, faceţi tic-tac ca un ceas deşteptător, de vreme ce sunteţi umpluţi de o tensiune mistică. Şi vorbiţi multe ore cu amicii.

Aţi făcut din viaţa dumneavoastră o mare descoperire şi acum pălăvrăgiţi despre ea. Însă, în această situaţie, nu mai putem numi aceasta o discuţie adevărată.

În realitate, nimic nou nu s-a născut încă în dumneavoastră. Nimic nu s-a întâmplat în dumneavoastră. Priviţi în interior foarte simplu, tabloul imaginar al Împărăţiei ascunse, de existenţa căreia aţi devenit conştient. Şi rămâneţi aici, vorbiţi şi visaţi...

Este o realitate crudă ceea ce vă spunem, dar trebuie să aveţi curajul să o priviţi în faţă. De aceea vorbim despre Pimandrul lui Hermes! Experienţa Împărăţiei din interior nu înseamnă şi posesia ei. Iar cel care încă nu o posedă, acela este înclinat să-şi întindă braţele fiinţei naturale, ca să ţină în şi mai mare captivitate omul adevărat. Căci acesta va fi rezultatul. Trebuie să înţelegeţi bine că fiinţa naturii vrea să trăiască, să strălucească, să surâdă şi să râdă, deoarece ea joacă rolul celui ajuns, care a triumfat deja în totalitate.

Dar omul naturii nu a triumfat, deoarece omul născut de la natură trebuie să se diminueze, iar Celălalt, cel celest, trebuie să crească.

Cel care persevereză în această eroare, acela se va îndrepta spre o mistică naturală. Aceasta este marea greşeală pe care o fac toţi cei care, încă legaţi de această lume, cred că de la prima descoperire a existenţei Împărăţiei ascunse, o şi posedă deja!

Care este atunci secretul reuşitei? După această descoperire magnifică, trebuie în primul rând a ajunge la naştere, la construcţie, la realizarea sufletului, a Însufleţirii, precum o numeşte Hermes. Dacă descoperiţi în dumneavoastră această Împărăţie, trebuie să-i faceţi un loc în dumneavoastră. Despre aceasta este vorba! Iar când în Şcoala noastră vorbim fără încetare şi dacă, depăşind uneori punctul de vedere filozofic, spunem: „construiţi sufletul", atunci nu predicăm doar în mod simplu. Vă spunem: „Construiţi sufletul!", nu trebuie să credeţi că toate acestea sunt doar cuvinte. Această cerinţă a Căii este esenţială. Este o necesitate absolută. Cartea lui Pimandru o mărturiseşte. Dacă aţi ajuns la cunoaştere prin experienţă, atunci şi dumneavoastră trebuie să treceţi la

realizarea ei, la naşterea sufletului. Nu posedaţi încă o însufleţire în sensul Gnozei. Aceasta este marea eroare a multor fiinţe.

De aceea, atunci când ne întâlnim în Templele noastre ca şi fiinţe născute de la natură, şi când se instaurează între noi o înţelegere pură şi senină, prima sarcină care ne revine este de a stimula în noi naşterea sufletului. Căci cel care posedă sufletul, poate trăi din lumină şi din viaţă; îl poate elibera pe Pimandru, Dumnezeul din el.

În sistemul născut de la natură există o anumită cantitate de fluizi efectivi, care animă forma naturală, dându-i viaţa şi menţinând-o. Totuşi, aceste forţe provin toate din natura morţii. Dar sufletul nemuritor şi conştiinţa lui Pimandru, noua stare de viaţă, viaţa glorioasă, nu sunt date decât celor *„sfinţi, la cei buni, la cei puri şi la cei milostivi, care sunt pioşi."*

Aceste binefaceri nu cad din cer, ci trebuie cucerite împotriva rezistenţei naturii. De aceea Gnoza actuală nu încetează să mărturisească despre această necesitate şi să explice elevilor săi maniera de a purifica şi de a sanctifica întregul sistem, prin predare de sine, astfel încât sufletul să se nască şi să ajungă la maturitate.

Creşterea sufletului se desăvârşeşte cu Pimandru, cu formarea acestui focar între suflet şi Spirit. Începând din acest moment, Pimandru vine în ajutorul candidatului. Înţelegeţi minunea acestui fapt? Când, printr-un reviriment fundamental al conduitei de viaţă, candidatul trezeşte sufletul, conştiinţa Pimandrului, lui îi este de ajutor modul în care va recunoaşte şi va şti toate lucrurile. Şi el se va oferi Tatălui în fapte de dragoste. Prin această dragoste, candidatul intră în contact cu toţi cei care sunt încă închişi în naşterea naturală, şi până la momentul abandonării corpului său la moarte, nu face caz din activitatea senzorială a formei naturale. *„Deoarece acestea îi sunt foarte bine cunoscute,"* spune Pimandru.

Dacă sufletul s-a născut, atunci forţa lui preia conducerea şi triumfă asupra tuturor legăturilor terestre şi a efectelor lor. Facem totdeauna cale întoarsă datorită concepţiilor noastre greşite. Astfel, dacă la un anumit moment vreo trăsătură de caracter

ne jenează, atunci o combatem, şi prin aceasta trezim legea dialectică: creşterea, strălucirea, coborârea, declinul. Astăzi, ne gândim că am obţinut ceva, ceea ce mâine va fi o eroare din nou.

De aceea, trebuie mai întâi construit sufletul în interesul purificării adevărate a vieţii. Forţa sufletului vă va face să depăşiţi toate dificultăţile. Calitatea sufletului în dumneavoastră va schimba totul în viaţa dumneavoastră. Atunci veţi descoperi că, împotriva a ceea ce aţi luptat şi pentru ce v-aţi zdrobit, se va detaşa progresiv. De aceea versetul 59 al cărţii lui Pimandru afirmă clar:

„Da, eu Însufleţirea - Sufletul-Spirit, noua stare de suflet - nu permit ca activităţile corpului să-i atace şi să-şi continue influenţa; ca şi Gardian al Porţilor, voi interzice intrarea în acţiunile rele şi ruşinoase şi voi extirpa ideile nepioase. ”

Care sunt aceste fapte rele şi ruşinoase? Mai întâi de toate, această interdicţie nu se raportează cu siguranţă în primul rând la viaţa animalică obişnuită, deşi perversitatea poate fi considerată ca un rău. Însă în cazul elevului care se străduieşte serios pe cale, se referă la suita totdeauna dezastruoasă în câmpul de respiraţie, a geloziei, a patimilor, a urii, a denigrării, a criticii, a conflictelor etc.

De aceea, versetul 60 pune clar în lumină, în care tip de om sufletul nu va creşte niciodată şi căruia nici Pimandru nu-i va putea vorbi niciodată:

„Dar mă ţin departe de nebuni, de vicioşi, de perverşi, de invidioşi, de lacomi, de ucigaşi şi nepioşi; îi voi da demonului răzbunării, care cu biciul focului îi va face să danseze, care le va excita patimile lor, ca să-i incite la fapte şi mai nepioase, ca pedeapsa lor să fie şi mai mare. Dorinţa de potolire a acestor oameni îi va stimula la şi mai mare satisfacţie, şi îi va preda propriei lor furii, fără ca nimic să-i poată satisface; în aceasta le constă suferinţa, şi cu acest foc se ridică flacăra care îi arde şi mai sus.”

X

Bunul sfârşit

În versetul 60, Pimandru indică entităţile de care se ţine departe. Expune care sunt consecinţele care se produc când într-un câmp de viaţă ca al nostru, entităţi care rămân cramponate de forma naturală - aceasta este umanitatea dialectică - trăiesc alături de cei în care sufletul s-a născut.

Presupuneţi aceasta: lumea este populată de miliarde de fiinţe umane şi, între ele, se dezvoltă un grup mereu mai puternic de gnostici, un grup din care, la un moment dat, lumina sufletului se manifestă cu putere. Focul sufletului şi focul pământesc, de un roşu închis, nu se suportă reciproc. Când focul sufletului este incapabil să acţioneze purificator şi eliberator, operează totdeauna pedepsitor, spune Pimandru. De aceea vorbeşte aici despre proşti, vicioşi, perverşi etc.:

„Pe aceştia îi voi da demonului răzbunării, care cu biciul focului îi va face să danseze, care le va excita patimile lor, ca să-i incite la fapte şi mai nepioase, ca pedeapsa lor să fie şi mai mare. Dorinţa de potolire a acestor oameni îi va stimula la şi mai mare satisfacţie, şi îi va preda propriei lor furii, fără ca nimic să-i poată satisface; în aceasta le constă suferinţa, şi cu acest foc se ridică flacăra care îi arde şi mai sus.”

Aceasta este calea experienţei amare. Aţi urmat-o probabil în viaţa dumneavoastră. Cel care încă nu a învăţat din suferinţă, acela are parte de suferinţe mereu mai mari. Până când nu va mai fi în stare să suporte şi, obosit în suflet, se maturizează pentru marea lecţie. Această cale lungă a experienţei, acest marş în tenebre, nu are alt scop decât bunul sfârşit, triumfarea Spiritului.

Cel care a înţeles, şi ştie că naşterea sufletului este primul pas spre salvare, se poate întreba apoi ce presupune întoarcerea în domeniul luminii începutului, calea vieţii originale. Versetele de la 62 până la 65 ale *primei cărţi - Pimandru* - îi răspund:

„Mai întâi în procesul de desfiinţare a corpului material, acest corp va fi supus schimbării şi forma sa vizibilă dispare; abandonezi demonilor, eul tău ordinar, care nu mai funcţionează; sensurile corporale se vor întoarce la originea lor, din care vor face din nou parte, şi în ale cărei activităţi se vor integra din nou, de vreme ce instinctele şi pasiunile se vor întoarce la natura lipsită de înţelepciune.

Astfel se ridică omul prin forţa coeziunii sferelor; primului cerc îi abandonează forţa creşterii şi a descreşterii; celui de-al doilea cerc îi lasă, îndemnarea la rău şi viclenia devenită neputincioasă; celui de-al treilea cerc, iluzia, dezarmată de forţa dorinţelor; celui de-al patrulea cerc, vanitatea de a domina, care nu mai poate fi satisfăcută; celui de-al cincilea cerc, îndrăzneala nepioasă şi nechibzuinţa dură; celui de-al şaselea cerc, ataşamentul faţă de bogăţie; celui de-al şaptelea cerc, minciuna care pune mereu capcane.

Astfel fiind dezbrăcat de tot ceea ce provine din forţa coeziunii sferelor, nu mai posedă decât propria forţă şi intră în cea de-a opta natură; împreună cu toţi cei care sunt prezenţi cântă imnul spre lauda Tatălui, şi toţi se bucură împreună cu el, de prezenţa sa.

Devenit asemănător lor, el aude şi alte forţe, care se află deasupra celei de-a opta naturi, cântând împreună imnul spre lauda lui Dumnezeu. Atunci se întorc, în ordine precisă, către Tatăl, se încredinţează forţelor şi, devenind forţe şi ei la rândul lor, intră în Dumnezeu. Acesta este sfârşitul bun pentru cei ce posedă Gnoza: a deveni Dumnezeu!”

Dacă sufletul s-a născut şi corpul sufletului, vehicolul sufletului se dezvoltă, vechea formă a naturii începe să dispară. Ea se dizolvă. În acest proces, ca şi moartea ordinară a corpului material, forma naturii nu dispare brusc în totalitatea sa. Când sufletul este născut şi mantia de aur a Nunţii este ţesută, vechiul corp al naturii descreşte şi la un moment dat dispare. Acest proces dublu îl numim, transfigurare. Repetăm însă, că deşi vechea formă a naturii a dispărut şi a devenit invizibilă, forţele sale rămân totuşi pentru o vreme. Aceste forţe, care la început au asigurat formarea, naşterea şi menţinerea formei materiale, trebuie să dispară, trebuie să fie neutralizate, dizolvate şi trimise înapoi la locurile lor.

În Învăţătura universală se vorbeşte despre „cercul limitei" peste care nu se poate păşi. Cercul se raportează la microcosmos. În fiinţa aurică, în sistemul magnetic al microcosmosului, descoperim şapte cercuri, şapte sfere magnetice, corespunzând celor şapte domenii intercosmice. Fiecare dintre aceste şapte sfere magnetice se împart din nou în şapte aspecte. Astfel există de şapte ori şapte, adică patruzeci şi nouă de aspecte magnetice, distincte şi observabile, în fiinţa aurică.

Când omul-suflet se naşte, devine adult şi sunt vivificate domeniile magnetice corespunzătoare - stările magnetice ale celui de-al şaselea domeniu cosmic - şi radiază, în consecinţă, firmamentul magnetic corespunzător, cea de-a şaptea sferă magnetică este neutralizată. Ea este stinsă într-un anumit fel şi devine inoperativă. Nu numai *Pimandrul* lui Hermes, dar şi *Pistis Sophia* descriu acest fenomen, ca pe un voiaj al omului-suflet, traversând cele şapte aspecte al celui de-al şaptelea domeniu cosmic, a şaptea sferă magnetică. El lasă în urma sa toate forţele vechii stări de viaţă dizolvate şi devenite invizibile.

Astfel eliberat de tot ceea ce este vechi, ajunge în final la ceea ce numim cea de-a opta sferă; aceasta este prima din cel de-al şaselea domeniu cosmic, desemnat în terminologia Gnozei actuale ca şi „Capul de Aur". El se topeşte în întregime în acest domeniu de viaţă eliberat, graţie noii forţe proprii. De

aceea spune versetul 65: *„Devenit asemănător lor, el aude şi alte forţe, care se află deasupra celei de-a opta naturi, cântând împreună imnul spre lauda lui Dumnezeu."*

Această nouă percepţie nu are nimic de-a face cu claraudiţia ocultistă. Aici este vorba despre acel auz interior, despre care anticii filozofi chinezi au atras deja atenţia. Când lumina Gnozei vă atinge, când îşi începe circuitul în dumneavoastră, atunci noua lumină influenţează nu numai vederea, ci şi auzul, văzul şi auzul omului-suflet nou-născut.

La fel ca acesta din urmă, la un moment dat, omul-suflet îl vede pe Pimandru, astfel la un moment dat îl va şi auzi. Se înţelege de la sine, că fratele sau sora care intră în Capul de Aur, este în întregime înarmat cu noi sensuri după suflet. Astfel omul-suflet aude forţele deasupra celei de-a opta naturi, cântând imnul de laudă lui Dumnezeu. Astfel avansează, se ridică în toate forţele noii stări de viaţă şi în sfârşit intră în Dumnezeu.

Acesta este *bunul sfârşit* al celor care posedă Gnoza, cunoaşterea adevărată care este de la Dumnezeu şi în Dumnezeu: a deveni Dumnezeu. Această împlinire este totdeauna numită în Gnoză *bunul sfârşit*. Când vechii Cathari se reuneau pentru serviciile lor, îşi urau reciproc: „Dumnezeu să vă conducă la bun sfârşit!" La fel când se spune într-un ritual gnostic: „Sperăm şi ne rugăm ca să ajungem toţi la bun sfârşit." Bunul sfârşit, în noua stare de viaţă, este în acelaşi timp un nou şi glorios început. Discipolul lui Hermes, instruit în marele proces al întoarcerii, la care participă şi el, nu are decât o preocupare: să conducă totul, pas cu pas, la bun sfârşit.

Să presupunem, stimate cititor, că aţi intrat în acest proces şi că aţi făcut deja primul pas în realizarea naşterii sufletului. Atunci pentru dumneavoastră, precum pentru Hermes, răsună cuvântul lui Pimandru în versetul 66:

> *„Dar de ce eziţi tu acum? Deoarece ai primit totul de la mine, nu mergi spre cei care sunt demni, pentru a le servi ca ghid, cu scopul ca, prin meditaţia ta, Dumnezeu să salveze specia umană?"*

Şi mai departe în versetul 67:

„Iar eu, înzestrat cu forţă, şi instruit despre natura Universului şi a viziunii sublime, am mulţumit şi lăudat pe Tatăl tuturor lucrurilor. După aceea am început să predic oamenilor frumuseţea Gnozei şi a vieţii întoarse spre Dumnezeu.”

Iată semnul la care trebuie să fiţi atent mai întâi de toate: cel care a devenit Hermes, un om în care sufletul s-a născut, acela nu este în stare să zacă inactiv în această lume. Este exclus ca un asemenea om să rămână pasiv, cu mâinile încrucişate şi cu ochii critici, observând doar cum alţii efectuează munca în serviciul Gnozei. Dacă se mulţumeşte cu a observa, atunci putem fi siguri că acest om încă nu s-a născut după suflet. El are poate ceva noţiuni despre împărăţia interioară, eventual îi şi simte prezenţa, dar se opreşte la acest punct. Un asemenea om este blocat în iluzie ocultistă sau mistică, şi se minunează de propria idee fixă. Atunci, eul său se activează să închidă descoperirea sa interioară.

Dacă parcurgem literatura universală, atunci găsim numeroşi oameni de acest gen, care pot fi desemnaţi în sensul strict al cuvântului „tineri oameni bogaţi”. Sunt încărcaţi cu mare bogăţie dar nu fac nimic decât să se minuneze, plini de gânduri speculative, egocentrice. Câteodată scriu volume, al căror conţinut, în cazul cel mai favorabil, constă din câteva pagini de muncă mai mult sau mai puţin pură, şi care este în cel mai bun caz presărat, ici-acolo, cu o licărire, o lumină a Gnozei. Iar tot restul este speculaţie, pălăvrăgeală egocentrică, deseori compusă inteligent şi subtil scrisă.

Dar ce folos au toate acestea pentru eliberarea umanităţii? Iată precis ceea ce ar conta: trebuie să ne punem la muncă, să atacăm cu forţă, cu mânecile suflecate, gata la nevoie să intrăm în noroi, pentru a salva suflete umane.

Omul-suflet, aflat sub ghidarea lui Pimandru, ştie că numărul secerătorilor este mic, şi că pe acest teritoriu muncitorii sunt totdeauna necesari. Mai ştie, de ce mare

pericol este ameninţată umanitatea: dematerializarea negativă, pericolul degenerării, pericolul căii experienţelor profund dureroase, care duc la suferinţe şi mai amare.

Gnoza munceşte totdeauna pentru salvarea umanităţii; fie pentru o trezire, adică salvarea directă, fie pentru o cădere care aduce în viitorul foarte îndepărtat o salvare posibilă. Însă niciun frate, nicio soră a Gnozei nu doreşte niciodată căderea nimănui, spunând de exemplu: „Să continue deci să cadă, va învăţa cumva din experienţe dure!". O inimă plină de dragoste nu poate împiedica de a spera arzător ca aceasta să se întâmple altfel, ca totul să se sfârşească cu bine.

De aceea, omul al cărui suflet este născut, nu va rămâne a observa liniştit ceea ce se va întâmpla, ci se va pune la muncă, şi va pune munca pe umerii săi. Caracteristica unui asemenea om este o viaţă activă în serviciul Gnozei, fără rezerve şi cu toată forţa de care dispune. Iată de ce necesitatea serviciului adevărat pentru toţi oamenii-suflet este expusă amănunţit la sfârşitul primei cărţi din Corpus Hermeticum, de la versetele 68 la 71. Aceste cuvinte ale lui Hermes, adresate tuturor, ne descoperă aspectele cunoscute ale muncii în via lui Dumnezeu:

> *„Eliberaţi-vă de lumina tenebră şi aveţi parte de imortalitate, renunţând pentru totdeauna la corupţie!"*

Dar aceasta, nu mulţi o doresc, nici nu o înţeleg, deoarece confundă lumina întunecată cu lumina adevărată. Când spunem cuiva, al cărui eu este foarte puternic şi care a ajuns la descoperirea împărăţiei din interior, idee pe care o preţuieşte negativ precum tânărul om bogat: „Comportamentul tău nu este valabil, şi te dedici iluziei," atunci în mod sigur va fi furios. Noi atragem atenţia, precum am făcut-o deseori, deoarece aceasta stimulează cititorul la autoexaminare.

Nu vor să accepte cuvântul dragostei eliberatoare a Gnozei mereu activă. Poate nu îl înţeleg, deoarece consideră lumina întunecată a fi adevărata lumină.

Omul dialectic, în natura universală, este un prinţ înzestrat cu forţe puternice. Toate posibilităţile naturii dialectice se pot manifesta în el, prin el. Această entitate conducătoare nu se lasă detronată uşor. Deoarece foarte des, sau în cele mai multe cazuri, forma naturală este considerată om veritabil. Ceea ce face ca discipolul lui Hermes să întâlnească în mulţi rezistenţă, încăpăţânare, ironie. Acesta este motivul pentru care, fără să vrea, discipolul lui Hermes goneşte pe mulţi pe calea morţii, calea experienţelor fără sfârşit, calea pedepsirii prin suferinţe din ce în ce mai amare.

Dar, Dumnezeu fie lăudat, există şi din aceia care ascultă şi înţeleg. Aceştia formează împreună secerişul, un grup care întreprinde, care începe de la bază, calea. Acest grup constituie o Fraternitate, o Gnoză şi un Şantier. Astfel creşte un câmp de radiaţie gnostică magnetică, un Corp Viu, care devine cvintuplu şi penetrază până la plenitudinea divină. Datorită acestei munci a multora, prin mulţi, pentru mulţi, oamenii-suflet învaţă, cu scopul împlinirii sarcinii lor, toate căile care duc spre victorie. Astfel, toţi sunt în final cufundaţi în elixirul înţelepciunii, în apa vieţii adevărate.

Participanţilor Gnozei actuale, acest fapt le este binecunoscut. Sunt cu toţii admişi într-un grup de acest gen şi formează împreună o Fraternitate hermetică. Gnoza originară, care de mii de ani mărturiseşte în *Pimandrul* lui Hermes, se demonstrează din nou în zilele noastre în Tânăra Gnoză actuală, până la cele mai mici particularităţi. Şi noi, avansăm din forţă în forţă, până la victoria sigură. Cu condiţia să veniţi cu noi, şi să trăiţi consecinţele împreună cu noi, căci doar atunci ucenicia unei Şcoli Spirituale gnostice are un sens. Ucenicia fără acceptarea consecinţelor este periculoasă pentru cel interesat, deoarece atitudinea sa negativă îl va face să apuce pe calea amărăciunii din ce în ce mai mari: calea morţii, precum o numeşte Pimandru:

Pentru a sfârşi, să ascultăm versetul 71:

„Când s-a înserat, şi lumina soarelui aproape a dispărut, i-am invitat să mulţumească lui

Dumnezeu. După ce am împlinit acest act de recunoştinţă, s-au reîntors cu toţii la casele lor."

Grupul axat asupra Gnozei trebuie să formeze pe planul sufletului o unitate coerentă, rămânând intactă, în care se pot găsi participanţii în lume. Un grup de persoane născute după suflet, chiar dacă sunt răspândite în lumea întreagă, formează o unitate vie, prin miracolul forţei sufletului. După fiecare reuniune a lor se întorc în căminele lor. Este tocmai ceea ce devine eliberator. Căci la sfârşitul unei Conferinţe a Şcolii Rozacrucii de Aur, participanţii se întorc la ei acasă şi de fiecare dată răspândesc în lumea întreagă, comunitatea lor de oameni-suflet. Fraţii şi surorile germani, francezi, elveţieni, belgieni, austrieci, olandezi, suedezi, brazilieni, maghiari, români etc. se întorc în focarele lor şi numeroşi dintre ei spun: „Ce păcat, că nu putem rămâne împreună!"

Dar spiritul lui Pimandru este în jubilare. Cât este de splendid să ne întoarcem la locuinţele noastre! Deoarece fraţi şi surori, astfel ieşim împreună, ducem împreună câmpul magnetic al comunităţii sufletelor asupra lumii întregi! Şi nu ne poate rezista nimeni. Este pentru viaţă sau pentru moarte, dar mereu pentru salvarea tuturora!

XI

Binefacerile lui Pimandru

Astfel ne apropiem de sfârşitul primei cărţi a lui Hermes Trismegistul: *Pimandru*. Într-un rapid parcurs, traversând această scriere am văzut care este natura omului veritabil, şi cum este el închis şi înlănţuit în forma naturală, ca într-o închisoare. Toată istoria umanităţii, prezentată sub o formă voalată în această primă carte, este clarificată; de asemenea este clarificată calea eliberării, a devenirii discipolului lui Hermes, a omului-suflet care şi-a găsit Pimandrul. În cele din urmă, foarte sumar schiţată, apare formarea unei şcoli spirituale gnostice, creşterea unui Corp Viu întinzându-se asupra lumii întregi, datorită activităţii unui grup de persoane cu sufletul renăscut.

La sfârşitul acestei prime părţi, suntem orientaţi spre Hermes însuşi care, ca şi un Christian Rozacruce, este prototipul omului eliberat, deşi încă în posesia formei sale naturale. Acest om eliberat şi-a împlinit misiunea sa pentru Tatăl tuturor lucrurilor şi pentru umanitate; eforturile sale şi munca sa neîntreruptă dovedesc că a rămas fidel. Un astfel de om manifestă o mare recunoştinţă şi o energie infinită, reînnoită fără încetare, pentru a constata că domnia Gnozei se întinde asupra lumii întregi, ca un mare câmp de secerat. A înscris în el *binefacerile lui Pimandru*, precum el o spune în versetul 72, s-a încărcat cu forţa incoruptibilă şi imensă a Spiritului.

Înţelegeţi bine toate acestea, deoarece o mare minune este ascunsă, comoară care poate avea mare valoare practică pentru noi toţi.

Această primă carte, *Pimandru*, este ca şi rezumatul unei singure zi, o zi care se termină seara. Toată munca în serviciul Gnozei s-a împlinit ritmic, prin unde care au începutul, apogeul

şi sfârşitul lor. Când o undă a trecut, se produce o pauză, o odihnă, o inhalare, sau asimilare, după care o nouă undă se ridică la rândul ei.

Procesul şi consecinţele unei asemenea inhalări sunt de asemenea indicate în versetul 72. Pentru toţi cei care se află în câmpul de lucru, indicaţii preţioase le sunt date aici. Dacă sunt urmate, sunt fără îndoială rezultate extrem de eliberatoare pentru muncitorii care acţionează. Cel care munceşte în serviciul Şcolii Spirituale, expiră în sensul Gnozei. Cel care a radiat lumina primită, se poate umple acum de binefacerile lui Pimandru. Această inhalare, această odihnă este prin urmare, de asemenea, o muncă intensă. Asimilarea forţelor gnostice necesare pentru executarea muncii cere de la participant o dispoziţie şi o stare a corpului absolut diferită de cea a radierii forţelor. Muncitorul în serviciul Gnozei nu trebuie să comită eroarea grosolană de a neglija perioadele sale de odihnă. Dacă nu, va remarca la un moment dat că, în sensul Gnozei, este fără forţă şi că lipseşte rezultatul. Corpul, care se ţine în serviciul Gnozei, corpul unui veritabil om-Ioan, prin urmare, trebuie să răspundă la fel de bine la asimilarea forţei ca şi la radierea luminii primite.

Când, de exemplu, un servitor al Gnozei adoarme, plin de recunoştinţă pentru munca pe care a putut s-o împlinească, primeşte binefacerile lui Pimandru, forţa-lumină, atunci *„...somnul corpului a devenit luciditatea sufletului; închiderea ochilor, adevărata vedere, adevărata contemplaţie; tăcerea, încărcarea cu binele şi un gest de bine, enunţarea Cuvântului."*

Cu adevărat un magnific subiect pentru contemplare şi reflectare! Partea diurnă a uceniciei practice este deja foarte bine cunoscută; adesea au fost puse întrebări referitoare la aceasta. Dar ce se ştie despre orele nocturne ale uceniciei? Ce realizează în cursul nopţii elevii serioşi, care au fost capabili să stimuleze naşterea sufletului? Putem cunoaşte ceva fără a cădea în obişnuita speculaţie despre vise? Explicaţiile pe care vi le dăm nu au niciun raport cu ocultismul.

Când o parte a personalităţii divizate este adormită

în pat, noi nu ne întrebăm ce face cealaltă parte. Să studiem subiectul nostru vorbind exclusiv despre natura sufletului nou-născut, despre care ne inspirăm din versetul 72 din cartea lui Pimandru.

Devine din ce în ce mai necesar ca elevii Şcolii Spirituale să înţeleagă toate acestea, cu scopul ca, în vremea jumătăţii nocturne a vieţii, munca să poată avansa metodic. Cel care vrea să urmeze Gnoza trebuie să ştie ceea ce Hermes a primit de la Însufleţire, ceea ce Hermes a primit de la sufletul său, cu scopul ca şi el să poată spune într-o zi:

„Toate acestea au venit asupra mea, deoarece am primit de la Pimandru, sufletul meu, de la fiinţa care există de la sine, Cuvântul începutului. Astfel sunt acum, umplut cu Suflul Divin al Adevărului. De aceea cu întregul meu suflet şi din toate puterile mele îl laud pe Dumnezeu Tatăl:

Sfânt este Dumnezeu, Tatăl tuturor lucrurilor,
Sfânt este Dumnezeu, voinţa căruia se împlineşte prin propriile forţe.

Sfânt este Dumnezeu, care vrea să fie cunoscut şi care este cunoscut de cei care îi aparţin.

Eşti Sfânt, Tu, care prin Cuvânt ai creat tot ceea ce există.
Eşti Sfânt, Tu, după imaginea căruia, natura universală a fost creată.

Eşti Sfânt, Tu, pe care natura nu L-a format.
Eşti Sfânt, Tu, care eşti mai puternic decât toate puterile.

Eşti Sfânt, Tu, care eşti superior a tot ceea ce există.
Eşti Sfânt, Tu, care Te afli deasupra tuturor laudelor.

Acceptă ofrandele pure pe care Cuvântul le-a sădit în sufletul meu şi inima mea întoarsă către Tine, o, Inexprimabil, imposibil de rostit, căruia doar tăcerea îi poate exprima Numele.

Ascultă rugăciunea mea, ca niciodată să nu fiu separat de Gnoză, adevărata Cunoaştere proprie fiinţei mele fundamentale.

Îndreaptă-Te spre mine, şi umple-mă cu forţa Ta; prin această milă pot lumina celor care aparţin rasei mele, care sunt în neştiinţă, fraţii mei, copiii Tăi. Da, cred şi mărturisesc prin sângele meu: merg spre Viaţă şi Lumină.

Fii lăudat, o, Tată! Omul care este creaţia Ta, vrea să se sanctifice prin Tine: pentru aceasta Tu i-ai trimis puterea."

XII

Structura ritualului gnostic

Dacă examinaţi atent imnul pe care Hermes îl adresează lui Dumnezeu (versetul 73), remarcaţi că fiecare dintre noile binecuvântări începe cu cuvântul „sfânt", care apare astfel formând o unitate nonuplă. Pe lângă sensul „a vindeca", deseori amintit în Şcoala Spirituală, cuvântul „sfânt" conţine ideea purităţii, a perfecţiunii a absenţei păcatului.

Tatăl tuturor lucrurilor este Sfânt, este perfect. Prin Fiu, această perfecţiune vine la noi şi ne atinge. Şi prin Spiritul Sfânt această atingere ne vindecă.

Cel care deschide o inimă purificată Gnozei, acela îşi deschide fiinţa pentru Perfect. Cel care poate primi forţa perfecţiunii, o primeşte cu un dublu scop. Pe de o parte, această atingere trezeşte în eul său omul adevărat şi îi aduce astfel noua posibilitate de viaţă. Pe de altă parte, starea fiinţei născute de la natură, cu tot ceea ce o obstrucţionează, trebuie anihilată şi, în forţa acestei atingeri, înlocuită cu o altă stare. Astfel, prin urmare, forma naturală poartă o cruce, crucea declinului, dar şi crucea renaşterii, crucea transfigurării. Toate acestea izvorăsc din eternul şi imperisabilul „sfânt", care răsună de nouă ori în acest cântec.

Nouă este numărul umanităţii adevărate, captivă în forma naturală, care nu este altceva decât aparenţa omului. Acesta este numărul omului sublim, universal, al omului care renaşte din căderea sa şi regăseşte gloria originară.

Dacă examinaţi numărul nouă, recunoaşteţi simbolul cercului universal, din care emană o rază de lumină şi penetrază pământul. Cel care umblă calea şi a eliberat în el Împărăţia lui Dumnezeu, devine din nou o coloană de lumină în templul cercului eternităţii. Numărul nouă simbolizează, astfel, omul universal.

Astfel, atât prin repetarea cuvântului „sfânt” şi prin tot ceea ce urmează, acest imn cântă forţa simbolică a numărului nouă. Invocaţia nonuplă este urmată de o rugăciune şi de o profesiune de credinţă nonuplă. Acest cânt de elogiu este o rugăciune, un ritual hermetic, de mulţumire, ritual foarte magic care, prin intermediul numărului nouă, se prezintă ca o flacără radiantă, produsă de cercul eternităţii.

Dacă examinaţi încă o dată textul versetului 73 şi căutaţi să regăsiţi forma magică a cântului de elogiu hermetic, nu uitaţi că textul original a fost, ca întotdeauna, deformat prin traducere.

Am judecat astfel că în afara textului, care nu are nevoie de altă clarificare, să vă vorbim mai întâi de toate despre intenţia gnostică a acestui cânt magnific. Aceasta pentru a vă arăta clar că în practică, pentru omul veritabil, o rugăciune, o faptă de mulţumire, un cânt, nu este o înşirare de cuvinte frumoase, nu este doar un ansamblu de cuvinte exprimând un gând elevat, ci că ritualurile Gnozei se ridică departe, deasupra a toate acestea.

Un cântec-ritual gnostic sau o rugăciune rituală exprimă mai întâi de toate o gândire acordată, orientată chiar în acel moment. În al doilea rând, aceste cântece şi rugăciuni sunt legate de o stare de sentiment acordată pur momentului. În al treilea rând, în spatele unui ritual de acest gen, acţionează un puternic impuls al voinţei, pentru a exprima în act ceea ce închide ritualul. În al patrulea rând, totul se sprijină pe o viaţă marcată prin acte, anticipând victoria finală.

Totuşi, toate acestea nu sunt încă suficiente pentru a satisface legea ritualului gnostic. Acestea nu reprezintă altceva decât un început. Ritualul trebuie să aibă printre altele puterea, în calitate de sunet, ritm şi construcţie, în conformitate cu legile matematice, de a penetra domeniile cărora se adresează, de a exprima foarte elocvent forţa şi de a primi un răspuns. Cântecul de elogiu al lui Hermes satisface aceste puternice condiţii.

Sperăm că ne va fi permis, într-o zi, de a ne cufunda împreună mai profund în legile sublime ale rugăciunilor şi cântecelor rituale gnostice.

XIII

Sfera astrală dialectică

„În ceea ce mă priveşte, am înscris în sinele meu binefacerile lui Pimandru şi, fiind copleşit, cea mai mare fericire a coborât asupra mea. Căci somnul corpului a devenit luciditatea sufletului; închiderea ochilor, adevărata vedere, adevărata contemplaţie; tăcerea, încărcarea cu binele şi un gest de bine, enunţarea Cuvântului."

Acest text al versetului 72 a lui Pimandru lui Hermes, ne dă ocazia să explicăm o parte puţin cunoscută a stării de elev serios, şi anume ce se întâmplă noaptea în timp ce corpul este adormit. Petrecem bineînţeles o treime a unei zile complete în această stare de odihnă, fără să putem participa la ea cu o conştiinţă clară. Putem spune deci, că o treime a vieţii noastre o petrecem fără ca să fim complet prezenţi. Aceasta este o idee foarte dezagreabilă! Nimeni nu doreşte să traverseze necunoscutul fără să fie pregătit şi înarmat. De asemenea, este foarte important pentru elevul serios să fie instruit asupra acestui punct. Există pericole în viaţă şi în procesul vital, despre care omul nu este perfect conştient, din care rezultă că mulţi dintre noi suntem victime în fiecare zi. Există însă în om mari posibilităţi care, prin ignoranţă, rămân neutilizate.

Intenţia noastră certă nu este de a vă vorbi despre experienţe nocturne ale omului în general. Acesta este un subiect îndrăgit al omului care a găsit o cale negativă sau ocultistă, şi foarte numeroşi sunt aceia care vorbesc sau scriu despre aceste lucruri. Visele, de fapt, oferă o bază deosebit de favorabilă pentru examinarea psihologică, deoarece permit deseori de a determina cauzele subconştiente cele mai profunde.

Dar să ne îndreptăm atenţia asupra vieţii omului-suflet,

în timpul orelor de somn al corpului, asupra eului elevului serios, la cel care naşterea sufletului este perceptibilă prin atitudinea sa de viaţă.

Pentru a vă arăta clar această stare de a fi, să vorbim, mai întâi de toate, despre somn în general. Când somnul survine, se produce o divizare a personalităţii, adică o parte a personalităţii se retrage. Dar ceea ce deseori scapă atenţiei căutătorilor, este că această diviziune este însoţită în mod egal de o diviziune a conştiinţei.

Conştiinţa dialectică rezultă din colaborarea organică a tuturor atomilor care aparţin la un moment dat sistemului personalităţii. Distingem astfel patru fenomene ale conştiinţei: două aparţinând mai întâi părţii materiale, corpului fizic şi corpului eteric, şi două care se raportează mai degrabă corpului subtil, mai fin, al conştiinţei astrale şi mentale.

Atunci când un om adoarme şi partea subtilă a personalităţii sale se retrage, conştiinţa sa se împarte şi ea. Aspectul material al conştiinţei rămâne la partea materială, deseori în stare latentă, în inactivitate, sau într-o semi-activitate. Acest din urmă caz, se produce de exemplu când pe durata zilei, corpul a fost exagerat de obosit, extrem de nervos sau chinuit de mari griji. Celălalt aspect al conştiinţei acompaniază corpul astral şi mental care părăsesc corpul în odihnă. Corpul mental nu are decât câteva elemente organizate, şi de aceea conştiinţa somnului este practic dirijată în întregime de către conştiinţa astrală. De aceea se poate spune că somnul omului actual este conştiinţa astrală.

Se poate deduce astfel, fără să căutăm prea departe, că la om viaţa conştientă nocturnă nu este deloc comparabilă cu viaţa de zi, în care cele patru agregate ale conştiinţei, dispuse concentric, colaborează şi sunt prin consecinţă sub control reciproc. Conştiinţa de noapte este exclusiv astrală. Cel care ştie ce înseamnă aceasta, nu va mai deveni victima miilor de greşeli pe care le-a făcut mereu sub acest raport şi pe care le va mai face încă.

În perioada actuală, sfera astrală a planetei noastre

a devenit extrem de poluată şi complexă. Dacă există un domeniu al planetei noastre care arată care este nivelul de viaţă al omenirii actuale, atunci acesta este cu siguranţă cel al sferei astrale.

Tot ceea ce, prin urmare, s-a făcut în cazul mişcărilor religioase, ocultiste şi negative, se împlineşte aici. Se poate spune că toată această „viaţă" în sfera astrală este o iluzie. Ceea ce nu înseamnă că aici nu se găseşte nici viaţă, nici mişcare; dimpotrivă, această sferă este plină de viaţă şi de mişcare, însă de viaţă şi de mişcare fără bază adevărată, fără conţinut! Acesta este gol şi corupt! Nu este decât o faţadă, o aparenţă, dar considerată de neştiutori ca fiind realitatea. De aceea, cel care absoarbe cu privirea viaţa astrală dialectică şi o consideră frumoasă şi sublimă, este pierdut.

Când o nouă zi a manifestării se anunţă, şi când după o purificare a tuturor sferelor lumii un nou început survine efectiv, atunci când, în aceste condiţii, partea umanităţii care trăieşte încă în domeniul dialectic este împinsă să se manifeste din nou, sfera astrală, devenită pur şi simplu un domeniu unde se proiectează imaginile anumitor idei, învăţături şi procese. Comparaţi acest domeniu cu un film util şi instructiv, în care conştiinţa nocturnă a fiecărei fiinţe umane este înzestrată cu percepţie astrală, viziunea astrală instructivă, care este foarte importantă pentru ea. Pentru o personalitate pură, axată asupra scopului cel mai elevat, această viziune astrală nocturnă poate avea un bun rezultat asupra vieţii active de zi cu zi şi permiţându-i de a afla din interior ceea ce trebuie să facă sau să nu facă.

Să presupunem pentru un moment că sfera astrală este, în acest moment, absolut pură şi imaculată, că Lanţul gnostic universal încarcă acest câmp întreg cu forţele şi doctrinele sale, că în timpul somnului, plecând cu eul dumneavoastră astral, vă încărcaţi cu toate aceste forţe magnifice, cu toate aceste imagini pure expuse profilului dumneavoastră în sfera astrală de către Fraternitatea universală. La trezire, aţi aduce cu dumneavoastră, în conştiinţa de om treaz, tot ceea ce aţi

primit, această magnifică învăţătură, această salvare, şi aţi trage învăţăminte din ea.

Însă de când sfera astrală a fost murdărită, iar printre altele, a fost luată în primire de ocultiştii care s-au autointitulat meşteri ai acestui domeniu, fraternităţile sferei reflectătoare şi-au construit castelele lor de vis, bisericile şi-au edificat pretinsele lor catedrale celeste şi nenumărate nedreptăţi s-au acumulat în această sferă, sfera astrală nu a mai putut servi câmpului de instrucţie interioară. Instrucţia adevăratului căutător a devenit în aceste condiţii extrem de dificilă şi în acelaşi timp, a devenit un pericol mortal. Pentru a ajuta căutătorul sincer, Fraternitatea universală a trebuit să treacă la alte metode.

Recunoaşteţi bine acest pericol, deoarece noapte după noapte vă aflaţi în această sferă astrală, cu conştiinţa nocturnă obişnuită. Tot ceea ce am spus se referă şi la dumneavoastră, deoarece nu se pune problema că v-aţi putea ţine la distanţă de această sferă.

Toate ideile care aparţin unei conştiinţe de grup se proiectează în sfera astrală. Din acest motiv filozofia Rozacrucii o numeşte „sfera reflectătoare". Prin urmare, există în prezent, în sfera astrală a naturii morţii, o imagine reflectată a activităţii noastre, a organizaţiei noastre.

Acest fapt este o realitate, dar în acelaşi timp o realitate teribil de primejdioasă. Căci, în această sferă astrală dialectică, murdărită şi decăzută, se găsesc forţe necurate, care abuzează de toate proiecţiile pentru a înşela omenirea. Unii dintre elevii noştri sunt puternic conştienţi în sfera astrală şi sunt capabili de a transmite impresiile lor astrale, conştiinţei lor de om treaz. Aceştia sunt precis aceia, care deseori devin victime. Cred, de exemplu, că participă la câmpul Capului de Aur şi la viaţa interioară a Gnozei, dar greşesc ei înşişi şi înşeală şi pe alţii.

De aceea, viaţa de vis înseamnă, în cele mai multe cazuri, un pericol extrem de mare, iar cei care sunt interesaţi să vă ţină în lanţuri se prezintă dumneavoastră în acele imagini pe care aţi avea plăcerea să le vedeţi realizate. Precum toate

studiourile pot face filme cu efect proiectat în spaţiu, astfel sfera astrală este comparabilă cu un teatru anume, în care mergeţi în fiecare noapte să vedeţi ceea ce vă place cel mai mult. Şi dacă, cu conştiinţa dumneavoastră de om treaz aspiraţi să fiţi un bun elev, dar sunteţi încă incapabil în conştiinţa de somn, rămâneţi la un punct mort. În ucenicia voastră stagnaţi şi nu sunteţi în stare să treceţi de un anumit hotar. Dacă, cu conştiinţa de om treaz, în comportament, vă declaraţi pozitiv faţă de Şcoală şi faţă de Gnoză, atunci se va întâmpla ca, în cele mai multe cazuri, forţele de lumină pe care le-aţi primit în cursul zilei, vă vor fi furate în timpul nopţii.

Consideraţi necazurile lui Pistis Sophia ca şi cum ar fi ale dumneavoastră. Pistis Sophia ajunge la poarta Fraternităţii, dar este trimisă înapoi, căci trebuie mai întâi să parcurgă calea. Deoarece luptă, poate avansa, şi simte în profunda sa durere că este secătuită de forţa sa de lumină, de către Authades şi de vasalii săi.

În fiecare noapte, când nu reuşiţi să rămâneţi departe de spaţiul astral, vi se răpeşte forţa de lumină, şi nu faceţi niciun pas înainte. Sistemul slăbeşte şi mai mult, deziluzia este şi mai mare, şi timpul trece. Dacă înţelegeţi aceasta, atunci ştiţi că sejurul zilnic în sfera astrală constituie totdeauna un pericol mortal. Aceasta va fi şi mai intens în anii care vin.

De aceea adresăm la sfârşit o întrebare presantă: este posibil să ne ţinem la distanţă de sfera astrală pe care trebuie s-o considerăm ca pe una dintre legăturile cele mai puternice cu lumea dialectică? Putem să ne bucurăm de odihna nocturnă şi totuşi să scăpăm de acest pericol imens, în mod automat?

Da, este posibil. Din acest motiv vorbim despre acest subiect. Da, este posibil de a vă elibera de acest pericol infernal, de care nu scăpaţi, pericolul de a fi în fiecare noapte furat de forţa dumneavoastră de lumină, precum Pistis Sophia, şi obligat fără încetare să reîncepeţi din nou.

Vă vom spune în ce mod elevii Gnozei pot evita acest pericol.

XIV

Dezlegarea legăturii astrale

Este posibil să ne despărţim de sfera astrală a câmpului nostru de viaţă? Aceasta depinde în întregime de starea de a fi a cvadruplului eu al naturii. Acest eu cvadruplu, conştiinţa, posedă o anumită calitate. Această calitate se transmite şi se manifestă în mod egal în fiecare din cele patru aspecte ale conştiinţei. Dacă un om se gândeşte la ceva ce în realitate nu doreşte, interesul său pentru acest lucru se poate risipi repede.

Presupuneţi că nu cunoaşteţi Şcoala Spirituală şi că cineva ar vrea să vă sugereze să vă interesaţi de Gnoză, spunându-vă: „Citiţi această carte, şi reflectaţi asupra ei." Dacă nu aţi avea în interior un real interes pentru Gnoză, atenţia v-ar slăbi repede şi cartea v-ar plictisi curând. Conştiinţa nu va reţine ceea ce aţi citit. Deci, ne gândim în general la ceea ce dorim efectiv.

Dorinţa este gândirea inimii, o activitate a inimii. Dorinţa este ceea ce dinamizează toate forţele sistemului, astfel şi a sanctuarului capului. De aceea se poate spune, fără exagerare, că în conştiinţa cvadruplă, cea care dă tonul în sistemul uman, este conştiinţa astrală, deci corpul dorinţelor, care este în raport strâns cu ceea ce excită şi cu ceea ce se râvneşte. Astfel viaţa dumneavoastră este dominată, ghidată şi stăpânită de dorinţă, în alţi termeni de conştiinţa astrală. Dacă dorim deci să ne ţinem departe de sfera astrală a câmpului nostru de viaţă şi de toate iluziile corespondente, trebuie să ajungem la o stare a dorinţei pe care sfera astrală a naturii ordinare nu poate să o influenţeze. Această stare este desemnată, în general, ca absenţa dorinţei. Nu este posibil să forţăm o asemenea stare, aceasta ar fi inutil. Mulţi au încercat să o facă, dar au trebuit să renunţe, după ce au constatat că au obţinut contrariul rezultatului dorit.

Când cineva nu se arată în conştiinţa de om treaz, cine este cu adevărat, când viaţa sa nu este veridică şi comportamentul său, de exemplu, îi este impus de împrejurări sau poate de caracterul său natural, atunci el nu face altceva decât să se ţină în frâu şi să se constrângă. Obiceiurile civilizaţiei ţin omul sub constrângere. În el câteodată poate fierbe sângele, dar nu o poate arăta, pentru că în anumite situaţii nu este posibil şi nici de dorit. Astfel, cei mai mulţi oameni joacă un rol. Se ţin în limitele permise, urmează calea pe care le-o impune împrejurarea, îşi violează deci natura lor adevărată, trezesc astfel o tensiune în conştiinţa astrală. Este sigur că, în timpul următoarei perioade de odihnă, conştiinţa astrală ieşind, ca de obicei, în sfera astrală obişnuită a câmpului nostru de viaţă, se va hrăni cu forţele şi imaginile astrale, conform naturii lor reale şi fundamentale. Şi, la trezire, conştiinţa astrală va prelua conducerea vieţii lor, mai puternic ca niciodată. Nu le va mai rămâne decât o alternativă: fie îşi arată adevărata lor natură, fie lasă ca fiinţa lor astrală să se manifeste după un paravan sigur, precum o fac majoritatea oamenilor.

Să vorbim, de asemenea, despre o anumită ostilitate susceptibilă de a se manifesta într-un elev împotriva Şcolii Spirituale. Această ostilitate există, sau nu va întârzia să apară, deoarece conştiinţa astrală a omului dialectic manifestă în mod natural şi de înţeles o opoziţie faţă de Gnoză. Elevul poate nu este în întregime conştient sau o resimte foarte vag, deoarece vreo stare a sângelui sau vreo influenţă karmică îl împinge spre Şcoală, şi astfel spre Gnoză. Este posibil ca, printr-o tendinţă înnăscută, el să fie foarte sensibil la influenţe gnostice, astfel încât, de foarte tânăr, caută un contact cu Şcoala Spirituală, dar el încă nu a făcut nimic pentru schimbarea atât de necesară a conştiinţei astrale. Conştiinţa sa astrală este aceeaşi ca şi cu ani în urmă, iar în această privinţă este ca şi omul peşterilor, omul natural primitiv, năvalnic, violent, în timp ce prin influenţă karmică sau din cauza unei dispoziţii ereditare, a devenit totuşi elevul Şcolii Spirituale. Din acest motiv, în virtutea conştiinţei sale astrale, se combină în el o

anumită ostilitate faţă de Gnoză şi în acelaşi timp interesul faţă de Şcoala Spirituală.

La început, această ostilitate se va exprima din când în când printr-un resentiment, o neplăcere, o animozitate, deoarece, după el, Şcoala se amestecă prea mult în viaţa lui. Atunci când Şcoala dă o directivă, în privinţa muncii de exemplu, el este cuprins de iritare. În virtutea uceniciei sale, va lupta interior pentru o vreme îndelungată împotriva sentimentelor sale ostile şi va cântări, în forul său interior, pro şi contra, destăinuindu-se prietenilor săi, pe care îi atrage în conversaţie. Dar ostilitatea creşte! Căci dacă încercăm să îmblânzim conştiinţa astrală, atunci, ca şi în cele mai înalte domenii ale căldurii, se creează tensiuni şi într-un anumit moment dat, tensiunile se descarcă. Aceasta este inevitabil.

Se întâmplă acelaşi lucru şi atunci când un elev, printr-o tendinţă înnăscută sau dinadins, ajunge sub influenţa unui grup sau a unei forţe din sfera astrală. Atunci, chiar şi dacă nu este conştient de aceasta, este utilizat cu fiecare ocazie împotriva Şcolii şi a elevilor săi, pentru a frâna, pe cât posibil a strica munca şi a neutraliza secerişul Fraternităţii universale.

În acest fel - ca să vorbim în limbajul lui Pistis Sophia - încearcă să incite în Şcoală, „forţa capului de leu". Această „forţă a capului de leu", care locuieşte în sfera astrală a naturii morţii, încearcă întotdeauna să imite Gnoza şi oferă o mână plină de pietre în loc de pâine. Atunci când aţi primit în conştiinţa astrală mult din această pâine, credeţi că posedaţi Gnoza şi vă irită dacă Şcoala nu o recunoaşte.

Se poate întâmpla astfel ca unii oameni, deschişi la această intervenţie distructivă, să fie folosiţi pentru a radia în Şcoală forţe astrale inamice. Dacă am lăsa asemenea elevi să continue, atunci în primul rând Şcoala ar suferi pagubă, iar după aceea aceste persoane s-ar încărca cu un mare păcat. Ştiind că un elev, în fiinţa sa cea mai profundă, provoacă pagube Şcolii, şi astfel se încarcă cu o grea povară karmică, atunci a-l lăsa să facă aceasta, dincolo de consecinţele suferite de Şcoală, ar fi o lipsă totală de dragoste dacă nu ne-am

amesteca. În asemenea cazuri, rugăm persoana în cauză să părăsească în termen scurt Şcoala, deoarece pentru el aceasta este cea mai bună soluţie.

Păcatul karmic cu care se încarcă omul care luptă împotriva Gnozei este extrem de greu. În niciun caz nu se poate, printr-o milă deplasată sau printr-un umanitarism prostesc, să acceptăm sau să păstrăm în Şcoală oameni care sunt vizibil dominaţi de conştiinţa lor astrală. Le-am furniza de fapt ocazia premeditată de a comite un păcat de neiertat. În această privinţă, colaboratorii Şcolii primesc la începutul muncii lor, din partea Conducerii Spirituale a Rozacrucii, directiva strictă de a se asigura de o aptitudine indispensabilă pentru admiterea în ucenicie. Referitor la acest punct, ne gândim şi la o prescripţie severă, în interesul celor două părţi, deoarece sfera astrală a câmpului nostru de viaţă devine, cu timpul, din ce în ce mai haotică şi că ea este un factor important în „marele joc".

Ostilitatea faţă de Gnoză creşte pe măsură ce aceasta este mai aproape de scopul său. Poate părea dur, dar avem sarcina de a spune că oamenii care, din tinereţea lor, s-au lăsat ghidaţi în mod neînfrânat de către conştiinţa astrală, de către bestia feroce din ei, nu pot şi nici nu trebuie să se aştepte la eliberarea de aceasta, în epoca noastră, când focul astral a devenit atât de intens, nici chiar cu ajutorul Şcolii. Aceşti oameni vor trebui să facă faţă încă mult timp experienţelor dureroase.

Şcoala Spirituală nu ajută spunând: „Veniţi la noi! Aici totul se va aranja!" Fiecare elev trebuie să înceapă prin a se ajuta pe sine, şi astfel, Şcoala îi va arăta Calea. Doar atunci când el va umbla cu adevărat pe cale, el va primi forţa, radiaţia şi ajutorul Gnozei. Cheia Căii de eliberare este posibilitatea de a da conştiinţei astrale o altă direcţie, prin eul astral şi mulţumită lui. Nicio altă cheie nu va deschide poarta Căii.

Eul astral, nu se schimbă prin faptul că sunteţi împinşi de părinţi, prieteni sau cunoscuţi în şcoala Spirituală modernă, sau că sunteţi chemat sau au milă de dumneavoastră. Nu, eul astral al dumneavoastră, trebuie spontan sau în mare nevoie

să satisfacă necesităţile Căii. Şcoala Spirituală nu are nevoie de căutători doar pentru plăcerea de a căuta, ci de căutători care, găsind, se conduc conform cu ceea ce au găsit!

Majoritatea oamenilor trăiesc prin sistemul ficat-splină, adică sub impulsul necesităţilor lor şi al instinctelor naturale. Eul astral are sediul său în sistemul ficat-splină, în mod special în plexul solar, iar funcţiile capului şi ale inimii îi sunt subordonate în întregime.

Inima şi capul pot fi în mod excepţional cutivate: inima, de exemplu, în privinţa delicateţei gustului şi a sentimentului, iar capul prin ceea ce se raportează la înţelegerea intelectuală. Dar atât timp cât eul astral rămâne închis în plexul solar, omul nu este, prin urmare, nimic altceva decât un eu egocentric, condus prin instinctul de conservare, şi complet axat asupra pământului, ucenicia Şcolii Spirituale Gnostice fiind inutilă. Şcoala nu merge în faţa nimănui, nu poate întinde o mână salvatoare, decât dacă acela dovedeşte că doreşte să-şi ridice eul astral din plexul solar, sediul tuturor legilor naturale, în inimă.

Este imposibil a vrea această stare, ea trebuie obţinută. Când un om se osteneşte spre acest scop, dovedeşte că a ajuns la un punct mort privind raportul forţelor naturale, şi înţelege deja că viaţa dialectică este fără rost. Se ridică deasupra instinctelor sale naturale primare, instincte care îl fac să alerge după fericire în viaţa naturală şi care corespund perfect acestei naturi.

Dacă cineva se osteneşte să-şi ridice eul astral în inimă, descoperă în acelaşi timp un lucru minunat. Depăşit planul naturii, observând lumea nu din plexul solar, ci din inimă, va găsi confirmarea a ceea ce a bănuit probabil în subconştient sau nu înţelegea decât parţial: lumea dialectică, natura morţii, este absolut fără rost.

Puteţi repeta această noţiune a neantului vieţii dialectice, puteţi mormăi acest adevăr fără să vă opriţi, sau îl puteţi auzi de la alţii, dar, din momentul în care aţi ridicat conştiinţa astrală în inimă, îl veţi descoperi în acelaşi moment. Atunci veţi vedea concret acest adevăr! Veţi constata acest

adevăr nu numai pe baza unei credinţe sau a unor speculaţii filozofice; nu, îl veţi ştii cu întreaga fiinţă! Atâta vreme cât conştiinţa unui om este înrădăcinată în sistemul ficat-splină, ea este înşelată de sfera astrală şi puterea ei de proiecţie. Dacă conştiinţa se ridică în inimă, se pune capăt acestei iluzii. Dar, deoarece conştiinţa astrală, din natură, doreşte mereu ceva şi întotdeauna este orientată spre ceea ce doreşte, se naşte o nouă dorinţă: dorinţa mântuirii.

Dorinţa mântuirii care vine din plexul solar este o imposibilitate. De fapt, această dorinţă este doar o etichetă şi se referă mereu la salvarea eului, pe seama altora. Adevărata dorinţă a mântuirii vine din sanctuarul inimii: aceasta este o dorinţă necunoscută până acum, pe baza respingerii, a refuzului dialecticii. Doar atunci o nouă direcţie este dată conştiinţei astrale.

Sfera astrală a dialecticii, poate mulţumi întotdeauna fiinţa umană, poate întotdeauna să-i ofere satisfacţie, atât timp cât dorinţele sale nu se ridică deasupra nivelului egocentric ordinar, deasupra planului naturii. Dacă vă detaşaţi de acest nivel, atunci salvarea apare. Gnoza vine să vă întâmpine pe calea dumneavoastră, însă prima sarcină este de a începe purificarea inimii.

Fiara sălbatică din om, condus din tinereţea sa de conştiinţa astrală situată în plexul solar, abuzează de sanctuarul inimii - şi la fel de sanctuarul capului - şi aceasta atât de grav, încât atunci când îşi ridică conştiinţa astrală în sanctuarul inimii, acesta este atât de stricat şi în mod atroce degradat, încât trebuie reformat şi purificat minuţios.

XV

A deveni un străin pentru lume

Când, după foarte lungi experienţe, în cursul unei vieţi dominate de plexul solar, omul doreşte să se ridice deasupra stării sale naturale inferioare, ridicând în inimă eul astral conştient, găseşte sanctuarul inimii foarte grav stricat. De fapt, acesta a fost atâta vreme subjugat şi brutalizat de natura inferioară, încât viaţa egocentrică a plexului solar a neutralizat posibilităţile latente, mai puternic decât o justifică starea înnăscută. Astfel este sigur că, în general, posibilităţile oamenilor sunt mai mari în tinereţea lor. Ani mulţi de mers poticnit în natura dialectică au degradat grav sanctuarul inimii lor.

Deci, atunci când ne trezim la noua dimineaţă Gnostică, trebuie să ne purificăm energic inima. Sub acest raport, este bine să studiem elevul mediu, care populează pentru moment Şcoala Spirituală a Rozacrucii de Aur. Se poate spune că aproape toţi se ostenesc pentru ridicarea eului astral în inimă. Deschid, deci, într-adevăr o fereastră prin care aproape văd noi zori de zi. Din momentul în care pot să privească prin această fereastră a inimii, îşi dau seama că adevărata lor fericire interioară o pot găsi doar pe o cu totul altă spirală de viaţă. Datorită noii stări de viaţă în care au intrat, roza inimii începe să vorbească. Apoi, Lumina gnostică erupe în sângele lor şi provoacă în sistem noi impulsuri. Aceştia sunt deci oamenii care se află în faţa porţilor unei dezvoltări absolut noi, adică în limbajul lui Pistis Sophia: au ajuns în faţa porţii celui de-al treisprezecelea eon.

Totuşi, vechiul proces de dezvoltare nu i-a părăsit încă! Viaţa veche şi-a imprimat profund traseele în sanctuarul inimii. Acesta trebuie purificat. Până când sanctuarul inimii nu este purificat conform normelor Gnozei, noua direcţie pe care o dă

conştiinţei astrale rămâne parţială. În acest caz, posibilităţile latente ale inimii nu sunt eliberate şi vechea stare a vieţii continuă să joace un rol important. În aceste condiţii, conştiinţa somnului se întoarce în fiecare noapte la sfera astrală a naturii morţii, cu toate consecinţele pe care aceasta le implică.

Elevii sunt, prin urmare, într-o mare măsură şi în virtutea stării lor de a fi, supuşi intervenţiei forţelor sferei reflectătoare, expuşi mai mult decât în timpuri normale, deoarece locuitorii acestei sfere ştiu că sunt pe punctul de a pierde controlul asupra lor. Este deci clar că, pentru moment, cursul vieţii lor este îngreunat. În situaţia în care se află, Gnoza şi natura, joacă ambele un rol. Conflictul interior este prin aceasta în continuare ascuţit.

Acest mers al lucrurilor este descris în întregime în evanghelia gnostică a lui Pistis Sophia. Această evanghelie este inspirată de calea experienţelor pe care le urmează elevul plecând de la viaţa inferioară, naturală. Inima sa se trezeşte şi el va suporta în mod serios consecinţele.

Omul care ridică conştiinţa sa astrală până în inima sa, penetrează spontan în domeniile sfinte ale Fraternităţii gnostice universale. Dar, ca şi Pistis Sophia, este respins, trimis înapoi, ca în diferitele stadii să-şi purifice inima de un mare număr de pete.

Elevii Şcolii Spirituale caută lumina autentică, pură. Ei caută o viaţă intens eliberatoare. Datorită ridicării conştiinţei lor în inimă, ei ştiu din interior că această lumină pură există. Aceasta este substanţa siderală pură, originară, pura forţă astrală care există în Lanţul gnostic universal. Prin urmare, este vorba despre reformarea întregului corp sideral, a corpului astral sau a corpului dorinţelor, conform normelor Gnozei. Iată ce trebuie să realizeze fiecare elev: transfigurarea eului astral, care trebuie să devină atât de pur ca şi lumina gnostică. Acesta este scopul pe care trebuie să îl atingă fiecare elev. În acest scop, Lumina începe să ne atingă. În măsura noii sale cunoaşteri interioare, elevul poate deci avea speranţa de a realiza această purificare indispensabilă, această primă

formă a transfigurării. Ioan exprimă această speranţă în prima Epistolă, capitolul 3,9: „Ceea ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar ştim, că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea aşa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat."

De aceea trebuie să munciţi foarte hotărât, bineînţeles însă fără forţă, căci constrângerea nu ar provoca altceva decât tensiuni. Dacă vă atacaţi bazele acestui eu, se va derula grandiosul şi minunatul proces despre care am vorbit. În inima purificată se naşte sufletul nemuritor, fundamentul unui nou tip de om. Acest fundament al sufletului răspunde la patru noi principii de conştiinţă: principiul noii conştiinţe materiale, al noii conştiinţe eterice, al noii conştiinţe astrale şi al noii conştiinţe mentale. Mai întâi, conştiinţa astrală trebuie să devină perfectă, apoi conştiinţa mentală, şi în final, conştiinţa eterică şi materială. Astfel, noua stare a sufletului penetrează în sânge şi în fluidul nervos. Ea se va manifesta puternic în fluidele corpului astral, fluide de care depind noua naştere. În final, pe această bază, principiul reînnoitor începe să constituie noua forţă de gândire, care determină noua conştiinţă. Întregul proces este desemnat ca noua naştere siderală.

Această nouă naştere siderală şi toate procesele legate de ea, sunt cele la care muncim cu toţii în Şcoala Spirituală. Dacă totul se întâmplă bine pentru un elev, putem spune că el a venit în această Şcoală - indiferent de motivele formulate iniţial, la adeziunea sa - pentru că sinele astral, conştient în el, a fost în curs să se degajeze de sistemul ficat-splină, şi luptând, să se ridice în inimă.

Pe această bază de pornire, acest elev este binevenit în Şcoală. El trebuie atunci să intre în marele şantier al sanctuarului inimii, pentru a efectua, printr-o suită de acte perseverente, naşterea siderală. Despre aceasta mărturiseşte unul dintre ritualurile noastre: „Consacrăm astăzi roza noastră, ca ea să devină coroană, pe care Tu, o, Gnoză, o vei pune pe capul nostru." Toate Fraternităţile precedente au utilizat acest ritual. Iar candidaţii serioşi, cei care se luptă în Şcoală,

mărturisesc şi ei prin răspunsul lor şi efortul lor cotidian: „Ne consacrăm rozele astăzi, ca să devină coroană, pe care Tu, O, Gnoză, ne-o vei aşeza pe cap."

Coroana atrage atenţia asupra noii stări a conştiinţei. Consacrarea rozei inimii pentru marea şi sfânta muncă a procesului gnostic, căii lui Pistis Sophia în noi, nu este numai un lucru de dorit, o posibilitate care ni se oferă în perspectivă, ci şi o necesitate pentru cineva care doreşte să se manifeste cu folos în Şcoala Tinerei Gnoze, pentru oricine doreşte să domine violenţa tensiunilor sale până la eliberare.

Însă, trebuie atunci să vă angajaţi cu toate forţele dumneavoastră în acest proces. Din momentul în care aţi ridicat în inimă conştiinţa astrală, din acel moment două lumi se ostenesc pentru dumneavoastră. Cea veche şi cea nouă, aproape că vă atacă. Această situaţie va fi din ce în ce mai greu de suportat, datorită tensiunilor care o acompaniază. De aceea, trebuie să vă luaţi crucea, rozacrucea pe umeri, şi să umblaţi calea care duce de la Betleem la Golgota, pentru ca într-o zi să umblaţi în lumina nouă, precum El se află în lumină.

În acest scop, cel mai important lucru este ca eul dumneavoastră astral să nu se mai întoarcă noaptea în sfera naturii morţii pe durata repausului corpului. Aceasta este prima sarcină. Dacă reuşiţi să vă îndepărtaţi de sfera astrală dialectică pe durata uneia sau două nopţi, aţi simţi imensa binefacere.

De aceea, puneţi-vă în acţiune noile posibilităţi, trăiţi din ele, ţinând cont de fiecare oră a zilei, şi trageţi concluziile necesare. Nu trebuie să vă lăsaţi cuprins de tumultul preocupărilor obişnuite, nici singur, nici cu alţii, ci să vă orientaţi în întregime asupra marelui scop şi vă puneţi eul în armonie cu acest scop. Precum în tinereţe omul este, de regulă, dirijat de efortul devenirii ca adult şi a obţinerii situaţiei sociale, la fel trebuie ca, în prezent, din prima tinereţe atât de promiţătoare a uceniciei gnostice, să ajungeţi în faţa porţilor vieţii noi şi să vă pregătiţi din plin pentru această viaţă nouă, pentru ca omul-suflet din dumneavoastră să devină adult, să ajungă în lumea sufletelor.

Va trebui, cert, să îndepliniţi în continuare sarcina voastră socială. Avem cu toţii sarcinile şi responsabilităţile noastre asumate, care trebuie împlinite şi sunt importante. Nu vă neglijaţi sarcinile! Dacă însă vedeţi clar importanţa imensă a sufletului, că trebuie stimulat omul-suflet în dumneavoastră, atunci restul, oricât de necesar ar fi, trece de fapt pe planul al doilea. Aceasta nu înseamnă că nu mai contează nimic, dar spunem că este singurul lucru care trebuie să vă domine zi şi noapte.

Acestuia, totul i se subordonează spontan. În timp ce vă ocupaţi de necesităţile zilnice, oricare ar fi acestea, veţi auzi vocea sufletului şi veţi asculta cântul lui de fericire. Restul trece pe planul al doilea. Când eul astral ridicat în inimă este umplut de dorinţa unei vieţi noi, această dorinţă se face auzită în dumneavoastră zi şi noapte, ca un clinchet de clopot care sună tot timpul. Veţi urma atunci, direct şi concret, calea autopredării, calea logică care duce spre transfigurare.

Cunoaşteţi această dorinţă? Ce nu v-aţi dorit în viaţă! Dacă vă întoarceţi în gând spre toate acele dorinţe disparate, ştiţi că ele pot fi atât de puternice încât vă subjugă total. Ei bine, dacă această dorinţă a vieţii eliberate, a Gnozei, este atât de mare şi profundă, eul astral i se consacră în întregime, se predă lui Tao, rozei inimii, Gnozei. Astfel, ca şi Pistis Sophia, veţi cânta cele treisprezece cânturi de căinţă.

Dacă vă aflaţi în această stare, dacă urmaţi acest proces fără vreo constrângere a voinţei, dacă dorinţa dumneavoastră de salvare este mare, eul dumneavoastră astral nu se mai poate simţi bine, nici trăi, nici intra să respire în sfera astrală a naturii morţii. Dacă vă copleşeşte în această măsură mântuirea, dorinţa de a fi sănătos, atunci eul astral nu mai poate intra în sferele astrale ale naturii morţii. El degenerează, moare, iar sfera astrală a naturii morţii nu mai poate să vă nimerească, să vă atingă. De atunci, în ceea ce priveşte eul astral, sunteţi mort după natură.

Însă apoi ce se întâmplă? Ce se va întâmpla pentru dumneavoastră care trăiţi realitatea a ceea ce a spus Iisus Domnul: „Nu există loc unde aş putea să-mi aşez capul pentru odihnă?”

Înţelegeţi că aceste vorbe ne oferă o indicaţie magnifică? Omul ignorant şi religios conform naturii, consideră acest fapt un lucru teribil. Imaginaţi-vă că Iisus Domnul nu a avut loc unde să-şi fi putut odihni capul! În realitate, este vorba aici despre o milă de neconceput. Când eul astral nu mai penetrează în sfera astrală a naturii morţii, o diviziune a personalităţii nu mai este posibilă, în consecinţă somnul normal al vieţii dialectice nu se mai poate produce.

Totuşi, unde ne-am putea aşeza capul, dacă pentru conştiinţa somnului natural nu mai este niciun loc în natura morţii? Atunci se deschide pentru noi cealaltă opţiune! Tânăra Gnoză posedă un corp de grup, un nou câmp de viaţă, o nouă sferă astrală pură, pe care grupul o atrage în jurul său. Acesta este noul loc de odihnă pentru dumneavoastră care, conform necesităţii aspiraţiilor dumneavoastră ascendente, vi se acordă în raport cu acestea; un loc de o mare frumuseţe şi puritate, unde vă petreceţi viaţa nocturnă în siguranţa perfectă a Corpului Viu al Gnozei.

Există un alt aspect pe care trebuie să-l punem în lumină. Până acum nu am considerat naşterea siderală decât în raport cu dezvoltarea personală. Dar omul care urmează căile evoluţiei sufletului nu se va opri aici; el va arăta din ce în ce mai mult proprietăţi tipice ale omului-suflet, de exemplu o constantă forţă a dragostei impersonale, abandonarea totală a interesului personal, o nevoie de a servi spontan şi absolut. Cel care plasează pe primul plan sufletul şi viaţa sufletului, va face prioritar ordine şi armonie în întreaga sa existenţă, la fel şi în viaţa socială, şi în toate îndatoririle de fiecare zi şi responsabilităţile ce decurg din situaţiile cotidiene.

Dacă începeţi să trăiţi din suflet, dacă eul dumneavoastră astral este reînnoit, şi dacă dorinţa dumneavoastră cea mai profundă este îndreptată asupra Şcolii şi scopurilor sale sublime, atunci această tăcere, această armonie, nu vor fi numai în dumneavoastră, ci vor emana din dumneavoastră, în anturajul propriu. Astfel se creează o nouă situaţie în anturajul dumneavoastră: tăcerea, calmul, echilibrul. Tot ceea ce v-a

precupat înainte, ceea ce a creat tensiune, toate se vor estompa şi vor dispare. Vor deveni atât de neînsemnate, precum zborul unei păsări pe un acoperiş, sau zumzetul unei muşte în afara ferestrei. Ceea ce va ajunge pe locul al doilea, al treilea sau pe ultimul loc, nu vă va mai crea dificultăţi, nici conflicte. Vă veţi detaşa de ele, deoarece sunteţi absorbit în viaţa grandioasă a sufletului, plină de beneficii magnifice.Vă înţelegeţi semenii. Veţi înţelege efortul şi lupta lor, când social poate, sau blocaţi de câteva îngrijorări, acţionează greşit sau în mod diferit de dumneavoastră.

Cel care trăieşte din suflet, stabileşte armonia adevărată peste tot unde trece. De fapt, sufletul este incitat pentru a servi umanitatea şi aceasta se manifestă în toate aspectele posibile ale vieţii.

Elevul care se străduieşte în această ucenicie, devine un străin pe pământ. Eul transfigurat conform eului astral, nu se simte numai un străin pe pământ, el este străin în mod real. El este ca un exilat, eul său interior nu are aici nicio clipă de odihnă. Dar marea locuinţă a sufletelor se deschide pentru el, Capul de Aur al Corpului Viu, noul câmp astral gnostic:

„Somnul corpului a devenit luciditatea sufletului; închiderea ochilor, adevărata vedere, adevărata contemplaţie; tăcerea, încărcarea cu binele şi enunţarea Cuvântului, fapta fructuoasă a salvării.”

XVI

Trezirea sufletului (I)

Trebuie să înţelegem bine sensul a ceea ce am expus în dezbaterile precedente, să înţelegem că împlinirea uceniciei trebuie să facă din elev, în sensul fundamental al vieţii sale, un străin pe pământ. Nu dorim să spunem prin aceasta că el adoptă o atitudine excentrică cu privire la ceea ce Şcoala numeşte natura dialectică. Atitudinea de a fi străin pe pământ înseamnă la fel de puţin că el devine indiferent faţă de tot ceea ce trăieşte. Nici nu ne imaginăm prin aceasta un comportament revoluţionar faţă de viaţa socială şi viaţa în general.

Nu, starea de a fi străin pe pământ este o stare fundamentală, o stare de „imposibil altfel", o stare care se instaurează prin transformarea personalităţii. Când această transformare se realizează, nu mai există loc de odihnă pentru elev în natura morţii. Aceasta vrea să spună că, atunci când, pe durata somnului, partea inferioară, subtilă a personalităţii se retrage, în natura morţii nu mai există loc unde-şi găseşte odihnă, situaţie în urma căreia elevul se simte ca expulzat.

Toţi elevii care şi-au ridicat conştiinţa astrală în inimă printr-o ucenicie consecventă, printr-o purificare continuă a inimii, ajung la această stare; pentru ei, abandonarea eului este devotamentul spre serviciu. Se poate întâmpla ca elevul să traverseze o perioadă, de scurtă durată din fericire, în care el nu are parte de somn în orele de repaos nocturn. Din momentul în care, din cauza oboselii adoarme, partea subtilă a personalităţii se găseşte ca şi în faţa unui zid, şi este reîntoarsă în corp, deoarece eul astral conştient nu găseşte câmp de viaţă, câmp de respiraţie. Aceasta este dovada că personalitatea este în curs de schimbare. Când, în această situaţie, elevul nu ştie cum să acţioneze, pot să apară dificultăţi corporale. De aceea vorbim despre ele.

Numeroşi elevi cunosc deja această stare de a fi ca un străin pe pământ, Dumnezeu să fie lăudat, există din ce în ce mai mulţi, care cunosc această situaţie particulară. Ei trebuie să ştie cum să se comporte. Trebuie să ştie că o locuinţă există pentru ei, un câmp astral gnostic pregătit pentru ei. Doar atunci candidatul va înţelege perfect ce înseamnă Şcoala Spirituală pentru el. Şcoala ca şi Corp Viu, ca şi grup gnostic, întreţine pentru elevi acest loc de odihnă plin de graţie.

La fel precum corpul astral, care este mai mare decât corpul material, înveleşte corpul fizic, în acelaşi fel un corp astral se întinde în jurul corpului Şcolii Spirituale actuale. Altfel spus, Corpul Viu al Şcolii posedă şi el un aspect astral. El este hrănit, întreţinut de pâinea vieţii astrale a purii naturi gnostice. Acest câmp astral respiră în Gnoza universală, în substanţa siderală originară. Aceasta este locuinţa sufletului destinată celor care se găsesc ca străini pe pământ, datorită creşterii sufletului lor.

Am arătat clar că sufletul posedă un aspect astral pozitiv. Este acesta cel care, din cele patru aspecte, se manifestă primul încă de la începutul formării sufletului.

La începutul creşterii sale, sufletul se înveleşte cu un veşmânt de substanţă astrală. Când elevul stimulează această creştere în viaţa sa, printr-un comportament foarte decis, deci foarte pozitiv, şi la un moment dat nu mai poate respira în sfera astrală a naturii morţii, care presupune atât de mari pericole, atunci el trebuie adus, primit într-o nouă locuinţă, o locuinţă a sufletului.

Remarcaţi că, în măsura în care se formează noul veşmânt astral, cel vechi dispare. Dar înţelegeţi că nu este vorba, pe calea gnostică, de o cultură astrală, de o etică a dorinţei, precum se întâmplă atât de des în viaţa obişnuită. În viaţa dialectică se încearcă fără încetare de a scăpa de tensiunile dorinţelor, constituind un fel de etică, etică pe care o numesc asceză de exemplu. În Şcoala Spirituală, elevul nu exersează nici asceza, nici etica pe plan astral, dar împlineşte nici mai mult nici mai puţin decât o transfigurare astrală.

Dacă cineva se comportă după o anumită etică în care nu se găseşte în întregime comod sau se simte un pic străin, se sustrage acesteia, şi prin oprirea exersării eticii îşi regăseşte imediat locul său adevărat. De exemplu, când s-a conformat toată ziua obiceiurilor unui anumit grup, se întoarce apoi la obiceiurile sale personale, şi chiar, în caz de nevoie, adoptă obiceiuri în întregime contrarii. În elev se împlineşte un proces cu totul diferit, adică transfigurarea eului său astral, proces care anunţă dezvoltarea noii capacităţi de gândire.

Semnalăm în trecere că, deoarece Şcoala Spirituală abordează anumite subiecte, momentul realizării se apropie. Astfel cele precedente, cele de mai sus, invită pe cel care se angajează într-o ucenicie serioasă, la fapte care-l conduc la împlinire. „Camera de sus" este pregătită şi vocea Tinerei Fraternităţi Gnostice cheamă: „Intraţi, în condiţiile cerute!"

Să admitem pentru un moment că aţi ridicat în inimă conştiinţa astrală, şi că sunteţi un elev serios, dinamic şi perseverent, care nu se teme, nu fuge în faţa consecinţelor constrângătoare, şi nu caută compromis. Atunci, sufletul se naşte în inima dumneavoastră şi dacă progresaţi în purificarea inimii, cu scopul ca sufletul nou-născut să crească, noul veşmânt astral se dezvoltă. Personalitatea dumneavoastră se va distinge imediat de cea a semenilor. Din momentul în care vă lansaţi serios în ucenicie, transfigurarea începe imediat şi ajungeţi la momentul critic pe care l-am definit prin expresia: „a deveni străin pentru lume." În acest stadiu, structura dumneavoastră corporală se distinge deja remarcabil de cea a semenilor lumii dialectice. Pe plan astral, personalitatea dumneavoastră are neapărată nevoie de noi necesităţi vitale astrale.

Există numeroase dovezi că elevii Tinerei Gnoze resimt clar aceste noi necesităţi. Aceasta este una dintre cauzele principale ale creşterii progresive a numărului participanţilor la conferinţele noastre. Sub impulsul fiinţei lor, aceşti elevi caută contactul cu focarele, templele şi tovarăşii lor de ucenicie. Unde acest contact poate să se producă cel mai bine dacă nu în timpul unui sejur în centrele noastre de conferinţe?

Dacă înţelegeţi toate acestea, puteţi simţi dacă dumneavoastră însuşi resimţiţi această nouă necesitate vitală pe plan astral, dacă dorinţa întregii dumneavoastră fiinţe se îndreaptă deja spre acest nou elixir al vieţii. Întrebaţi-vă serios: oare manifest eu tendinţa de a nu lăsa să treacă nicio conferinţă fără să particip?

Până acum Şcoala a putut să satisfacă, prin serviciile de Templu şi Conferinţe, aceste necesităţi de hrană astrală. Dar în măsura în care elevii împlinesc transfigurarea astrală, necesitatea hrănii siderale va creşte. Câmpul astral al Tinerei Gnoze poate satisface din plin această cerere presantă.

Nu este suficient deci, ca în conştiinţa dumneavoastră, denumită diurnă, să fiţi împreună cu noi, într-unul dintre Templele noastre, sau în alte locuri consacrate. Dar, conform dezvoltării muncii, este necesar în mod egal, ca pe vremea somnului corpului, prin conştiinţa de om treaz al sufletului, să vă aflaţi în domeniile consacrate ale Tinerei Gnoze.

Atunci înţelegeţi, citind în Apocalipsă despre Noul Ierusalim (Cap 21:23), că nu mai există pentru sufletul nou-născut, nici zi, nici noapte: el trăieşte în mod neîntrerupt în Lumină.

Necesităţile vitale pe plan astral cresc rapid la majoritatea elevilor noştri, viaţa lor se deplasează net în direcţia indicată. Astfel se iveşte întrebarea importantă: cum se poate intra în acest nou câmp astral, în acest Nou Corp al Şcolii? Cum să beneficiem de această milă?

Ei bine, pentru ca dumneavoastră să participaţi în Câmpul astral gnostic al Şcolii Spirituale, trebuie să vă eliberaţi interior de rutina de fiecare zi, de ceea ce constituie viaţa obişnuită a omului născut de la natură, astfel încât toată viaţa dumneavoastră diurnă să se afle sub semnul sufletului. Viaţa dumneavoastră diurnă trebuie să fie o ucenicie aplicată în mod consecvent, o dăruire de sine în serviciul altora, o manifestare de netăgăduită dragoste a sufletului veritabil pentru umanitate, în non-lupta absolută. Trebuie să vă gravaţi profund în conştiinţa dumneavoastră că conflictele obişnuite, mâniile de tot felul,

iritările, ţâşnirile de umor şi alte dispoziţii asemănătoare, zdrobesc tot ceea ce se construieşte în dumneavoastră din noua conştiinţă astrală. De asemenea, o viaţă fără conflict, fără luptă, este o necesitate absolută.

O viaţă diurnă de acest fel este şi ea o milă imensă şi oferă sufletului posibilitatea creşterii. Este o atitudine înalt propice obiectivului dumneavoastră principal în lume, ca om născut de la natură. În acestă atitudine obiectivă le percepeţi, dar fără să reacţionaţi la lucruri pe care altădată le-aţi admirat, cărora le-aţi acordat toată atenţia şi care v-au agitat în mare măsură. Această rezervă nu este indiferenţă, ea se datorează naşterii noului suflet.

Dacă vedeţi o persoană făcând lucruri stupide sau îngrozitoare, puteţi să faceţi pe fariseul, opunând orgoliu sau indiferenţă, spunându-vă: „Din fericire eu nu sunt aşa!" sau „Nu vreau să am de a face cu această persoană!" sau „Mie-mi e indiferent!". Dar puteţi, de asemenea, să-l percepeţi pe celălalt în mod obiectiv, compătimind interior slăbiciunea sa cu toată dragostea sufletului dumneavoastră. Astfel, nu intraţi în legătură cu starea sa perfidă de existenţă, însă în cazul reacţiei precedente, da. În acest mod, vă veţi ajuta oră de oră tovarăşii de ucenicie, luminând asupra mersului lor pe cale, atât de des pietroasă, conducând spre o stare vie a sufletului.

Cel care cunoaşte binecuvântările unei vieţi astfel conduse, înţelege comportamentul de renăscut după suflet: aparent fără să vadă nimic, fără să reacţioneze la nimic, lăsând ca totul să treacă pe lângă urechile sale, dar fiind totuşi foarte activ. Cel care cunoaşte binecuvântările unei asemenea conduite, poate repeta fără îndoială cuvintele lui Hermes:

„Am înscris în mine binefacerile lui Pimandru şi, fiind copleşit, o bucurie supremă a coborât asupra mea."

Omul, care trăieşte din suflet, este conştient în fiecare moment al zilei de marea bunătate şi dragostea inepuizabilă a Gnozei. Dacă v-aţi născut după suflet şi participaţi la Gnoză,

nimic nu se poate întâmpla cu dumneavoastră, nimic nu poate să vă ducă în situaţie strâmtorată, niciun fir de păr din cap nu va cădea în sensul cuvintelor Bibliei. Participarea la un câmp de viaţă unde nu există diviziunea naturii dialectice, unde nu există nicio imitaţie, unde nu se ridică flacăra arzătoare a urii, a criticii, a conflictului, nici a calomniei, ne face să încercăm o fericire nelimitată, fericire despre care numeroşi oameni-suflet au mărturisit de-a lungul istoriei umanităţii.

Orice om în care sufletul este născut, va sfârşi ziua sa în această manieră. Când, după ce v-aţi împlinit sarcina zilnică, recâştigaţi camera în care gustaţi repaosul nopţii, este bine ca gândurile şi considerările să nu se mai oprească la numeroasele aspecte ale lumii dialectice, deoarece această lume este plină de mâhnire, dispune totdeauna de tristeţe şi atacă mereu eul născut de la natură. Sosiţi la sfârşitul zilei, înscrieţi în dumneavoastră binefacerile lui Pimandru, lăsaţi-vă traversaţi de curentul intens al binefacerii gnostice, astfel încât o fericire pură vă umple, chiar dacă în acelaşi moment aţi mai avea, în calitate de om născut de la natură, tot felul de motive pentru a vă frământa sau pentru a vă plânge. Dacă omul se pune astfel în armonie cu salvarea vie a Gnozei, şi dacă respiraţia lui participă la acest ritm paşnic al fericirii intime şi al recunoştinţei, atunci va adormi ca un copil, în întregime orientat asupra Luminii. Somnul corpului devine atunci luciditatea sufletului, altfel spus, sufletul se trezeşte din lumea lui proprie, în câmpul astral gnostic.

Nu intraţi în somn cu eul axat, chiar şi în mod inocent, asupra lumii dialectice; întoarceţi-vă în mod hotărât spre suflet. Dacă trăiţi toată ziua din suflet, şi în suflet, şi subordonaţi totul acestuia, veţi ajunge fără durere. Favorizaţi astfel conştiinţa sufletului, prin urmare trezirea sufletului în câmpul care îi este destinat şi pregătit. Acesta este un adevăr evident prin el însuşi, precum o axiomă: cel care adoarme orientat asupra sufletului, primeşte sufletul conştient şi treaz. Profitul enorm şi marea semnificaţie pe care aceasta o închide, le veţi înţelege după cele precedente.

Ceea ce contează este orientarea, vibraţia sinelui astral

în perioada adormirii corpului. Întreaga experienţă nocturnă depinde de aceasta; cel care ştie aceasta, ştie de asemenea că omul se trezeşte precum a adormit. Un om chinuit vă va spune: „Adorm cu chinurile mele şi mă trezesc cu ele!" Dar este el cel care creează această situaţie, este orientarea greşită care îl reţine prizonier în chinurile sale. Dacă adormiţi în vibraţia sinelui astral, vă veţi trezi în aceeaşi vibraţie. O orientare determinată vă plasează, pe durata somnului, în mijlocul analog şi părăsiţi somnul exact în aceeaşi vibraţie.

Dacă cineva este frământat şi crede a avea motive să fie iritat contra vreunuia sau altuia, iată ce soseşte: după ce şi-a bătut capul toată ziua cu toate gândurile necontenite de chin împotriva persoanelor faţă de care este iritat, înainte să îşi pună capul pe pernă adoarme epuizat, nu înainte de a trece în revistă încă o dată gândurile de peste zi. Iar precum adoarme, astfel se trezeşte a doua zi! Corporal este mai mult sau mai puţin refăcut, mai mult sau mai puţin umplut de vitalitate. Dar la prima tresărire a memoriei imaginii inamicului, a inamicului pretins, izbucneşte în faţa lui, şi încearcă din nou arderea acestui rău. Somnul i-a restabilit într-o oarecare măsură vitalitatea, îşi spune: „Astăzi am să fac aceasta, am să adopt o atitudine de un alt gen". La trezire este prin urmare gata de luptă. Lupta reîncepe. Or, în această manieră, nu se va elibera niciodată de ostilitate!

Aceeaşi lege se aplică activităţii eliberatoare. Cel care adoarme orientat asupra sufletului, îşi trimite sufletul în locuinţa sufletelor, pregătită pentru el în Corpul Viu al Şcolii Spirituale. Cei ce se aseamănă, se atrag.

Acum însă nu trebuie să vă interogaţi cu îngrijorare: „Această seară adorm, sunt oare orientat suficient asupra sufletului?" Nu vă frământaţi cu privire la problema de a şti dacă aplicaţi metoda justă. Punctul crucial trebuie să se situeze în viaţa dumneavoastră diurnă! Toată ziua dumneavoastră trebuie să treacă sub semnul sufletului, sub semnul serviciului oferit altora. Atunci, când a sosit seara, înainte să adormiţi veţi fi orientat asupra sufletului şi veţi vibra de o mare

recunoştinţă. În somnul dumneavoastră, sufletul se va regăsi imediat în câmpul astral al Şcolii, într-o stare de luciditate şi vigilenţă, corespunzând noului său nivel de creştere.

Acest nivel de creştere nu este însă la fel pentru toţi. Anumite suflete sunt mature, altele sunt mai mult sau mai puţin, altele pe calea de trezire. În oricare stare s-ar afla sufletul dumneavoastră, este sigur că, din momentul în care aţi adormit în orientare asupra sufletului, acesta va merge în mod automat spre câmpul astral gnostic. El este imediat în starea de conştiinţă trezită, care corespunde dezvoltării sale. Tot ceea ce experimentează astfel, aduce cu ea înapoi în corp, dimineaţa următoare, ca pe o comoară. Între timp, corpul s-a restabilit, s-a încărcat de vitalitate, şi elevul este gata să facă să progreseze noul comportament spre mereu mai magnific. Va primi forţa nu numai de a gândi, de a dori, dar şi de a împlini fapte. Va primi capacităţi noi, superioare, şi astfel procesul transfigurării se va accelera.

Părerea noastră este că trebuie să înţelegeţi bine acum adevărul incontestabil a toate acestea, şi că dumneavoastră sunteţi cei care ţineţi în mână propia dezvoltare gnostică. Vă ţineţi în mână propriul destin! În natura dialectică omul este joaca destinului suveran, dar în Gnoză, el este cel care-şi guvernează destinul. Pe calea Gnozei nu există metode penibile, dificil de înţeles, nici exerciţii de respiraţie sau altele, nici rugăciuni fără număr. Vă cere numai să trăiţi orientat spre suflet. Aceasta este cheia salvării!

Dacă vedeţi clar în faţa dumneavoastră toate acestea, dacă vă ridicaţi la o viaţă cu adevărat orientată spre suflet, dacă trăiţi ca un om al cărui suflet este născut, vă înscrieţi în dumneavoastră binefacerile lui Pimandru şi veţi primi ora cotidiană a trezirii sufletului cu o fericire inexprimabilă. Dacă aţi trăit o singură dată o experienţă asemănătoare, nu o uitaţi niciodată. Aceasta nu este o fericire obişnuită, nu este un entuziasm trecător, ca o timidă rază a soarelui ieşind dintr-un cer înnorat. Aceasta este o fericire permanentă, o fericire continuă, care copleşeşte elevul serios.

XVII

Trezirea sufletului (II)

Subiectul pe care l-am tratat, raportat la ceea ce urmează a fi spus, se referă la aspectele dezvoltării stării de elev nou, şi este bine să revenim mai întâi la cele precedente. Am vorbit despre semnificaţia versetului 72 al cărţii Pimandru a lui Hermes, unde se spune:

„Somnul corpului a devenit luciditatea sufletului; închiderea ochilor, adevărata vedere, adevărata contemplaţie; tăcerea, încărcarea cu binele şi enunţarea Cuvântului, fapta fructuoasă a salvării."

Am adresat întrebarea: unde zăboveşte, pe durata somnului corpului, partea care se separă de personalitate, ce face aceasta în cursul nopţii, şi, mai mult, ce se întâmplă cu ea? Am văzut că omul zăboveşte în cursul nopţii în sfera astrală a naturii dialectice şi am studiat caracterul specific al acestor sfere astrale.

Sfera astrală are o mare forţă plastică; gândurile, dorinţele, sentimentele şi dorinţele se înregistrează în această sferă. Dată fiind conduita generală a umanităţii actuale, şi capacitatea sferei reflectătoare de a imprima formă şi viaţă în tot ce se proiectează, este clar că sfera astrală a naturii dialectice a devenit extrem de murdară şi complexă, că este totalmente iluzorie şi funestă pentru viaţa gnostică. Materia astrală este foarte magnetică. Tot ceea ce vine noaptea de la personalitatea subtilă a omului şi intră în sfera astrală, fără a corespunde cu natura de aici, este pur şi simplu nimicit. În schimb se primeşte substanţa astrală corespunzătoare naturii sferei astrale. De aceea, în Evanghelia lui Pistis Sophia se spune că aceasta este în permanenţă jupuită de forţa sa de lumină.

Sfera astrală a vieţii obişnuite este plină de forţe necurate vivificate prin ceea ce numim eoni, altfel spus forţele naturale. Cuvântul eon înseamnă literalmente: durată nemăsurabilă a timpului. Această noţiune ne va permite înţelegerea relaţiei eonilor cu sfera astrală. Eonii sunt forţe astrale, activităţi astrale, care s-au format în cursul unor perioade foarte lungi şi au devenit puternice. Eonii sunt, de exemplu, proiecţiile gândurilor şi dorinţelor umane, care au fost pentru timp îndelungat hrănite, astfel încât au sfârşit prin a deveni vii în sfera astrală.

Să presupunem că formăm mental o anumită imagine pe care ne hotărâm să o conservăm în cursul anilor, pe care o imprimăm copiilor noştri şi pe care o prezentăm tuturor celor care o admit. Să presupunem, de asemenea, că artiştii noştri o desenează, o pictează, o sculptează, că poeţii noştri o cântă. Iată, prin urmare, maniera în care se formează un eon în sfera astrală. Sunt proiecţiile curentelor în permanenţă întreţinute de gândurile şi dorinţele umane, proiecţii vivificate până la un asemenea punct, încât sfârşesc prin a domina şi guverna omenirea. Aceşti eoni, a căror forţă creşte fără încetare, deoarece sunt în permanenţă hrăniţi de oameni, răpesc forţa de lumină a tuturor oamenilor cu orientare gnostică, care intră în sfera astrală. Această deposedare se petrece în mod firesc în fiecare noapte, pentru toţi elevii care îşi încredinţează corpul somnului.

Din acest fapt decurg consecinţe importante şi elevul serios va resimţi exigenţa de a se sustrage din sfera astrală a naturii morţii. Dacă constatăm că, atunci când pătrundem în această sferă în cursul nopţii, ne supunem de fiecare dată influenţei funeste a acestui câmp, se ridică întrebarea: cum se poate ajunge la eliberare? Cum să ne protejăm împotriva acestor influenţe?

Iată prima cerinţă.

Cea de a doua constă în faptul că elevul serios, o dată eliberat de sfera astrală a naturii morţii, dirijează din acel moment, în timpul somnului, partea subtilă a personalităţii spre un câmp astral unde nu există murdării şi pericole. Veţi fi

de acord cu noi că acestea sunt cerinţe elementare de la care niciun elev nu se poate sustrage. Dacă nu le va satisface, toată ucenicia gnostică este pur şi simplu o minciună.

Iată-ne prin urmare, mai întâi de toate, în faţa exigenţei de a da o altă direcţie conştiinţei noastre astrale. Nu se poate aplica forţa, nici constrângerea; dacă o facem însă pe durata a câteva zile, vom fi incapabili de a presevera. De aceea precizăm că, cheia căii gnostice constă în posibilitatea de a da altă direcţie conştiinţei astrale, şi aceasta prin intermediul eului astral conştient.

Pentru a ajunge la aceasta, trebuie mai întâi să ridicăm principiul central al eului nostru din sistemul ficat-splină, în inimă. Cum? Aceasta se poate produce doar atunci când suntem suficient de maturi pentru aceasta, când viaţa ne blochează finalmente în materie, în natura morţii, atunci când descoperim că ceea ce se trăieşte pe linie orizontală nu are nicio speranţă de scăpare. Doar ajungând să înţelegem aceasta, reuşim să ridicăm principiul central al eului din sistemul ficat-splină, unde locuieşte, în inimă. Omul, al cărui eu este centrat în sistemul ficat-splină, în plexul solar, este tipul fiinţei naturii, egocentric, dur ca piatra, care se agaţă şi se ţine strâns de materie, de la care se aşteaptă la minuni. Dar, după o perioadă mai mult sau mai puţin lungă, adesea după o succesiune de experienţe în microcosmos, soseşte momentul când se simte blocat în natura morţii, unde el dobândeşte conştiinţa că existenţa sa se învârte mereu în cerc, într-un circuit fără sfârşit, fără perspective. Atâta timp cât trăieşte prin sistemul ficat-splină şi dovedeşte că viaţa lui nu este altceva decât un bloc de conservatorism şi egocentrism, ucenicia într-o Şcoală Spirituală este inutilă. Doar acela, care este gata să ridice conştiinţa sa în inimă, depăşeşte instinctul său natural primar. Eul său astral caută o locuinţă în sanctuarul inimii şi doar atunci începe să vadă lumea aşa cum este în realitate.

O nouă dorinţă, până acum necunoscută, o aspiraţie spre veritabila eliberare, ţâşneşte apoi din eul astral. Este ceea ce textele sacre numesc dorinţa de salvare. Doar această

dorinţă deschide inima omului pentru Gnoză, pentru lumina Sfântului Graal: dacă roza inimii este atinsă, dacă elevul ajunge la poarta unei cu totul noi stări de viaţă.

Milioane de oameni se află în faţa acestei porţi, milioane de oameni doresc, de secole, o viaţă cu adevărat eliberatoare. Aceşti oameni, uniţi printr-o dorinţă comună, au creat şi ei împreună un eon, pe care scrierile gnostice îl numesc cel de al treisprezecelea eon. Între acest eon şi omul care aspiră şi suspină, s-a stabilit o interacţiune datorită căreia focul dorinţei acestui om arde din ce în ce mai mult, este mereu mai aprins, în timp ce sentimentul dezechilibrului său creşte mereu. Căci dorinţa salvării, în sine, nu este suficientă! Chiar şi atunci când eul astral zăboveşte noaptea în sfera astrală a naturii morţii, iar a doua zi va reveni atât de jupuit de forţa sa de lumină, încât dezechilibrul va fi mai mare ca niciodată. Iată de ce, în evanghelia gnostică a lui Pistis Sophia, ea cântă fără oprire cântecele de căinţă!

Înţelegem astfel că, pe lângă dorinţa de salvare, trebuie să posedaţi şi o sanctificare a sinelui. Cel care doreşte cu adevărat această sanctificare, nu face oare tot posibilul şi chiar imposibilul pentru a reuşi? Este logic. De asemenea, o activitate autonomă dinamică trebuie să dovedească că focul dorinţei de salvare este în curs să ne purifice. Această activitate vine totdeauna din inima omului, influenţând întreaga stare de viaţă. De aceea Şcoala Spirituală a Rozacrucii nu încetează să vorbească despre indispensabila purificare a inimii. Cel care, pe lângă dorinţa de salvare, se purifică efectiv, se ridică până la această sanctificare prin naşterea sufletului, cu toate consecinţele.

Cunoaşteţi, cu siguranţă, zgomotul negativ, penibil al acelor grupuri care ţipă după salvare, şi nu fac altceva decât să se roage pentru a susţine vreo cauză dialectică. Înţelegeţi bine toate acestea, căci pentru a obţine salvarea veritabilă, omul trebuie mai întâi să se angajeze pe sine, cu întreaga sa fiinţă. Pe lângă dorinţa de salvare, omul trebuie să se angajeze în sanctificarea lui însuşi, şi datorită naşterii sufletului, cu tot ceea ce implică, această sanctificare se va împlini.

Dacă examinăm încă o dată dezvoltarea indicată, rezultă că ea aşează candidatul în faţa unei necesităţi: în primul rând, de a ridica eul astral din sistemul ficat-splină în inimă, ceea ce permite depăşirea stării naturale; în al doilea rând, dezvoltarea dorinţei de salvare şi descoperirea neantului naturii morţii; în al treilea rând, de a acţiona asupra eului, de a sanctifica şi purifica inima şi viaţa sa întreagă, în predare de sine, ceea ce duce la naşterea sufletului.

Această naştere a sufletului este mai întâi naşterea unui nou eu astral. Un eu-suflet este în primul rând o fiinţă astrală, stare care, de la apariţia sa, se comunică imediat sângelui, fluidului nervos, secreţiei interne, şi se manifestă în mod egal în organele de inteligenţă. Din momentul în care acest nou eu-suflet penetrează în noi, din momentul în care aceste noi influenţe astrale ajung în sistem, apare o nouă forţă, o forţă nouă circulă în întreaga noastră fiinţă şi influenţează toate capacităţile noastre umane obişnuite.

Înţelegem prin aceasta care trebuie să fie cea de a patra etapă, a cărei dezvoltare are loc în întregime în noi. Aceasta este abandonarea consecventă, sistematică, a conduitei vieţii noastre sufletului nou-născut, noilor posibilităţi în noi. Aceasta înseamnă că, plasând hotărât eul natural pe planul al doilea, nu ne mai comportăm conform naturii noastre obişnuite, ci lăsăm sufletul să domine întreaga noastră viaţă. În aceste condiţii, noul eu astral, noul suflet, începe să crească. Un corp sideral nou echipat se manifestă şi vechile dorinţe dispar în totalitate.

În acest caz, procesul transfigurării este deja în derulare, căci în măsura în care noua dezvoltare se realizează, noi murim pentru sfera astrală a naturii morţii. La un moment dat chiar, noi nu mai avem acces, nu mai găsim loc pentru noul nostru eu astral. Atunci, noul câmp astral al Corpului Viu ni se deschide: străinul căilor terestre este întâmpinat în noua sa locuinţă.

Explicaţiile noastre precedente au avut mai ales scopul de a vă clarifica cu privire la existenţa unei locuinţe de acest gen, pregătită de Tânăra Gnoză prin efortul multora. Nu este

vorba deci de o speculaţie cu privire la o salvare viitoare, de aşteptarea unei eliberări tardive sau apropiate în viitor. Nu, aceasta este pentru fiecare dintre noi, în prezent, o locuinţă a libertăţii în care putem intra dacă, cu toate acestea, vrem să utilizăm cheile potrivite şi să tragem consecinţele.

Condiţia este de a poseda un suflet şi de a o demostra în cursul vieţii diurne; o viaţă diurnă consacrată unei ucenicii practice, în serviciul seamănului, în uitare de sine, o viaţă diurnă condusă de netăgăduita dragoste pentru omenire, dragoste pe care o manifestă sufletul veritabil. Orice om, al cărui suflet este născut, trebuie să-şi plaseze în totalitate viaţa sa în sfera sufletului, chiar şi după munca sa zilnică, şi prin urmare fără a se plânge, înainte de a adormi nu are voie să se preocupe cu aspectele naturii dialectice. Doar astfel *„somnul corpului devine luciditatea sufletului”*. Vibraţia, orientarea eului astral, atunci când se adoarme, determină toată viaţa nocturnă, şi precum şi pe cea a zilei următoare.

Cei care, astfel pregătiţi, intră în noul câmp astral, vor dovedi în fiecare zi, cu o forţă şi o evidenţă mereu mai clară, că somnul corpului înseamnă trezirea sufletului, care suscită contemplarea veritabilă şi o nouă dezvoltare, încoronată de apariţia noii conştiinţe, pe care Biblia o numeşte „coroana incoruptibilă a gloriei.”

XVIII

Realitatea eliberării

Câmpul astral al Corpului Viu al Tinerei Gnoze se recunoaşte după culoarea şi după vibraţia sa. Pentru a explica mai bine culoarea sa, spunem că este galben auriu amestecat cu violet. Nu de un violet spre roşu sau albastru, ci un violet intens, specific, un violet cu reflexii aurii.

Auriul este culoarea sufletului renăscut. De aceea vorbim despre Rozacruce de Aur şi cântăm despre floarea minunată de aur. Faptul că aurul, în ceea ce priveşte strălucirea, natura şi vibraţia sa, trebuie asociat cu renaşterea, ţine de o cunoaştere străveche. Gândiţi-vă la picturile primitive. De aceea, pentru a aminti acest adevăr, Templul nostru din Renova este consacrat acestor două culori: violetul şi auriul. Violetul pur este culoarea de fond a noului spectru, spectrul umanităţii-suflet, al domeniului unde sufletul renaşte, floarea de aur minunată este admisă pentru viaţa nouă.

Poate aţi fost surprins de faptul că în capitolele precedente am vorbit pe de o parte despre câmpul astral al naturii morţii şi despre un câmp nou constituit, cel al Corpului Viu al Şcolii Spirituale actuale. Judecaţi probabil prea terestru dacă vedeţi aceste câmpuri aproape unul de celălalt şi totuşi separat, protejându-se reciproc în diferite feluri. Veţi gândi altfel când veţi şti că este o problemă de vibraţie.

Substanţa siderală, sau astrală, prezintă o scară vibratoare care, în cel de-al şaptelea domeniu cosmic, merge de la 450 miliarde de vibraţii aproximativ pe secundă, până la 700.000 miliarde. Acestea sunt unele dintre cifrele date de Învăţătura universală. Între limitele acestei scări vibratoare se manifestă fenomenele planului astral, formele şi activităţile astrale ale celui de-al şaptelea domeniu cosmic. Scara

vibratoare se manifestă şi prin culoare. Frecvenţa cea mai joasă corespunde roşului strălucitor; frecvenţa cea mai înaltă, posibilă în câmpul vieţii dialectice, corespunde indigoului. Radiaţiile corespunzătoare, conform Învăţăturii universale, au lungimi de undă de 6,5 cm la 4,5 cm aproximativ, vibraţiile cele mai rapide având cele mai scurte lungimi de undă.

Dacă limitele de vibraţie şi de lungime sunt depăşite în sensul negativ, prin urmare atunci când survine un fenomen de frânare sau de slăbire, încât ajungem sub limitele de jos ale celui de-al şaptelea domeniu cosmic, atunci rezultatul este mereu dizolvarea, spargerea, expulsia, moartea. Aceasta este moartea prin eliminare.

Dacă cineva depăşeşte aceste limite în sensul pozitiv, deci înspre sus, în direcţia celui de-al şaselea domeniu cosmic, intră în acest domeniu superior şi câştigă în mod invariabil o nouă formă, cea pe care o numim omul-suflet. Trecerea din primul câmp în celălalt, din cel de-al şaptelea domeniu în cel de-al şaselea, antrenează transfigurarea.

Când o personalitate, un microcosmos, este întreţinut printr-o vibraţie constantă, datorită căreia vehiculele sale rămân concentrice, posibilităţile de care dispune personalitatea îi conferă o anumită vitalitate care este în concordanţă cu această vibraţie şi menţine viaţa. O personalitate slăbită va trage, ca urmare, încetinirea vibraţiilor de viaţă. Dacă încetinirea este continuată, atunci, la un anumit moment dat, personalitatea nu se mai poate menţine în corp şi moare. Iată pe scurt cauza morţii corpului.

În celălalt caz, ea este atinsă de un câmp de vibraţie de o frecvenţă mai ridicată decât vibraţia obişnuită. Întrebarea este dacă putem să reacţionăm, să răspundem la această atingere. Dacă ea se integrează în acest câmp, dacă reacţionează pozitiv, frecvenţa sa vibratoare creşte progresiv. Această creştere a frecvenţei vibratoare peste norma dialectică antrenează o schimbare a naturii microcosmosului, a eului aural, deci în mod egal şi a personalităţii. Cu alte cuvinte, transfigurarea. La un moment dat, transfigurarea, pentru om, este prin urmare o necesitate ştiinţifică.

În primul caz, rezultatul este moartea prin eliminare, în celălalt caz, moartea prin renaştere, două feluri de moarte, două feluri de zdrobire, în afara sferei dialectice. Dar ce diferenţă! Prima se repetă de milenii şi rezultă din înlănţuirea de roata naşterii şi a morţii; cea de-a doua nu se petrece decât o dată şi atunci când muriţi de această moarte, vă ridicaţi în viaţa eternă.

Înţelegeţi deci ceea ce reprezintă noul câmp astral al Şcolii Spirituale. Acesta este un câmp de concentrare de substanţe astrale în care sunt susţinute frecvenţe de vibraţie a căror limită inferioară depăşeşte 800.000 miliarde de vibraţii pe secundă, şi a căror lungime de undă cea mai scurtă este de 400 cm. Dacă, în gând, încă mai micşoraţi lungimea de undă şi măriţi frecvenţa, vă puteţi imagina domeniile cosmice care se ridică deasupra celui de-al şaselea. La un moment dat, în aceste domenii, dispare factorul timp şi o nouă stare se dezvoltă, despre care noţiunea de eternitate oferă o privire de ansamblu.

Pe baza celor prezentate mai sus, putem să ne imaginăm că un câmp sideral a cărui frecvenţă vibratoare şi lungimi de undă depăşesc cel de-al şaptelea domeniu cosmic, este inaccesibil unei fiinţe din acest domeniu. Noul câmp astral al Şcolii Spirituale se autoprotejează, este în esenţa sa absolut inatacabil.

Cu toate acestea - şi trebuie să vă bucure acest fapt - câmpul astral al Corpului Viu acţionează din când în când astfel încât se oferă el însuşi acestui pericol. Imaginaţi-vă ceea ce vrem să spunem gândindu-vă la o flacără care, pentru o cauză oricare, ar arde mai slab pentru moment, şi a cărei frecvenţă luminoasă se diminuează periodic. Un câmp astral gnostic, de fapt, provoacă din când în când, intenţionat, urmând legi periodice, o diminuare a frecvenţei vibratoare şi a modificărilor corespunzătoare în lungimile de undă ale radiaţiilor sale. În consecinţă, limitele celui de-al şaptelea câmp cosmic sunt depăşite şi astfel radiaţiile Gnozei, ale noului câmp astral, coboară în câmpul de viaţă dialectică, în câmpul spaţiu-timp. Rezultă că mulţi oameni, trăind în

limitele de vibraţie cele mai înalte ale celui de-al şaptelea domeniu cosmic şi avizi de a depăşi aceste bariere, profită pentru a intra în cel de-al şaselea domeniu cosmic.

Astfel apare o situaţie asemănătoare aceleia pe care o descriem, de exemplu, în *Nunta Alchimică a lui Christian Rozacruce*. Dacă comparăm noul câmp de vibraţii cu un templu de iniţiere - ceea ce este de fapt - la un moment dat, şi ca urmare a slăbirii frecvenţei de vibraţie examinate, câţiva candidaţi inapţi, incompetenţi, intră în sanctuar. Această situaţie ne este prezentată în *Nunta Alchimică a lui Christian Rozacruce*. Aceşti incompetenţi au tendinţa de a se împinge pe primele locuri, iar Christian Rozacruce este foarte deziluzionat când zăreşte aceasta. Dar vine atunci cântărirea candidaţilor, punerea la încercare; altfel spus, vibraţiile templului sunt ridicate la vechea intensitate. Frecvenţa vibratoare se ridică din nou şi recunoaştem atunci pe cei care nu fac parte din casă. Incapabili să suporte această forţă de lumină, datorită stării lor de a fi, sunt găsiţi prea uşori şi trebuie să părăsească sanctuarul.

Toate fluctuaţiile de vibraţie ale noului câmp astral trebuie să servească pentru a da celor care sunt demni, care au nevoie, ocazia de a intra în sfintele locuri ale reînnoirii. Aceasta explică de ce Biblia spune, în numeroase pasaje, că Domnul Vieţii merge să întâmpine pelerinul. Să nu vă imaginaţi apariţia unui personaj venerabil mergând la întâlnirea unui pelerin obosit, ci o încetinire a frecvenţei vibraţiilor Luminii, care înconjoară candidatul şi îl ridică în noul câmp de viaţă.

Insistăm cu privire la acestea deoarece, în lume, magia dialectică caută mult să imite munca de salvare a Lanţului Gnostic universal, cu ajutorul muzicii de exemplu. În diverse temple, unde acţionează magia dialectică, se fac auzite anumite sunete, a căror frecvenţă se ridică gradat, pentru a culmina apoi în intenţia de a face prizonieri, ca să spunem astfel, grupurile care s-au adunat, de a-i aduna într-un câmp de vibraţie şi de a-i ridica, cu intenţii determinate, în domeniile subtile ale sferei reflectătoare.

Fără îndoială înţelegeţi acum marea ofrandă făcută lumii de Gnoză şi servitorii ei. Când un om depăşeşte către înalt limitele celui de-al şaptelea câmp de vibraţie, al şaptelea domeniu cosmic, aceasta nu este pentru o stagnare: avansează mereu mai departe, mereu mai înalt în câmpul de vibraţii al luminii universale. El vibrează mereu mai luminos şi mai puternic, cu rezultate pe care nu ni le putem reprezenta, decât într-o oarecare măsură, matematic. Ceea ce însemnă că toţi cei care urmează, care vin apoi, vor fi incapabili să efectueze legătura, din cauza prăpastiei imense care va separa vibraţia lor şi lungimile de undă de cele ale predecesorilor lor. O Fraternitate Gnostică munceşte continuu să menţină legătura. Membrii săi îşi asumă funcţia de „gardieni ai frontierei". Fratele şi prietenul nostru Antonin Gadal, a fost unul dintre aceşti gardieni. Patriarhul Fraternităţii precedente a acceptat sarcina să ne aştepte.

Fără încetare o Fraternitate gnostică din timp-spaţiu pregăteşte, în ofrandă de dragoste, precum am mai spus, un loc pentru toţi cei care pot veni. Aceşti gardieni nu avansează cu grupul de care aparţin, ei rămân în urmă de dragul celor care urmează să vină. Înţelegem acum cuvintele Domnului, spuse în Evanghelia lui Ioan:

„Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Este mai bine pentru voi ca eu să plec, căci dacă nu plec nu vine la voi Mângâietorul. Dar dacă eu plec, vi-L voi trimite. Când va veni la voi Mângâietorul pe care-L trimit pentru voi de la Tatăl, Duhul adevărului care vine de la Tatăl, va face mărturie despre Mine."

Spaţiul sideral întreţinut de gardienii frontierei emite o radiaţie acordată tuturor candidaţilor, la toţi cei care aspiră să se ridice şi se străduiesc în mod real, astfel încât, apucaţi de această radiaţie, ei pot, datorită legăturii obţinute, părăsi adâncimile naturii dialectice. Evanghelia lui Ioan confirmă aceasta prin cuvintele: „Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi".

Înţelegeţi aceste indicaţii date de ştiinţa gnostică a salvării! Înţelegeţi, că această ştiinţă sfântă a fost aplicată în fiecare epocă, şi este mereu.

Când se vorbeşte despre câmpul astral al Corpului Viu al Tinerei Gnoze, aceasta înseamnă deci, că prin toţi cei care caută sincer eliberarea, un loc este din nou pregătit, în întregime adaptat nouă şi epocii noastre. Din acest templu imaterial iniţiatic al fratelui Christian Rozacruce, emană din nou o radiaţie consolatoare, salvatoare, mereu mai puternică, care, dacă posedaţi sufletul nou, permite existenţa în două lumi în acelaşi timp: în cel de-al şaptelea spaţiu cosmic, datorită naşterii în natură, şi, în cursul nopţii, în templul de iniţiere al lui Christian Rozacruce, în câmpul astral al Corpului Viu al Tinerei Gnoze, în virtutea renaşterii dumneavoastră.

Acest dublu proces poate fi comparat cu o dublă mişcare de expiraţie şi inspiraţie. În fiecare zi, o radiaţie astrală, un impuls sanctificator, întăritor, este trimis din noul Templu al iniţierii gnostice. Cel care reacţionează pozitiv la acest impuls, care colaborează cu el, într-o fidelă ofrandă zilnică, este de îndată ce adoarme, luat prin curentul de inhalare în interiorul Templului gnostic, şi primeşte astfel mila de a se trezi a doua zi, încărcat de forţe pure pentru a continua progresul său pe cale. În această manieră, legătura sufletului cu câmpul astral gnostic este din ce în ce mai intimă, din ce în ce mai puternică, până la a fi indisolubilă, şi ea persistă în aceeaşi măsură şi în cursul vieţii diurne. Locuitorul exterior al celui de-al şaptelea domeniu cosmic, este în acelaşi timp locuitor interior al celui de-al şaselea domeniu cosmic. El a trecut de frontierele morţii. Ce ar putea să reprezinte un pericol pentru el? Ce ar mai putea să i se întâmple?

Moartea vehicolului material nu mai reprezintă atunci pentru el golirea microcosmosului, ci doar eliberarea de ceea ce aparţine naturii, în timp ce esenţialul, imperisabilul rămâne. Moartea în natură nu mai este, în aceste circumstanţe, o separare. Tristeţea, care o acompaniază şi vidul cotropitor pe care-l lasă în urma ei, nu mai există.

Astfel, Corpul Viu al Tinerei Gnoze include două tipuri de oameni: oameni-suflet fără vehicule dialectice şi oameni-suflet care le mai posedă încă. Între aceste două tipuri de oameni o legătură vie este posibilă.

Vă spunem aceasta pentru a înţelege că o anumită tristeţe în momentul morţii este deplasată, dacă vă trăiţi ucenicia în mod serios şi dacă părinţii sau amicii care pleacă au făcut la fel. Ştim clar despre mai mulţi fraţi şi surori, care în câmpul astral al Tinerei Gnoze trăiesc o tinereţe frumoasă, în timp ce supravieţuitorii de aici sunt loviţi de doliu şi tristeţe deoarece nu înţeleg încă posibilităţile mari, eliberatoare, şi nu au atins ei înşişi această realitate magnifică. Cu atât mai mult, o astfel de tristeţe este absolut inutilă între elevii Şcolii Spirituale.

Am spus că între cele două tipuri de oameni-suflet, cei care posedă vehiculele dialectice şi cei care nu le mai posedă, este posibilă o legătură vie. Dar pentru a preveni tot felul de umbriri ale sferei reflectătoare, omul-suflet care trăieşte pe pământ, trebuie să se ridice la luciditatea sufletului, până la starea sufletului trezit. Căci oamenii-suflet care nu mai dispun de corpul material, nu se mai pot face vizibili în sfera materială datorită diferenţelor de vibraţie şi de lungime de undă, deja indicate. Ei se fac cunoscuţi doar sub formă de radiaţie.

Acolo unde noi ne aflăm împreună în serviciul omenirii, Fraţii şi Surorile Lanţului Universal, care ne-au precedat, se află mereu în jurul nostru, ne însoţesc şi ne trimit Lumina lor.

XIX

Educarea practică a gândirii

Creierul uman, acest ansamblu de celule cerebrale, are numeroase şi minunate capacităţi, în special cea pe care o numim memorie.

Toate celulele cerebrale au forţa de a primi şi de a conserva anumite impresii, câteodată numeroase impresii deodată, de naturi chiar foarte divergente. Acesta este în mod particular cazul pentru centrul memoriei. Însă măsura şi caracterul receptivităţii la impresii depind în întregime de natura şi orientarea personală. Când sunteţi reuniţi într-un serviciu de Templu, este sigur că nu ascultaţi toţi în aceeaşi manieră şi că impresiile primite nu sunt aceleaşi pentru toţi, astfel încât la final, nu veţi fi toţi acordaţi în aceeaşi măsură. Aceasta ar fi de dorit, dar în starea noastră actuală este încă imposibil.

Receptivitatea la impresii depinde, spunem noi, de natura şi de orientarea personală, care depind la rândul lor de starea sistemului magnetic, de lipika. Lipika este reţeaua punctelor magnetice ale fiinţei aurice, vivificată la naşterea naturală. Lipika este deci reţeaua punctelor magnetice al celui de-al şaptelea cerc al fiinţei aurice.

Această reţea magnetică, în care sunt prezente toate influenţele karmice, se proiectează în creier şi ţine celulele cerebrale într-o stare determinată. Totuşi, ea nu se proiectează numai spre interior, ci şi spre exterior, în sfera astrală. Există astfel o afinitate intimă, o legătură puternică între diversele aspecte şi forţe ale sferei astrale, pe de o parte, şi personalitatea umană, pe de altă parte. Altfel spus, sistemul magnetic este legat atât de sfera astrală, cât şi de creier.

În afară de aceasta, în sanctuarul capului arde un foc, o flacără, o flacără a mentalului, a gândirii inferioare, a gândirii

cerebrale obişnuite. Această flacără este alimentată de cele şapte focare care adăpostesc cele şapte cavităţi cerebrale. Personalitatea umană, ajunsă la maturitate, posedă astfel un mental în acord cu natura celulelor cerebrale, cu cea a lipikii, şi cu cea a sferei astrale a naturii obişnuite. Mentalitatea este, prin urmare, în perfect echilibru cu caracterul sferei astrale a naturii morţii.

Se poate deci spune, că sfera astrală a naturii morţii, în special câteva dintre aspectele sale, forţe sau eoni, controlează gândirea umană. Atunci când, în cursul somnului corpului, personalitatea umană se divizează, încât corpul astral şi puterea de a gândi zăboveşte în domeniul astral, este foarte normal ca celulele cerebrale să fie încărcate doar de forţe şi influenţe corspunzătoare stării de a fi a omului. Este un fenomen logic pentru că celulele cerebrale sunt, în cursul vieţii diurne, sub influenţa orientării personale, orientare puternic concentrată în memorie.

În afara capacităţii mentale, în sanctuarul capului se mai găseşte şi forţa voinţei; acesta este un centru de voinţă care închide, de asemenea, o puternică concentraţie de radiaţie astrală, radiind ca un foc. Prin urmare, două focuri ard în cap: flacăra gândirii şi cea a voinţei, ambele provin din câmpul astral, sau câmpul radiaţiilor side-rale.

La omul normal, gândirea apare întotdeauna înaintea dorinţei şi a voinţei. Ea operează pe celulele cerebrale, şi activitatea astfel trezită în celule operează la rândul ei asupra organului unde îşi are sediul voinţa. Astfel, voinţa sau dorinţa sunt împinse să acţioneze sau să nu acţioneze. Prin urmare, este întotdeauna gândirea cea care determină sau acţionează dorinţa sau voinţa. Învăţătura Universală oferă tuturor candidaţilor pe cale acest serios avertisment: „Cinci minute de gândire nechibzuită pot anula munca de cinci ani". Cuvinte uşor de reţinut şi a căror claritate nu lasă nimic de dorit: elevul trebuie să vegheze asupra gândirii. Trebuie să-şi sufoce gândurile păcătoase, înainte ca ele să aprindă dorinţa. Simţiţi câteodată focul dorinţei sau al voinţei ridicându-se în

dumneavoastră. Vă împinge spre acţiuni pe care le deplângeţi, le regretaţi mult; regretaţi mult ceea ce s-a întâmplat, dar este clar că înaintea dorinţei, gândul a ţâşnit!

De aceea trebuie, ca înainte să se nască gândirea eronată, să anihilaţi dorinţa. Înainte ca sistemul omului care aspiră la domeniul superior să se schimbe, gândirea trebuie să se modifice. Omul obişnuit nu este capabil să-şi controleze gândurile. El gândeşte fără a cugeta.

Cine este acest „el"? Este fiinţa-eu, cea care, la omul obişnuit, îşi are sediul în sistemul ficat-spină. Această fiinţă-eu gândeşte la întâmplare. Gândurile sale sunt în perfect echilibru cu orientarea naturală şi determină voinţa, dorinţa, actele, starea sangvină şi starea întregii fiinţe. În mental, personalitatea întreagă este dirijată de influenţele astrale şi păstrată într-o stare determinată. Cel care nu-şi controlează gândurile, cel care nu-şi transformă gândurile, mentalitatea, nu are dreptul de a se crede, în adevăratul sens, un elev al Şcolii Spirituale.

Sunteţi reuniţi într-un Templu, de exemplu, în linişte exterioară. Însă, în interior, idei foarte diferite şi deseori ciudate vă trec prin cap. Dacă aţi avea instrumente pentru a înregistra producţia mentalului dumneavoastră, v-aţi da seama de ceea ce aţi gândit din momentul în care aţi intrat; sunt gânduri generale, în special despre tovarăşii de ucenicie, fulgerări de gânduri pe care le-aţi lăsat să treacă. Rotiţele capului se mişcă mereu mecanic, fără niciun control din partea dumneavoastră. Nu avem oare dreptate să afirmăm că, cel care nu-şi controlează gândurile sale, care nu îşi schimbă mentalitatea, acela nu trebuie să creadă că este cu adevărat elev?

Reuniţi într-un templu cu diferite gânduri, corespunzând stării dumneavoastră de fiinţă a naturii, provocaţi un vârtej de radiaţii astrale haotice, chiar dacă păreţi atât de liniştit. Cum ar putea fi altfel atâta timp cât mentalitatea dumneavoastră derivă din sfera astrală obişnuită? În mijlocul acestui vârtej de radiaţii astrale, în mijlocul acestei violente furtuni astrale, trebuie să se efectueze munca. Înţelegeţi cât sunt de funeste obiceiurile civilizaţiei burgheze? De fapt, omul nu

este civilizat, ci extrem de grosolan şi foarte primitiv. Cu siguranţă, se îmbracă la modă, adoptă în toate situaţiile un comportament conform regulilor stabilite, se pune în scenă cu cele mai bune intenţii ale lumii. Dar, în general, nu are grijă de puritatea mentală.

Nu am subliniat decât câteva aspecte cu privire la acest subiect care ne preocupă. Trebuie să ştim cum putem să ne apărăm sistemul, cât mai bine şi mai repede, de influenţele sferei astrale a naturii dialectice, şi de a intra, destul de bine şi destul de repede, în radiaţia de acţiune al noului câmp astral.

Acestea fiind spuse, trebuie să reflectaţi la propria dumneavoastră reacţie cu privire la acest subiect. Atunci când spunem: „Trebuie să vă eliberaţi de câmpul astral al naturii morţii şi trebuie să vă legaţi de câmpul astral al vieţii noi", care este atitudinea voastră interioară? Aveţi dorinţa interioară arzătoare să atingeţi rapid acest scop şi astfel să intraţi în relaţie cu noul câmp de viaţă?

Puteţi găsi că este, cert, foarte interesant de a cunoaşte natura şi consecinţele unui sejur într-o altă sferă astrală; vă veţi apropia atunci de explicaţiile noastre, ca de un studiu ştiinţific. Veţi dovedi astfel, că nimic nu este încă în curs de schimbare în starea dumneavoastră de a fi.

Am explicat cum sfera astrală, reţeaua de puncte magnetice ale fiinţei noastre aurice, creierul, mentalul nostru, dorinţa noastră, sângele nostru, corpul nostru, viaţa noastră, constituie o unitate, acţionând ca ansamblul pieselor unui mecanism, al unui organism complex. Trebuie însă ca acest organism să se transforme, pentru a da naturii noastre o altă direcţie.

Dacă problema intrării într-un nou câmp astral şi a participării la viaţa astrală divină trezeşte arzător interesul dumneavoastră, dacă o dorinţă ferventă emană din dumneavoastră, atunci situaţia dumneavoastră este plină de promisiuni. De ce? Ei bine, dacă manifestaţi un interes profund pentru Gnoză şi salvare, dacă aspiraţi să participaţi la noul câmp astral, dacă această dorinţă a dat deja un impuls, chiar şi slab, voinţei, atunci aceste activităţi ale gândirii şi ale

voinţei nu se explică cu siguranţă prin starea dumneavoastră obişnuită. Fără îndoială, influenţe ne-dialectice v-au atins.

V-am demonstrat mai sus cum întreaga fiinţă, în activităţile sale, este aservită sferei astrale; felul în care, ca urmare a vieţii noastre mentale, omul este închis în natura morţii. Cum se face totuşi, că dorinţele sale şi gândirea se îndreaptă spre Gnoză? Înţelegeţi că întrebarea pe care o adresăm este o întrebare vitală? Este de o importanţă vitală, într-adevăr, de a reflecta la implicaţiile vieţii gnostice.

Un interes viu, sincer, arzător pentru Gnoză, nu se explică deci, prin natura dialectică. Aceasta se află, de fapt, sub conducerea naturii morţii. Dar cum vin atunci gândurile şi sentimentele ne-dialectice? Nu pot parveni decât din exterior. Erup în sistem şi dau mentalităţii o altă direcţie. Dacă recunoaşteţi, ca fiind a dumneavoastră această situaţie nouă, atunci din sistemul ficat-splină, sunteţi în curs de a face să ridicaţi conştiinţa în inimă. Doar o asemenea conştiinţă este în stare să introducă în dumneavoastră influenţe Gnostice. Inima se deschide la radiaţiile Gnozei, acestea se amestecă cu sângele, se împing spre sanctuarul capului şi exercită influenţe ciudate asupra mentalităţii dumneavoastră, astfel încât gândurile care se creează din acest motiv, nu corespund planului orizontal al vieţii obişnuite. Astfel penetrează Gnoza în sistemul omului şi îi conferă o nouă forţă. La început, fără îndoială aceasta nu va fi decât o fulgerare a unui gând, din care va rezulta un şoc al voinţei, apoi un impuls al dorinţei va permite de a sesiza salvarea ascunsă în Gnoză.

Astfel, atunci când Gnoza penetrează în noi, când gândurile se trezesc în dumneavoastră, gânduri care nu s-au născut nici din karmă, nici din lipika, nici din sfera astrală, nici din sângele naturii, ci din Dumnezeu, veţi putea asculta vocea sufletului, vocea lui Dumnezeu. Sunteţi legaţi cu noul câmp astral, cu Gnoza, cu Lanţul gnostic universal.

Astfel descoperiţi în dumneavoastră înşivă dovada că posedaţi ceva din aceasta. Dacă da, atunci bucuraţi-vă împreună cu noi, căci ţineţi în mâinile dumneavoastră, în

sistemul dumneavoastră, cheia căii. Cu această nouă forţă, sunteţi în măsura de a opri, de exemplu, cursul vechilor gânduri care provine din eul astral, şi să le daţi o cu totul altă direcţie, conform exigenţelor căii.

Dacă aceasta vă este imposibil, atunci acceptaţi intelectual, cu siguranţă, ceea ce v-am spus, poate chiar repetaţi exact, dar nu trageţi niciun folos din ele. Nimic nu se schimbă în dumneavoastră. Dar, aveţi sarcina de a utiliza această nouă forţă, oricât de la început v-aţi afla, imediat, ca să vă atacaţi mentalitatea. Dacă reuşiţi, obţineţi controlul voinţei, dorinţelor, faptelor. Vă veţi putea astfel controla activităţile, conform exigenţei acestei noi influenţe.

Prin urmare, controlul gândurilor este începutul sanctificării dumneavoastră, al mersului pe calea vindecării. Cel care nu este încă capabil, trebuie să aştepte, ca conştiinţa sistemului ficat-splină să fie ridicată în inimă. Dar dacă posedaţi această nouă forţă şi nu o utilizaţi, dăunaţi procesului propriei ucenicii. De asemenea, gândiţi-vă fără încetare la avertizarea: cinci minute de gânduri necugetate, de gânduri lipsite de dragoste, de gelozie, invidie, anulează rezultatele uceniciei.

În aceste condiţii, educarea gândirii este o necesitate pentru toţi cei care vor să meargă pe Cale. Aceasta este educarea intelectului, căreia trebuie să ne supunem în Şcoala Spirituală. Intraţi pe calea eliberării: purificaţi gândurile, gândirea trebuie să devină absolut curată. Recunoaşteţi imensa importanţă, pentru că acesta este punctul de pornire al revoluţiei de înfăptuit în dumneavoastră. Cel care-şi purifică gândurile, sparge legăturile între sistemul personalităţii şi lipika, sparge legăturile cu sfera astrală. Aceste legături fac din noi, conform eului nostru natural, arlechini, deoarece ne împing să acţionăm conform impulsurilor sferei astrale. Când, în forţa Gnozei care a penetrat în noi, începem să ne schimbăm mentalul, atunci ne eliberăm de această influenţă funestă.

Între timp, inima se deschide şi mai mult, candidatul se îndepărtează în fiecare zi mai mult de natura morţii, şi de sfera ei astrală, iar forţele gnostice penetrează în sistem în valuri

mari. Forţele gnostice intră în sistemul dumneavoastră, astfel forţa nouă se fortifică în dumneavoastră şi datorită acestei ofrande de sine, corpul dumneavoastră astral transfigurează rapid. În acest fel, de la începutul uceniciei, ceva nou începe.

Puneţi-vă încă odată întrebarea: „Am eu realmente dorinţa arzătoare de a mă apropia de Gnoză, de a intra în viaţa nouă? Este sinceră această dorinţă?" Dacă răspunsul dumneavoastră este un da garantat, aţi început deja. Atunci aţi primit deja această capacitate. Atunci, se pune întrebarea, dacă şi folosiţi în mod consecvent această capacitate. Numai atunci puteţi vorbi, pe bune dreptate şi cu rost, despre viaţa sufletului în noul câmp astral.

Am încercat să vă demonstrăm că ţineţi în întregime în mâinile dumneavoastră acest început. Ei bine, intraţi, voi cei cu sufletul născut! Apoi putem vorbi, efectiv, despre minunatele perspective care vă aşteaptă în noul câmp astral.

Pentru a încheia, încă ceva: nu vă neliniştiţi în legătură cu visele de natură dialectică, care pot să vă facă să credeţi că nu aţi participat la noul câmp astral în cursul nopţii. Să nu fiţi neliniştiţi. Multe vise, dacă nu toate, rezultă din faptul că, în cursul nopţii, celulele cerebrale se descarcă de ceea ce au acumulat pe durata zilei, şi în special în centrul memoriei. Dacă aveţi o imaginaţie puternică, dacă în timpul zilei v-aţi gândit, de exemplu, la anumite lucruri fără importanţă, banale, şi dacă mental, v-aţi lăsat puţin purtat de această reverie, atunci celulele se descarcă puternic. Atunci când corpul adoarme, ele se descarcă şi provoacă vise care se raportează, într-un mod foarte confuz şi fragmentar, fantasmelor voastre de peste zi.

Un alt exemplu încă. Toată ziua aţi fost foarte ocupat, foarte absorbit, datorită preocupărilor pe care le implică poziţia dumneavoastră socială, astfel încât aţi adormit extrem de obosit. Celulele cerebrale supraîncărcate se descarcă în cursul nopţii şi provoacă diferite vise. Nu vă neliniştiţi. Nu acordaţi nicio atenţie viselor dumneavoastră, chiar dacă vă par importante. Închideţi-le în tăcerea fiinţei dumneavoastră intime, şi rapid se va adeveri ce să gândiţi şi să aşteptaţi de la ele.

XX

Semnul Fiului Omului

Când elevul se găseşte, cu o mare bucurie, în faza începutului despre care v-am vorbit în capitolul precedent, şi îşi îngrijeşte comoara din inimă, el se străduieşte cu devotament şi perseverenţă să realizeze ucenicia sa. Sanctuarul inimii se deschide acum pentru a primi prana gnostică, şi el va trăi zi de zi pregătirile gnostice magice cunoscute ca pâinea şi vinul sau, în alţi termeni, Sfântul Graal.

Fraternitatea Sfântului Graal este o sacerdoţie care se manifestă în toate grupurile gnostice, pentru a transmite celor care sunt pregătiţi să primească şi să trăiască din prana divină, apa vieţii, apa fluviului vieţii, care ţâşneşte din tronul lui Dumnezeu şi al mielului, sub două stări concentrate, magic pregătite.

Fraternitatea Sfântului Graal este constituită, de-a lungul tuturor timpurilor, de către cei pe care îi numim „gardienii frontierei", de către acei fraţi şi surori care aşteaptă ca toţi oamenii să sosească. Vor continua să aştepte până când ultimul pelerin va trece frontiera noii stări de viaţă.

Ei oferă cele două forţe magic pregătite acelora care doresc să trăiască, celor care doresc să primească ca element hrănitor această prană divină. Înţelegeţi că se poate trăi şi hrăni cu aceasta, dacă fiinţa umană în întregime o doreşte cu adevărat, pentru că are nevoie de ea. Candidatul, care primeşte această pâine, dovedeşte prin aceasta că trăieşte din ea. Altfel ar simţi nevoia ei?

Se mai poate primi această prană şi sub formă de vin. Pâinea Sfântului Graal hrăneşte omul într-o manieră mistică nouă, omul se consacră vieţii noi. Vinul reprezintă aspectul magic: alături de mistica nouă a devotamentului perfect,

se află magia nouă a serviciului total. Cei, care sunt astfel capabili să primească Graalul în dublul său aspect, umblă calea devotamentului şi a serviciului. Prin urmare, atunci când citiţi în Apocalipsă (cap. 22): „Şi mi-a arătat un râu cu apa vieţii, limpede ca cristalul, care ieşea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului", atunci este vorba despre Graalul dublu: prana în calitate de hrană şi prana în calitate de element salvator.

Atunci când, într-un templu al Tinerei Gnoze, vi se vorbeşte despre aceste forţe sfinte, sunteţi confruntaţi, şi voi de asemenea, cu această sfântă sacerdoţie şi Sfântul Graal vă este oferit în acel moment, prin cei care îl reprezintă, ca în rugăciunea: „Fraţi şi surori, pâinea vieţii şi vinul adevăratului serviciu să vă fie hrană şi băutură, de acum şi până la eternitate. Amin"

Cel care începe să trăiască din acest curent divin concentrat, fără încetare ţâşnind, a devenit un om-suflet. Dubla lumină gnostică a trezit roza în inima sa deschisă şi toate fluidele vitale ale sistemului sunt impregnate cu toate consecinţele despre care am vorbit deja. După ce şi-a croit drum prin inimă şi sânge, lumina irupe în sanctuarul capului. Ea îmbrăţişează câmpul de respiraţie şi începe transfigurarea corpului astral. Dacă candidatul îşi aduce aminte de acest avertisment: „Cinci minute de gândire necugetată poate distruge munca de cinci ani", atunci va sosi foarte repede momentul în care el va fi în legătură cu noua sferă astrală a Şcolii Spirituale. Şi această legătură este dublă: pe de o parte se creează o legătură cu omul diurn, care trăieşte în corpul născut de la natură, iar pe de altă parte se creează o legătură cu omul nocturn, care trăieşte în afara corpului născut de la natură.

Am mai spus că aspectul exterior al câmpului astral al Corpului Viu se prezintă ca un câmp de culoare aurie, nuanţată de violetul celui de-al şaselea domeniu cosmic. Ei bine, câmpul de respiraţie al celui care avansează pozitiv în dublul proces al luminii gnostice, se îmbracă în curând în această culoare aurie, în această radiaţie aurie a pranei vii. De aici şi explicaţia de ce Biblia vorbeşte despre mantia de aur a Nunţii. Cel care

avansează pozitiv pe calea conducând spre viaţă, cel care se apropie astfel de Gnoză, primeşte calităţile astrale ale câmpului astral al Corpului Viu. Aceste forţe de lumină penetrează inima, se amestecă cu sângele, se împing în sus în sanctuarul capului şi acoperă corpul ca o mantie de aur.

Astfel veţi înţelege cuvintele Apocalipsei (cap.3,18) „Te sfătuiesc să cumperi de la mine aur încercat în foc, ca să devii bogat."

Această radiaţie, de culoarea aurului, este aspectul pe care-l îmbracă corpul astral al candidatului în curs de schimbare. Omul obişnuit, cultivat, prezintă o formă astrală vagă, înnorată, de un roşu spre violet, înconjurată de un oval bleu pastel. Deasupra lor strălucesc alte culori ale spectrului obişnuit, în nuanţe de tot felul, ca ridurile unei întinderi de apă. Când soarele străluceşte şi un suflu mic de vânt agită lejer suprafaţa apei, străluciri de toate culorile se oglindesc şi par a aluneca pe apă.

Vă puteţi astfel imagina un pic cum aceste nuanţe strălucesc în forma roşu-violet a corpului astral al omului. Aceste diverse nuanţe arată de ceea ce este preocupat omul, calitatea caracterului său, a orientării sale, şi, de exemplu, ceea ce gândeşte, tot ceea ce-şi doreşte în acel moment. Fiecare gând, dorinţă, toate obiectele voinţei, determină în câmpul său de respiraţie o scânteie de o culoare corespunzătoare. De aceea omul este ca o carte deschisă pentru observatorul capabil de a percepe acest fenomen.

Dacă câmpul de respiraţie al elevului este atins de Gnoză şi candidatul începe să trăiască din acest contact, atunci acest câmp primeşte o altă nuanţă. Devine de o magnifică culoare aurie. Observatorul nu este deci atent la cuvintele şi atitudinile unei persoane, ci caută să vadă dacă este în curs de a ţese efectiv, în sensul Gnozei, acest veşmânt de aur, dacă veşmântul său astral începe să capete realmente această culoare magnifică aurie şi dacă dispare albastrul eului aural. Când se constată acest fenomen, veşmântul aural pare că se cufundă într-adevăr, dispare în strălucirea de aur a mantiei Nunţii.

Câmpul de respiraţie al omului dialectic obişnuit este caracterizat, am spus, prin străluciri de culori variate, schimbându-se fără încetare. La omul gnostic, orientat, care umblă calea, toate aceste nuanţe de culori inferioare dispar: de exemplu, roşul vieţii orientate asupra materiei, la fel verdele tulbure al celui care aşteaptă ajutor şi salvare de la viaţă pe linia orizontală, şi violetul eterilor obişnuiţi. Toate acestea dispar la un astfel de elev şi nu rămâne altceva decât radiaţia aurie.

Apoi, şi acest lucru este foarte important, un semn de foc înflăcărat se prezintă pe fruntea şi în creştetul capului, semn pe care îl numim cel de-al treilea ochi. Acest semn de foc, acestă flacără arzătoare, acoperă toată cutia craniană, de la vârf, până la frunte. Acesta este semnul Fiului Omului, despre care vorbeşte Apocalipsa în capitolul 7. Nu este vorba despre o expresie mistică, ci despre un fapt observabil ştiinţific. Acesta este semnul sufletului nou-născut. Atunci când elevul îşi deschide inima Gnozei, când prana vieţii penetrează în el pentru a se amesteca cu fluizii vitali, iar elevul perseverează şi plasează un gardian în faţa gândurilor sale, atunci această flacără se manifestă rapid. Semnul Fiului Omului apare, semnul unui suflet renăscut, floarea de aur minunată, despre care noi cântăm în Templele noastre.

Semnul Fiului Omului anunţă că elevul începe să se acopere cu noul veşmânt al sufletului, şi că o legătură directă se stabileşte între el, pe de o parte, şi Noul Câmp astral al Corpului Viu, pe de altă parte. Exista deja o legătură între câmpul astral gnostic şi inima sa, dar acum o legătură directă se dezvoltă între acest câmp şi sanctuarul capului, între acest câmp şi roza de aur.

Cel care poartă pe cap semnul Fiului Omului, este deci un om salvat, un om legat cu salvarea eternă. Această legătură indestructibilă cu salvarea vie, există de asemenea în viaţa sa de om treaz. Deoarece cel de-al treilea ochi - alt nume al florii de aur minunate - se dezvoltă, putem vorbi despre o viziune continuă în lumea sufletului. Ca urmare a acesteia, sufletul trezit nu mai este orbit de întuneric. Această vedere este numită intuiţie

gnostică. Aceasta este totodată viziunea sufletului şi apariţia noului înţeles, a noii conştiinţe corespunzătoare, căci centrul celui de-al treilea ochi este legat de partea creierului numită pineal. Acest ansamblu este numit mistic „casca de salut", în timp ce filozofia hermetică vorbeşte despre „Pimandru".

Totdeauna s-au cunoscut aceste lucruri; această antică înţelepciune a fost întotdeauna împărtăşită umanităţii. Dar precum degenerarea a tot ce a fost originar şi veritabil se manifestă în natura dialectică sub diverse aspecte, este de asemenea cazul pentru antica înţelepciune, în ceea ce priveşte casca de salut. Cavalerii militari au purtat pe cap o cască ornată cu un mare moţ de pene: aceasta este imaginea degenerată a căştii de salut. Iată de ce, este de râs dar este totodată şi foarte tragic. Când la ceremonii se reunesc autorităţi, de exemplu cu ocazia recepţiilor princiare, unii poartă pe cap, ca semne ale demnităţii lor, o mulţime de ornamente impozante, care sunt concretizările şi reprezentările fără sens ale căştii de salut.

Şi ce vedem în legătură cu sanctuarul inimii? Se tapiţează pieptul cu diferite decoraţii, ca semne ale demnităţii şi ale meritelor. Aceasta este o caricatură a învăţământului salvării, a înţelepciunii antice din trecut, când oamenii ştiau ce bogăţii incoruptibile ale sanctuarului inimii radiază luminos, atunci când omul, devenit conştient de originea sa şi de destinul său, îşi deschide inima Gnozei şi, în totală predare de sine, umblă calea de întoarcere spre patria originară.

Dar nu vă neliniştiţi, când vă arătăm rezultatul final şi glorios al procesului gnostic al sanctificării. Este bine să privim acest rezultat ca într-o încântare a simţurilor pentru a poseda, pe această bază, cunoaşterea care exaltă de bucurie: „Încep să parcurg această cale a salvării!" Dacă în fiecare zi plasaţi în faţa ochilor exigenţa elementară a Căii, dacă faceţi un efort de bună credinţă de a o satisface, fiţi convinşi, că din acest prim stadiu, un fir vă leagă de noul câmp astral al Corpului Viu. Dar există şi mai mult. Somnul corpului devine luciditatea sufletului. Acesta este motivul pentru care examinăm acum viaţa nocturnă a omului.

Când noul centru se stabileşte în spatele osului frontal, lumina Gnozei radiază, casca salvării se constituie, semnul Fiului Omului, sub o formă elementară, se arată ca noul veşmânt astral de culoarea aurului. În consecinţă, candidatul preocupat cu această muncă sfântă a ţeserii, ajunge, în timpul somnului corpului, în noul câmp astral pentru a fi ajutat şi condus mai departe. La început nu este vorba despre o viaţă de suflet cu adevărat conştientă, despre o stare de trezire reală. Nu, nu este vorba decât de luciditate în sensul tinereţii şi al purităţii, în sensul unei eliberări de iluziile materiei.

Când candidaţi noi intră în câmpul astral al Corpului Viu, în starea sufletului renăscut, cu corpul astral corespunzător, nu pot reacţiona încă senzorial. Se pot compara cu nou-născuţi şi Biblia îi califică „suflete adormite". În noul câmp astral aceste suflete sunt deci plasate sub o radiaţie intensă. În puritatea lor juvenilă, sunt inundaţi de forţele de lumină ale Sfântului Graal, darurile cele mai înalte pe care le poate oferi Corpul Viu. Înţelegeţi, că această baie de lumină va avea şi minunate rezultate.

De asemenea, servitorii muncind în noul câmp astral nu părăsesc sufletele nou-născute după orele nopţii, deoarece legătura noului câmp astral cu roza de aur, cu cel de-al treilea ochi, casca de salut, floarea minunată, legătura cu Pimandru s-a realizat în acelaşi timp. Mulţumită acestui curent intuitiv permanent, marii preoţi ai reînnoirii vor ajuta candidaţii zi şi noapte, neîncetat.

Se poate întâmpla ca, în această situaţie, un suflet încă foarte tânăr se trezeşte din somnul fizic, nu-şi aminteşte nimic din lumina salvării pe care a primit-o în noul câmp astral. Aceasta nu este încă posibil deoarece sufletul nu s-a născut încă. Nu rămâne decât această experienţă câştigată, inconştientă, care are deja un efect de „încărcare cu bine", precum exprimă Pimandru. Lumina care a scăldat sufletul urmăreşte anumite scopuri, la care candidatul, în viaţa de om treaz, trebuie să reacţioneze, fapt pe care îl va face fără îndoială.

Această baie de lumină are, printre altele, ca rezultat gravarea impresiilor puternice în noul câmp astral în formare.

În momentul oportun, candidatul primeşte impulsurile înscrise în corpul astral prin intuiţia gnostică, sau din interior, datorită activităţii corpului astral. Aceste impulsuri ating capul, inima şi sângele; ele dau adesea candidatului impresia fie de a redescoperi ceea ce a ştiut de multă vreme, fie că acţionează după o hotărâre luată înainte, sau de parcă ar reacţiona la o discuţie pe care a avut-o înainte, numai că nu mai ştie când şi cu cine.

Apropiindu-vă în acest mod de adevărurile versetului 72 al cărţii Pimandru, atunci înţelegeţi de ce, îmbrăţişând aceste adevăruri, Hermes scrie:

„Toate acestea au venit asupra mea, deoarece am primit de la Pimandru, sufletul meu, de la fiinţa care există de la sine, Cuvântul începutului. Astfel sunt acum, umplut cu Suflul Divin al Adevărului. De aceea cu întregul meu suflet şi din toate puterile mele îl laud pe Dumnezeu Tatăl."

XXI

Baia de lumină şi consolamentul

Există două aspecte asupra cărora dorim să vă atragem atenţia în legătură cu cele discutate în capitolul precedent. Am vorbit despre baia de lumină, pe care o primeşte, în noul câmp astral, sufletul nou-născut, netrezit încă şi inconştient. De ce natură este această baie de lumină?

Ştiţi că un câmp astral posedă o capacitate de asimilare plastică. Din acest motiv, Lanţul Gnostic Universal proiectează în Câmpul astral al Şcolii Spirituale toate aspectele, toate forţele căii, toate nuanţele procesului salvării sunt proiectate pentru elevi. Întregul Lanţ Gnostic se comunică deci, proiectându-se în noul câmp astral al Şcolii Spirituale. Se poate spune că, prin urmare, câmpul astral închide Învăţătura universală, filozofia gnostică, cunoaşterea universală în imagini şi simboluri. Tot ceea ce contează la un moment dat pentru candidat, tot ceea ce este necesar pentru devenirea lui este, în timpul somnului, proiectat şi imprimat în corpul său astral în cursul acestei băi de lumină. Elevul se trezeşte deci astfel, cu mesajul Fraternităţii gravat în veşmântul său astral. Aceste amprente au, de asemenea, efectul lor în cursul zilei.

Materialele astrale ale câmpului de respiraţie circulă în jurul corpului şi traversează corpul. Am descris această circulaţie în cartea noastră: *„Omul nou care vine”*, de Jan van Rijckenborgh.

Ficatul joacă un rol important. Forţele astrale care ies din ficat se ridică în jurul corpului pentru a reveni în corp după circuitul lor. Este clar că impulsurile comunicate corpului astral în cursul băii de lumină în sfera astrală a Şcolii Spirituale ating, la un moment dat, organele de inteligenţă ale candidatului şi se transmit acestora. Ceea ce urmează este o

activitate concordantă, care favorizează avansarea pe Cale pentru deschiderea centrului intuiţiei, centrul rozei de aur, centrul semnului Fiului Omului, la forţele luminii gnostice. În urma acesteia se creează o legătură şi mai directă a sufletului cu câmpul astral al Şcolii Spirituale. Fiţi siguri, că pe cât posibil, Fraternitatea Sfântului Graal munceşte în fiecare zi pentru dumneavoastră şi cu dumneavoastră.

În cele din urmă, vă atragem atenţia asupra „sufletelor adormite", care şi-au pierdut corpul fizic prin moarte. Acestea sunt progresiv admise în baia de lumină a câmpului astral gnostic, ceea ce va contribui la trezirea lor, şi le va apăra de o nouă cufundare în materie.

Totuşi, ca această nouă muncă minunată să poată reuşi, Şcoala trebuie să dispună de un grup mereu crescând de muncitori capabili să acţioneze în Capul de Aur. Învăţătura Universală, precum este gravată în caractere simbolice în substanţa astrală a Capului de Aur, doar atunci poate acţiona în sens eliberator, dacă muncitorii pregătiţi sunt capabili să se îngrijească de sufletele adormite, proiectând intens simbolurile eliberatoare în corpul astral al sufletelor încă adormite, cu scopul de a-i trezi.

Se face tot posibilul pentru a vă facilita accesul la sfera astrală gnostică. Aspectul exterior al Corpului Viu al Şcolii este o reflectare fidelă a celui ce se manifestă în sfera astrală a noului câmp de viaţă, în sfera astrală a Corpului Viu, precum a fost mereu cazul pentru fiecare Fraternitate gnostică. Gândiţi-vă, de exemplu, la muntele sfânt al Ussat-ului. Această imensă reţea de grote, cu semnificaţii diverse, este o copie fidelă a diferitelor caractere simbolice, care se manifestă în sfera astrală a Corpului Viu.

De aceea sperăm arzător, că recunoaşteţi privilegiul excepţional de a putea, ca şi membrii ai Casei lui Dumnezeu, face parte din mulţimea care populează noul câmp astral şi de a fi depăşit astfel frontierele morţii.

Ce privilegiu excepţional, de asemenea, şi pentru cei care, abandonând corpul terestru şi adaptându-se noului câmp astral, pot munci activ! Din raţiunea celor prezentate,

ne este permis să vă revelăm că, dacă perseveraţi într-o ucenicie serioasă, în sensul pe care l-am definit, şi dacă vă angajaţi din plin în procesul sanctificării, putem să punem curând capăt, ca şi urmaşi ai Fraternităţilor precedente, tuturor incertitudinilor pe care eventual le mai aveţi, graţie sacramentului Consolamentului.

Consolamentul confirmă toţi fraţii şi surorile în noul câmp de viaţă. Pentru elevii serioşi, care se apropie de momentul în care trebuie să-şi abandoneze corpul terestru, Consolamentul aduce certitudinea de a fi legat de noul câmp astral al Corpului Viu şi de a fi admis acolo. Pentru aceştia, moartea nu mai este nimic altceva decât o ridicare fericită din această vale de lacrimi, care este pământul nostru.

XXII

Trăiţi din noul principiu al sufletului

Pornind de la ceea ce v-am spus în capitolul precedent, gândiţi-vă acum la viaţa conştientă a sufletului trezit şi întrebaţi-vă cum această conştiinţă se dezvoltă în noul câmp astral, în ce manieră se manifestă, cum această viaţă se împlineşte şi care sunt rezultatele.

Pentru a răspunde la aceste întrebări, trebuie mai întâi să ne formăm o justă imagine despre noţiunile: conştiinţă, viaţă şi suflet.

Conştiinţa apare când principiul animator, care face ca sistemul candidatului să trăiască, este cu totul interiorizat, adică formează centrul acestui sistem. Există, în natura fenomenelor, numeroase sisteme vitale ale căror principiu animator nu este interiorizat, ci acţionează din exterior. Nu poate exista conştiinţă într-o manifestare vitală de acest gen. Să ne gândim la apariţia lumii vegetale şi a celei a insectelor. Marea majoritate a speciilor de animale nu posedă nici măcar un principiu animator individual. Majoritatea animalelor trăiesc din ceea ce se numeşte spirit-grup.

Alte animale cunosc un fel de stare semi-conştientă. În acest caz, principiul animator nu este decât în parte interiorizat; acesta din urmă şi diversele vehicule ale corpului nu sunt concentrice. La câteva specii de animale superioare, cum ar fi caii şi anumiţi câini, principiul dătător de viaţă este aproape interiorizat ca la om. Dacă evoluţia acestor specii de animale ar progresa, calul, câinele şi oamenii ar ajunge pe acelaşi plan din punctul de vedere al stării lor naturale şi s-ar produce ceea ce numeroşi autori au presupus posibil în cursul istoriei: manifestarea animalelor gânditoare, trăind conştient, astfel formând societatea animalelor. Raportaţi-vă simplu la

celebrul Jonathan Swift, autorul *Călătoriilor lui Gulliver*. Gulliver intră într-o societate a cailor care gândesc, acţionează şi trăiesc ca şi oamenii.

Dacă animaţia interiorizată şi vehiculele personalităţii sunt concentrice, activitatea mentală, mai mult sau mai puţin activitatea cerebrală naturală, aşa cum o constatăm la oamenii născuţi de la natură, devine posibilă.

Corpul fizic este un organism construit din celule şi atomi. Trăieşte şi este viu, deoarece posedă un corp eteric, care introduce în continuare în organism o cvadruplă forţă vitală. Când vehicolul eteric nu mai funcţionează normal, tot felul de dificultăţi corporale apar. Ansamblul corpului fizic şi dublura etherică este vivificat de un principiu animator. Atunci când firul care leagă acest principiu de organism se rupe, moartea intervine şi organismul nu se mai poate menţine, se descompune. Astfel constatăm că viaţa apare datorită unei colaborări a unui principiu animator, a unui corp fizic şi a dublurii sale eterice.

Conştiinţa se naşte atunci când principiul animator este complet interiorizat. Astfel se disting diverse stări ale conştiinţei, semi-conştiinţei etc., diferenţe provocate de relaţia dintre suflet şi organism. Întrebarea este de a şti, dacă principiul animator şi vehiculele sunt concentrice sau numai în parte. Căutarea noastră ne arată că principiul sufletului este mult superior vieţii, formelor şi fenomenelor sale. Totul depinde de principiul sufletului, de „animaţie".

Ce este prin urmare principiul sufletului? Este de natură astrală (sau siderală); se poate asocia cu vehicolul astral al personalităţii, acoperind ca o mantie corpul fizic şi dublura sa etherică.

Vehicolul astral este şi el compus din atomi, un fel de atomi foarte subtili, mai nobili ca atomii eterici şi materiali. Există astfel atomi de natură materială, etherică şi astrală, corespunzând celor trei sfere: materială, etherică şi astrală.

O sferă etherică înconjoară corpul material al Pământului; apoi, deasupra, o sferă astrală. În acest ultim corp astral

omul zăboveşte în cursul nopţii. Aici este atras. Acest corp astral comportă trei stări, trei grade de densitate, trei unităţi vibratoare diferite.

În viaţa dialectică - fiţi atenţi aici pentru a înţelege ce este transfigurarea - una dintre aceste trei stări de natură astrală funcţionează pozitiv, celelalte două negativ. Polul pozitiv al vehicolului astral corespunde sistemului ficat-splină, în special ficatul, în timp ce cele două stări negative corespund capului şi inimii. La majoritatea oamenilor sediul conştiinţei este deci centralizat în sistemul ficat-splină, iar viaţa sentimentelor şi a gândirii i se acordează.

Starea descrisă aici este starea de bază, caracteristica fundamentală a vieţii tuturor oamenilor dialectici, născuţi de la natură. Din această scurtă introducere, putem extrage date suficiente pentru o apropiere clară de subiectul nostru.

Ca şi suflete renăscute, doriţi să vă angajaţi într-un nou început. Aceasta înseamnă că aspiraţi la realizarea unui nou principiu astral. Principiul care vă animă de la naşterea voastră este de structură dialectică. În Şcoala Spirituală a Tinerei Gnoze, ceea ce avem comun este dorinţa de a dobândi un nou principiu de suflet, care dorim să stimuleze puternic activitatea în microcosmosul nostru. Dacă reuşiţi, dacă ajungeţi la ceea ce doriţi, veţi simţi că această dezvoltare are imense incidenţe, susceptibile de a fi determinate în mod ştiinţific.

Ca entitate născută de la natură, fiinţa umană este animată de un eu astral a cărei compoziţie atomică se explică în întregime prin natura morţii. Dar din motivul circumstanţelor vieţii, anumiţi ajung, precum am spus, să ridice centrul conştiinţei lor din sistemul ficat-splină în inimă. De la început aceasta provoacă deja o perturbare cunoscută a procesului vital obişnuit. Cel care reuşeşte să-şi ridice conştiinţa până în inimă, nu numai că deschide poarta inimii luminii gnostice, dar provoacă în acelaşi timp o schimbare a polarizării magnetice a eului astral, principiul animator natural care până acum i-a guvernat viaţa.

Gândiţi-vă, de exemplu, la evanghelia gnostică a lui

Pistis Sophia: când aceasta îşi cântă cele treisprezece cântece de căinţă şi călătoreşte, traversând diversele domenii ale naturii morţii, se spune că ea perturbă ordinea. Astfel elevul serios al Şcolii Spirituale perturbă principiul natural care îl animă şi îl face să trăiască. El ajunge la aceasta, repetăm, ridicând în inimă centrul conştiinţei din sistemul ficat-splină. Cum realizează el aceasta? Aspirând intens la lumina eliberatoare, căutând această lumină cu perseverenţă!

Verificaţi în dumneavoastră dacă cunoaşteţi această aspiraţie, această căutare a luminii. Dacă da, sunteţi în curs de a vă ridica în inimă centrul conştiinţei naturale. Datorită acestei dorinţe de salvare, a acestei aspiraţii, poarta inimii se deschide luminii Gnozei. Ordinea centrului pozitiv al ficatului şi a centrului negativ al inimii este perturbată.

Datorită acestei schimbări, acestei perturbări a ordinii magnetice, puterea forţei lumii astrale a naturii morţii slăbeşte, astfel încât apare o posibilitate nouă, ceea ce este minunat şi foarte important: posibilitatea ca un alt principiu al sufletului să se dezvolte. Este deci primordial pentru o ucenicie pozitivă ca elevul să parvină la realizarea transfigurării sufletului. Aceasta este cheia reuşitei pe cale.

Dacă elevul urmează calea sufletului renăscut, el se află exact la început, la începutul a ceea ce v-am spus despre o plantă sau un animal: atâta vreme cât principiul astral, noul principiu al sufletului şi celelalte vehicole nu sunt încă concentrice, nu există nouă conştiinţă. Este prezent un nou principiu al sufletului, care operează şi acţionează în noi, ca să ne stimuleze la tot felul de comportamente, dar noua conştiinţă lipseşte încă, deoarece centrul noului principiu al sufletului nu coincide cu cel al celorlalte vehicule. Noul suflet influenţează deja viaţa; este vorba prin urmare, Dumnezeu să fie lăudat, de o nouă viaţă a sufletului în formare, dar încă necontrolată, inconştientă, deci nu este simţită.

De aceea se insistă continuu în Şcoala Rozacrucii de Aur, cum a fost cazul totdeauna în Gnoză, pentru ca elevul, prin ofranda de sine, totala sa colaborare în serviciul tuturora,

să trăiască o viaţă conform normelor noii stări a sufletului. Majoritatea elevilor noştri sunt atinşi şi marcaţi de către Lumină. De asemenea Şcoala le spune şi ea fără încetare: „Conştienţi sau nu, urmaţi principiul sufletului pe care îl posedaţi deja. Atunci, într-o zi, veţi trăi!"

Dacă o faceţi, noul comportament vă va ajuta să realizaţi această stare, definită prin cuvintele lui Iisus, Domnul: „Îmi voi face locuinţă în voi". Aceste cuvinte ale lui Iisus înseamnă că centrul noului principiu al sufletului nemuritor trebuie să sfârşească prin a coincide cu celelalte vehicule. În acel moment sufletul reînnoirii îşi face locuinţă în candidat. Precum vechiul suflet a fost centrul vehiculelor, astfel trebuie să fie şi noul principiu al sufletului.

Cu toate acestea, între aceste două stări, există o enormă diferenţă în virtutea interversiunii polilor. În vechea stare, starea naturală, polul pozitiv se găsea în sistemul ficat-splină, iar polul negativ în cap şi inimă. În noua stare - iată interversiunea - polul pozitiv s-a ridicat în cap şi inimă, în timp ce polul negativ se găseşte în sistemul ficat-splină. Dacă realizaţi această interversiune şi trăiţi din noua forţă a sufletului, atunci, noua conştiinţă se va dezvolta şi ea, şi sufletul trezit va trăi, de fapt, dintr-o viaţă conştientă în sens gnostic.

Trebuie deci spus că sufletul, cu care este posibil să trăim în noul câmp astral, se raportează unui vehicul astral cu o polarizare total inversată. A se întoarce spre lumina gnostică presupune deci în acelaşi timp un reviriment, o reîntoarcere, o conversiune. Gândiţi-vă aici la Maria, despre care este scris: „Ea s-a întors" şi l-a văzut pe Iisus.

Am lăsat în umbră până în prezent faptul că principiul astral al omului, vehicolul astral, eul-suflet, este de asemenea legat de o sursă din care trăieşte, din care se hrăneşte.

La omul născut de la natură, această sursă se găseşte chiar în lumea astrală, la eonii naturii. Dar sufletul transfigurat, sufletul întors, regăseşte viaţa fundamentală a originii, singurul punct de pornire care oferă posibilitatea adevăratei evoluţii, evoluţia eternă, devenirea eternă. În această stare,

nu mai există nicio legătură de suflet cu eonii naturii, ci doar cu Spiritul, cu forţa originară a manifestării universale, care trezeşte şi conferă viaţa. În această nouă stare a sufletului, legătura cu Pimandru al începutului redevine efectivă, ceea ce a fost spart cândva este din nou restabilit şi Spiritul se manifestă prin principul sufletului nemuritor.

De aici, legea sfântă şi universală: cel care reînnoieşte sufletul, găseşte şi întâlneşte Spiritul.

XXIII

Dezvoltarea conştiinţei în noul câmp astral

Noul câmp astral al Şcolii Spirituale a Rozacrucii de Aur, câmp numit Capul de Aur, se distinge am spus, de lumea astrală dialectică printr-o vibraţie superioară. Acesta este câmpul astral al celui de-al şaselea domeniu cosmic, câmpul fundamental al începutului, în care se manifestă Spiritul, unde omul poate în mod real trăi cu Spiritul.

Acest câmp astral este constituit din atomi exact de aceeaşi natură ca cei aparţinând celui de-al şaptelea domeniu cosmic. Totuşi frecvenţa lor vibratoare este mult mai ridicată şi, prin urmare, ei au cu totul alte proprietăţi. Astfel vă puteţi imagina că, în câmpul vieţii celui de-al şaselea domeniu cosmic, imaginea lumii este totalmente diferită, universul este cu totul diferit, şi că pentru entităţile aparţinând naturii noastre, este o sferă de viaţă care nu are nimic de-a face cu cea a noastră. Este un Pământ cu totul diferit, Pământul sfânt al originii.

De aceea vorbim mereu cu insistenţă despre câmpul astral al Şcolii Spirituale, despre câmpul astral al Corpului Viu. Insistăm, în scopul de a vă arăta clar că este vorba despre o concentraţie de substanţă astrală a celui de-al şaptelea domeniu cosmic, cert, dar având o frecvenţă mult mai ridicată decât cea a lumii astrale a naturii morţii, care ne înconjoară. Acest teritoriu interior, dacă îl putem numi astfel, este în legătură, prin natura sa, cu cel de-al şaselea teritoriu cosmic; Spiritul se manifestă deci în câmpul astral al Corpului Viu. Este vorba despre o situaţie excepţională. De fapt, acesta este câmpul sufletului-Spirit pe care Tânăra Gnoză îl atrage în jurul ei atunci când ea se manifestă încă din plin în natura morţii.

Corpul Viu al Şcolii Spirituale se manifestă deci în două domenii cosmice: pe de o parte în natura morţii, până în cele

mai mari adâncimi ale abisului dacă este necesar, deoarece dragostea divină penetrează până în mijlocul infernului pentru a ajuta şi sluji pe nefericiţii pierduţi. Pe de altă parte, acest Corp Viu se ridică, în măsura în care acest lucru este posibil, până la domeniile cele mai înalte ale sferei astrale, într-o stare care corespunde sferei astrale a celui de-al şaselea domeniu cosmic.

„Cum", vă întrebaţi, „un câmp se poate manifesta într-un mod atât de excepţional şi să se identifice cu două domenii cosmice?" Doi factori explică acest fapt. Pe de o parte, există în universul care ne înconjoară o forţă de radiaţie care emană din cel de-al şaselea domeniu cosmic, o forţă de radiaţie a originii, adică o forţă de radiaţie care provine din Spirit, un foc astral pur, din câmpul eteric sacru, ceea ce numim hrană sfântă şi forţe materiale diferite de cele pe care le cunoaştem aici.

Pe de altă parte, este necesar să existe oameni care aspiră la salvare, oameni care, pornind de la bază, conform sfintelor metode gnostice de odinioară, realizează transfigurarea. Cei care muncesc pentru aceasta, atrag spre ei forţele cosmice ale celui de-al şaselea domeniu în cel de-al şaptelea. Se agaţă de aceste raze, se trag în sus cu ajutorul lor. Gândiţi-vă aici la frânghia cu care Christian Rozacruce a fost ridicat din temniţa morţii. Dacă mulţumită rezultatului muncii comune a multora, în legătură conştientă de grup, acest mare efort colectiv reuşeşte, rezultatul va fi extraordinar. Pe de altă parte, în cursul unui asemenea proces, Fraternităţile Gnostice precedente oferă cu certitudine ajutorul lor generos.

Ei bine, Şcoala Spirituală a Tinerei Gnoze posedă acest corp astral extraordinar, întreţinut prin forţa sufletului eliberat în Şcoală. Cum această forţă se amplifică fără încetare, face să se nască posibilităţi mereu mai mari. Dacă grupul şi participanţii umblă calea lor conform directivelor Gnozei Universale, mulţumită posibilităţilor veşmântului nostru colectiv de lumină, nu vom duce lipsă de posibilitatea de a cunoaşte manifestări încă şi mai minunate. Este vorba aici despre un proces de extindere şi de împlinire, semnificând o legătură din ce în ce

mai intensă cu cel de-al şaselea domeniu cosmic, legătură care ne asigură finalmente o întoarcere completă, o integrare totală în cel de-al şaselea domeniu cosmic.

Să ţineţi însă cont de faptul că starea câmpului astral al Şcolii corespunde totuşi calităţilor sufletului elevilor care îl întreţin. Acesta este pentru elevi un motiv în plus pentru a-şi întări până la extremă forţele, în scopul de a-şi face posibilităţile mereu mai mari. De fapt, câmpul astral fiind un domeniu al sufletului, câmpul sufletului şi starea sufletului se confundă în întregime. Este deci clar, că toţi cei care sunt angajaţi în procesul revirimentului sufletului participă în aceeaşi măsură la noul câmp astral, în timp ce cei care nu au început acest reviriment rămân bineînţeles în afară.

Amintiţi-vă, printre altele, că noua conştiinţă nu este posibilă decât dacă sufletul este interiorizat. A poseda conştiinţa sufletului este încă altceva decât a participa în noul spaţiu astral, este altceva decât formarea unei celule a Corpului Viu al Şcolii Spirituale. Scopul uceniciei este ca noua stare a sufletului să vă conducă la obţinerea conştiinţei sufletului.

Misiunea în faţa căreia se află elevul este triplă:

1. intrarea în noul câmp astral al Şcolii şi participarea la el;

2. printr-o nouă viaţă a sufletului mereu mai dinamic, interiorizarea sufletului în propriul său sistem vital;

3. finalmente obţinerea conştiinţei sufletului, care nu întârzie să vină.

Cel care a devenit conştient după suflet, ca şi Hermes Trismegistul, poate intra în legătură cu Pimandrul său, intră în comunicare vie cu Spiritul, devine un servitor în toate domeniile şi aspectele interioare ale Corpului Viu al Tinerei Gnoze.

Să ne imaginăm două entităţi, ambele sunt elevi în Şcoala Spirituală, unul se află încă în posesia corpului său dialectic, celălalt l-a pierdut prin moarte. Primul, care încă trăieşte aici, este ajutat pe cât posibil de câmpul astral al Şcolii în timpul somnului corpului, atâta vreme cât procesul interiorizării sufletului nou nu s-a împlinit. Este sigur că el va

fi menţinut în acest câmp câteva ore ale nopţii.

La cei mai mulţi elevi medii, perioadele somnului se împart în trei părţi: în prima parte a nopţii, elevul zăboveşte în sfera astrală a naturii morţii. Viaţa diurnă este câteodată atât de animată, atât de plină de ocupaţii dirijate pe planul orizontal, încât la început este foarte dificil de a se elibera din sfera astrală dialectică.

Din momentul în care, în primele ore ale somnului, corpul s-a odihnit un pic, şi echilibrul sistemului nervos este în mod automat mai mult sau mai puţin restabilit, atunci, în cea de-a doua parte a nopţii, între câmpul astral al Şcolii şi elev va avea loc un contact.

La sfârşitul odihnei nocturne, în cea de-a treia parte, elevul se întoarce cel mai adesea până la limita sferei astrale obişnuite. Astfel se naşte, în cel care doarme, un amestec de impresii venind din sfera astrală a Şcolii şi din cea a naturii obişnuite. Acest fapt provocă vise jumătate gnostice, jumătate dialectice, tot felul de reprezentări şi situaţii care, în general, devin un ghem imposibil de descifrat. În acest fel, adesea există ceva adevărat în vis, dar mai mult o mulţime de prostii şi aiureli. De aceea trebuie să observaţi visele cu cea mai mare prudenţă. Vă sfătuim cu putere să nu le daţi vreo importanţă, să nu le acordaţi nicio atenţie. Amintiţi-vă din ele atât cât este util şi necesar; veţi înţelege mai târziu concret, prin experienţă, ceea ce conţineau eventual ca adevăr.

În măsura în care procesul revirimentului sufletului avansează, perioada de mijloc a experienţelor nocturne se întinde. Perioada unificării cu câmpul astral al Corpului Viu devine mai lungă. Limitele se întind până în momentul în care legătura cu sfera astrală a Corpului Viu se menţine pe întreaga durată de odihnă a corpului.

În ceea ce priveşte al doilea elev al exemplului nostru, privat de corpul său fizic datorită morţii, situaţia este în mod evident diferită. Dacă sufletul este deja trezit înainte de părăsirea corpului, totul este foarte simplu: omul-suflet care posedă mantia de Aur a Nunţii, corpul astral în mod perfect polarizat, a devenit

un vehicol nemuritor, progresează din forţă în forţă.

Dar trebuie să admitem că noul suflet, care încă se formează, nu este încă trezit, cum este cazul pentru mulţi elevi ai Şcolii Spirituale, şi al căror corp moare în această situaţie. Situaţia este atunci un pic mai complicată. Un suflet netrezit încă este, prin natură, inactiv. Noua forţă a sufletului în devenire este inactivă până când va fi perfect centralizată în elev şi el ar putea să o folosească. Sufletul netrezit nu poate deci acţiona şi de aceea trebuie îngrijit. Sau, când un microcosmos, prin moarte, este golit de corpul său fizic şi de dublura sa eterică, atunci ceea ce rămâne este un corp astral de natură foarte complexă. De fapt, rămân două vehicole astrale: unul orientat astral spre natura dialectică, celălalt asupra noului câmp de viaţă. Acest dublu vehicol astral nu este încă polarizat; nu a intrat decât în parte în procesul schimbării. În această stare, decedatul este atras în două direcţii: câmpul astral al naturii dialectice şi cel al Şcolii Spirituale.

Se poate întâmpla ca orientarea astrală dialectică să se arate mai puternică. În acest caz, entitatea este pierdută pentru noul câmp de viaţă; în acest sens, o nouă cufundare a microcosmosului în materie trebuie să urmeze. Totuşi, noul potenţial al sufletului deja obţinut nu se pierde. El este gravat în fiinţa aurică ca un centru de forţă. Viaţa trecută, deşi nu a dus la ocazia unei eliberări totale, nu a fost în întregime fără beneficiu: fapt de care va profita noua personalitate care se va manifesta în microcosmos.

Se poate întâmpla de asemenea, şi deseori este aşa, ca noul suflet să fie încă foarte tânăr, foarte puţin dezvoltat la moartea corpului, astfel încât câştigul sufletului este relativ infim, dar elevul să fie totuşi orientat perfect asupra vieţii noi şi asupra autopredării omului Ioan, încât elevul se cufundă în întregime în Şcoală, deşi dispune de puţine calităţi noi ale sufletului, el respinge fundamental dialectica. Într-un asemenea caz, este sigur că, la moartea corpului, acest elev va fi admis în noul câmp de viaţă. Acest proces este sprijinit în Şcoală de un serviciu de detaşare. Toţi fraţii şi surorile rămase

aici se străduiesc să incite defunctul să se unească cu câmpul astral al Şcolii, cu ajutorul forţei-lumină, şi să îl apere pe cât posibil de toate influenţele jenante.

Să presupunem, de exemplu, că sufletul decedatului este încă nouăzeci la sută orientat asupra naturii dialectice şi zece la sută asupra noului astral. Ajungând în Capul de Aur, el va resimţi conştiinţa astrală dialectică mai puţin importantă. Şi, deoarece câmpul astral al Şcolii nu este în concordanţă cu această conştiinţă astrală, el va sesiza acest spaţiu ca fiind o lumină orbitoare: el nu va percepe deci nimic, nu va încerca nimic, căci nu există decât Lumina. Această senzaţie a luminii va slăbi puţin câte puţin, deoarece se va dezvolta un proces remarcabil, dacă ajutorul dat va reuşi.

V-am explicat şi mai devreme că, conştiinţa noului suflet este în relaţie cu noua polarizare a corpului astral. În starea dialectică, polul pozitiv al corpului astral este centralizat în sistemul ficat-splină şi polul negativ în cap şi inimă. În cursul formării noului suflet, aceşti poli se schimbă: polul pozitiv corespunde inimii şi capului, polul negativ sistemului ficat-splină.

Corpul sufletului nou este evident polarizat în întregime ca marele câmp astral al Şcolii Spirituale. Câmpul astral al Corpului Viu, altfel spus, sfera astrală a celui de-al şaselea domeniu cosmic, are deci o polarizare opusă câmpului astral al celui de-al şaptelea domeniu cosmic.

Sufletul adormit introdus în Câmpul astral al Corpului Viu este ţinut drept de curenţii puternici ai acestui câmp. Se poate deseori vedea cum se produce concret aceasta prin extinderea braţelor, a capului, exact în direcţia polului pozitiv a câmpului în discuţie, picioarele în direcţia opusă. Astfel antrenat de aceşti curenţi polari, puternic vivificaţi, noul suflet, dacă această muncă de ridicare reuşeşte, este într-o clipă trezit, perfect conştient. Vechea stare a sufletului se stinge în acelaşi timp. Ceea ce, aici, în lumea dialecticii, durează eventual mulţi ani de luptă, se poate realiza acolo în foarte scurtă vreme. În momentul în care sufletul este ridicat, el este perfect trezit,

viu, conştient. Miracolul grandios s-a împlinit: microcosmosul este eliberat de roata naşterii şi a morţii. Aceasta este ultima manifestare a unei personalităţi care va dispărea. O nouă cufundare în noapte, moarte şi greşeală nu mai este necesară; numai atunci când, împins de dragostea imperisabilă care merge să caute pe cel pierdut pentru a-l salva, se va osteni în serviciul lui Iisus Christos, Domnul nostru.

Trebuie însă înţeles, că aceşti curenţi polari ai câmpului astral al Şcolii Spirituale nu acţionează în mod automat. Aceşti curenţi ai Capului de Aur trebuie treziţi şi permanent întreţinuţi. Această operaţie este efectuată de muncitorii Capului de Aur, fraţi şi surori, cărora le este permis să se dedice acestei sarcini în serviciul prietenilor lor. Aceasta este munca Templului interior, muncă care cere mereu mai mulţi servitori. În măsura în care muncitorii merg în câmpul de secerat şi secerişul este adunat, precum şi hambarele sunt umplute, şi un număr crescând de entităţi sunt atrase, este de înţeles că sunt necesari cât mai mulţi secerători.

Fără îndoială o altă întrebare se ridică pentru a încheia: „Ce se întâmplă cu sufletul trezit de către curenţii polari ai câmpului astral gnostic?"

Acesta, ca printr-o fulgerare, intră în legătură cu Spiritul, cu Pimandrul său. Spiritul, şi el, este o radiaţie. Din momentul în care un suflet este trezit şi se ridică în noul câmp astral, în Capul de Aur al Corpului Viu Gnostic, Spiritul într-o fracţiune de secundă se uneşte cu el şi se face una cu el. Din acest moment fiinţa umană, acţionând prin el însuşi, creând prin el însuşi, devine în cel mai înalt sens al cuvântului un franc-mason, un co-constructor în căminul sufletelor vii.

Sperăm arzător că această explicaţie va contribui în a vă da o viziune clară a salvării rezervate pentru toţi în Gnoză.

„Iar cei care L-au primit, le-a dat putere să devină din nou copiii lui Dumnezeu."

Înţelegeţi această chemare la viaţă. Dacă ştiţi că sunteţi moştenitorii salvării, atunci fără întârziere luaţi în posesie moştenirea voastră!

XXIV

Sala de Nuntă: Capul de Aur

Am discutat despre maniera în care conştiinţa omului-suflet se dezvoltă în noul câmp astral, cum omul-suflet este condus la trezire în grădina zeilor, câmpul de bază al vieţii umane veritabile. În acest câmp de activitate, de fapt, în acest câmp al sufletului, unitatea spartă este restabilită între Spirit şi suflet; Pimandru şi Hermes sunt reuniţi. Să aprofundăm acum modul în care viaţa sufletului se manifestă în câmpul astral al Şcolii.

Să luăm exemplul elevului serios, al celui care umblă calea autopredării totale şi a naşterii sufletului, care urmează, deci, exemplul elevului care este atras şi admis, datorită transfigurării sale astrale, în câmpul astral al Şcolii, în Capul de Aur al Corpului Viu. Nu luăm în considerare faptul că a părăsit deja corpul terestru sau că mai serveşte un vehicol dialectic, că a penetrat deja în întregime în câmpul astral al Şcolii sau că nu poate, ca suflet adormit, să intre în câmpul astral al Şcolii decât câteva ore în fiecare zi, condiţie care îi va oferi, în existenţa sa în sânul materiei, doar impulsuri pentru manifestarea sufletului.

Sufletul pregătit, care intră în noul câmp astral, penetrează în sfântul spaţiu al Templului sublim al iniţierii gnostice: Capul de Aur, Templul de iniţiere al Tatălui nostru, Fratele C.R.C. Acest Templu îşi diminuează din când în când frecvenţa vibratoare pentru a se acorda limitei extreme a vibraţiei naturii dialectice, pentru a face posibilă traversarea unui grup care se apropie. Când această Sală de Nuntă se umple cu oaspeţi, începe marea sărbătoare: Nunta Alchimică.

Ştiţi, din parabolele biblice despre acest subiect şi informaţiile date în *Nunta Alchimică a lui Christian Rozacruce*,

că există mereu comeseni care nu posedă veşmântul nunţial. Ei sunt respinşi imediat, sau sunt cântăriţi şi găsiţi prea uşori, iar apoi expulzaţi fără prejudiciu sau judecată. Înţelegeţi, că aceste episoade aparent romantice se bazează în întregime pe realitate şi că această istorie se repetă mereu. Astfel şi în epoca noastră, cei care violează adevărul sunt respinşi de Sala de Nuntă.

Trebuie să ne imaginăm această Sală de Nuntă, Capul de Aur, câmpul astral al Şcolii, Templul de iniţiere al lui C.R.C. ca un spaţiu imens, formând o totalitate organică şi neadmiţând nicio concesiune sublimităţii pe care o consideră lumea dialectică a fi sublimitate. În opoziţie cu sfera reflectătoare, acolo nu ajungeţi sub bolţile imenselor catedrale eterice cu cupole, turnuri şi săli grandioase, care strălucesc în alb şi aur. Nici nu poate fi vorba despre asemenea lucruri. Asemenea reprezentări sunt poate utile pentru unii în lumea astrală obişnuită, sau pot părea importante, dar Sala de Nuntă a Gnozei este un spaţiu imens, resimţit însă ca o totalitate organică. Când intraţi în „Catedrala" din Ussat-Ornolac, nu vedeţi decât o grotă, nu simţiţi decât frig dialectic şi vedeţi doar întuneric. Totuşi această grotă este scăldată în spaţiul câmpului astral gnostic! Cei care s-au maturizat pentru aceasta o vor simţi ca o vibraţie foarte specială, despre care am vorbit şi care se manifestă în spaţiul nelimitat.

Dacă doriţi o comparaţie, gândiţi-vă la câmpul sferic în care va fi admis candidatul. În acest câmp apar puternice curente magnetice polare de natură total diferită de câmpul astral dialectic, curente care sunt, cum am explicat, diametral opuse câmpului astral dialectic. Acest câmp al spaţiului nelimitat este poarta decisivă a Misteriilor gnostice, cel care poate intra nu devine liber, ci este liber. Pentru a înţelege, iată câteva explicaţii:

V-am spus că, datorită curentului polar al naturii astrale, care traversează acest câmp, sufletul care penetrează va fi redresat şi se ridică, dar putem adăuga: „sau nu". Deoarece această ridicare a sufletului nu este posibilă decât dacă se află

în armonie cu acest câmp, dacă el şi vehicolul său satisfac starea organică a veşmântului de aur al Nunţii.

De aceea în spaţiul noului câmp astral nu mai este posibilă nicio mistificare. Doar cel care este însuşi adevărul, doar acela poate intra în legătură cu adevărul. Cel care vorbeşte doar despre adevăr dar nu îl pune în practică, acela va fi absolut respins de acest spaţiu. Iluzia este posibilă numai în lumea iluziilor, în ordinul înşelătoriei. În câmpul existenţei obişnuite suntem înconjuraţi de iluzii. Iluziile ne duc în eroare. Dar din moment ce treceţi de poarta Misteriilor, mistificarea încetează. Cel a cărui stare de a fi nu poate satisface exigenţele trecerii, va fi incapabil de a se menţine când curentele polare vor fi purtate spre o frecvenţă vibratoare mai înaltă. Astfel se confirmă în practică povestirile şi legendele sfinte.

Amintiţi-vă povestirea a ceea ce se petrece în Templul de iniţiere al lui C.R.C. În primele locuri se aşază la început în mare număr regi, împăraţi, prinţi, baroni, nobili şi oameni obişnuiţi, bogaţi şi săraci; comportamentul multora dintre ei este departe de a fi elevat şi majoritatea lor fac doar larmă. Deoarece C.R.C. intră modest, plin de recunoştinţă că a putut trece toate porţile, înainte ca ele să fie închise, ceilalţi îi râd în nas, deoarece la întrebarea lor „Iată-te, frate Rozacruce, eşti şi tu aici?" el răspunde: „Da, fraţilor, mila lui Dumnezeu mi-a permis şi mie să intru." Dar toţi aceşti „fraţi" nu fac niciun efort ca să fie admişi! Însă, în momentul în care începe cântărirea, adică de când vibraţia curentelor polare se intensifică, aceşti aşa-numiţi „fraţi" dispar pe rând. Dar ceilalţi însă, care „rezistă tuturor greutăţilor", pentru aceia ridicarea sufletului înseamnă trezirea totală, devenirea conştientă. Înseamnă, cu alte cuvinte, o viaţă nouă, o călătorie traversând eternitatea. Candidatul este condus până aici printr-o forţă gnostică sfinţitoare, forţa Spiritului Sfânt, a Vindecătorului, a Paracletului. Cel care este astfel trezit se regăseşte ca fiu renăscut, copil al Divinităţii, copil al Spiritului. De fapt întregul spaţiu astral al Capului de Aur este, de asemenea, umplut de radiaţia Spiritului.

Ce este Spiritul? Aceasta nu se poate explica. Spiritul

(trebuie bine distins de Spiritul Sfânt), Logosul Universal, Dumnezeu, umple cu prezenţa sa spaţiul lumii sufletului. Lumea sufletului este asociată cu Împărăţia Cerurilor, domeniul omului-Christos. Precum Iisus Christos spune: *„Eu şi Tatăl suntem unu”*, la fel omul-suflet resuscitat, repatriat în Capul de Aur, poate spune şi el, căci întregul câmp este îmbrăţişat şi iluminat de Divinitate. Acolo Spiritul şi Sufletul, Tatăl şi Fiul, Dumnezeu şi lumea sufletului sunt perfect unu.

Ştim din experienţă, şi Biblia ne-o confirmă, în viaţa dialectică domină separarea de Spirit. Din această cauză, omul face experienţe şi creează el însuşi iluzia răului. În natura dialectică, existenţa urmează o cale a durerii, a suferinţei şi a nefericirii. De asemenea, cu ajutorul exemplelor luate din natura dialectică, este imposibil de a face orice comparaţie cu câmpul Spiritului al Capului de Aur.

Singurul lucru pe care îl posedăm aici-jos, în această vale a lacrimilor, este Spiritul Paracletului, Spiritul Consolatorului, forţa-lumină a Spiritului Sfânt. Aceasta este o forţă sanctificatoare, şi vindecătoare, care vine din lumea sufletului, din cel de-al şaselea domeniu cosmic, şi penetrează în cel de-al şaptelea domeniu cosmic. Nu se confundă niciodată cu lumea dialectică, se ţine departe de tot ce este dialectic, dar se află aici şi există, şi sarcina ei este doar să ne conducă acasă, din lumea dialecticii în starea sufletului viu.

Puteţi înţelege de ce miile de teologi, clerici şi sectari, caută Spiritul, dar nu îl vor găsi niciodată şi, de fiecare dată, osteneala lor sfârşeşte în spiritism inutil. Cel care doreşte să realizeze Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, pe plan orizontal, nu va găsi niciodată forţa Paracletului, chiar dacă vorbeşte atât de binevoitor despre imitaţia lui Iisus Christos.

Însă sufletul introdus de spiritul Paracletului, de Spiritul adevărului, în noul câmp de viaţă, câmpul Spiritului, unde sufletul şi Spiritul se topesc într-o unitate perfectă în virtutea manifestării Spiritului, acest suflet va experimenta adevărul cuvântului lui Ioan, 14, 18-20:

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. Peste

puţină vreme lumea nu Mă va vedea, dar voi Mă veţi vedea; pentru că Eu trăiesc, şi voi veţi trăi! În ziua aceea, veţi cunoaşte, că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteţi în Mine, şi că Eu sunt în voi."

Dacă v-aţi putea ridica, cu conştiinţă clară şi lucidă, în Casa Tatălui nostru unde sunt multe locuinţe, atunci aţi putea vedea şi experimenta, ceea ce noi încercăm să vă explicăm în mod simplu. Aţi simţi câmpul unităţii sufletului şi Spiritului, acest câmp care este etern, nemuritor, omniscient, dragoste perfectă, bunătate absolută, unitate absolută fără vreo noţiune a diviziunii, o unitate spaţială infinită care poate fi simţită organic, conştient şi inteligent. Candidatul, care intră în acest câmp, devine un om-suflet-spirit, participând la ordinul spiritual originar al lui Iisus Christos.

Acum înţelegeţi justeţea cuvintelor lui Iisus Domnul, în privinţa lui Ioan Botezătorul: *„Dintre cei născuţi de femeie nu a fost unul mai mare decât Ioan Botezătorul, dar cel mai mic din Împărăţia Cerurilor este mai mare decât el."*

Or, tocmai în această Împărăție a Cerurilor, în acest domeniu care există aici, în prezentul viu, sunteţi chemaţi, şi tot ajutorul necesar vă este oferit, deoarece Spiritul Paracletului este activ în toate focarele şi în întregul Corp Viu al Tinerei Gnoze.

„Este vorba despre prezentul viu,
Este vorba despre acum-ul de astăzi.
Spre el ne orientăm paşii.
Spre munca pe care ne-o cere Gnoza."

XXV

A doua carte: Pimandru lui Hermes

1. Rămâi în tăcere, o Hermes Trismegist, şi reţine bine, ceea ce vreau să te învăţ. Îţi spun imediat ceea ce mi-am adus aminte.

2. HERMES: „Mulţi vorbesc despre univers şi despre Dumnezeu, dar opiniile se contrazic, astfel încât nu putem distinge adevărul în ele. Mi-ai clarifica acestea o, Maestre? Nu voi crede decât ceea ce Tu îmi vei revela."

3. „Ascultă deci, fiule, raportul între Dumnezeu şi univers, adică: Dumnezeu, eternitatea, lumea, timpul şi devenirea.

4. Dumnezeu a făcut eternitatea, eternitatea a făcut lumea, lumea a făcut timpul, timpul a făcut devenirea.

5. Esenţa lui Dumnezeu este binele, frumosul, fericirea şi înţelepciunea; esenţa eternităţii este imuabilitatea; esenţa lumii este ordinea; esenţa timpului este schimbarea, esenţa devenirii este viaţa şi moartea.

6. Spiritul şi sufletul sunt forţele active şi revelatoare ale lui Dumnezeu, permanenţa şi imortalitatea, acestea sunt acţiunea eternităţii; denaturarea şi întoarcerea la perfecţiune, acestea sunt acţiunea lumii; creşterea şi descreşterea sunt acţiunea timpului; proprietatea, este astfel acţiunea devenirii.

7. Astfel eternitatea este în Dumnezeu, lumea este în eternitate, timpul este în lume şi devenirea este în timp.

8. În timp ce eternitatea se odihneşte în jurul lui Dumnezeu, lumea se mişcă în eternitate, timpul se împlineşte în lume şi devenirea se formează în timp.

9. Dumnezeu este astfel originea tuturor lucrurilor; esenţa Sa este eternitatea, iar lumea este materia Sa.

10. Eternitatea este forţa potenţială a lui Dumnezeu. Opera eternităţii este lumea, care nu are început, ci este în

devenirea continuă sub acţiunea eternităţii. De aceea, nimic din ceea ce este din lume nu va piere niciodată, deoarece eternitatea este incoruptibilă, şi nimic nu va fi nimicit, deoarece eternitatea înconjoară întreaga lume."

11. „Dar ce este înţelepciunea lui Dumnezeu?"

12. „Ea este binele, frumosul, fericirea, virtutea totală şi eternitatea.

13. Eternitatea face din lume un ordin penetrând materia cu permanenţă şi imortalitate. Devenirea materiei depinde de eternitate precum şi eternitatea însăşi depinde de Dumnezeu.

14. Există devenire şi timp, atât în cer, cât şi pe pământ, dar sunt de natură diferită; în cer, sunt neschimbaţi şi imperisabili; pe pământ sunt schimbători şi perisabili.

15. Dumnezeu este sufletul eternităţii; eternitatea este sufletul lumii şi cerul este sufletul pământului.

16. Dumnezeu este în Însufleţire; Însufleţirea este în suflet; sufletul este în materie şi toate lucrurile există prin eternitate.

17. Acest mare corp, care înglobează toate corpurile, este umplut din interior şi acoperit din exterior, de un suflet penetrat de conştiinţa-spirit, penetrat de Dumnezeu, un suflet vivificând întregul univers.

18. În exterior, viaţa vastă şi perfectă a lumii, cu toate creaturile vii în interior, durează nesfârşit sus în cer, mereu identică cu ea însăşi, în timp ce jos pe pământ, ea produce schimbările devenirii.

19. Eternitatea menţine toate acestea, fie prin ceea ce numim destin, providenţă, natură, fie în vreun fel pe care îl considerăm acum sau în viitor. Cel care însă realizează toate acestea prin activitatea sa, este Dumnezeu, este forţa activă şi revelatoare a lui Dumnezeu.

20. Dumnezeu, a cărui forţă potenţială este mai presus de toate, şi nu se poate compara cu nimic uman, nici divin.

21. De aceea, Hermes, să nu crezi că ceva de aici jos sau de sus seamănă cu Dumnezeu, deoarece te-ai îndepărta de adevăr: nimic, de fapt, nu seamănă cu Incomparabilul, cu Unicul Dumnezeu Universal.

22. Astfel, să nu crezi că îşi împarte cu oricine forţa Sa potenţială. Căci, cine în afară de Dumnezeu, este creatorul vieţii, al nemuririi şi al schimbării?

23. Ce altceva ar putea să facă El în afara de a crea? Dumnezeu nu este inactiv, căci altfel întregul cosmos ar fi inactiv, deoarece totul este plin cu Dumnezeu.

24. Prin urmare, nu există nicio parte inactivă, nici în lume, nici în vreo altă creatură. Inactivitatea este un cuvânt vid, atât în ceea ce priveşte Creatorul, cât şi în ceea ce priveşte creaţia.

25. Totul trebuie creat din cauza influenţei proprii fiecărui loc.

26. Creatorul trăieşte în toate creaţiile sale. El nu locuieşte în vreuna separat, nu creează doar în vreuna din ele, dar El le-a creat pe toate.

27. Deoarece El este o forţă mereu activă, nu este suficient pentru El că a creat fiinţele: El le mai şi îngrijeşte.

28. Vezi deci lumea prin mine, precum ea se oferă ochilor tăi şi consideră tu însuţi cât este de frumoasă: un corp pur şi incoruptibil, în interior tânăr şi robust, şi a cărui forţa nu încetează să crească.

29. Vezi de asemenea cele şapte lumi fundamentale, formate după un ordin etern, fiecare urmând cursul său propriu, împlinind în întregime eternitatea. Vezi, lumina este peste tot, dar focul nicăieri.

30. Căci dragostea, ca şi fuziune a contrariilor şi a deosebirilor, a devenit lumină care radiază prin forţa revelatoare a lui Dumnezeu, Creatorul întregului bine, Domnul şi Prinţul întregului ordin al celor şapte lumi.

31. Vezi luna, ce funcţionează înaintea tuturor acestor lumi, instrumentul creşterii naturale, transformând materia de aici.

32. Vezi pământul în centrul universului, stabilit ca bază a acestei lumi magnifice, furnizorul şi gardianul tuturor lucrurilor de pe pământ.

33. Remarcă nenumărata multitudine a fiinţelor nemuritoare şi marea masă a muritorilor, şi vezi luna cum îşi scrie orbita între muritori şi nemuritori.

34. Totul este plin cu suflet, toate fiinţele sunt puse în mişcare conform propriei lor naturi, anumiţi în cer, alţii pe pământ. Cei care trebuie să meargă spre dreapta, nu merg spre stânga; cei care trebuie să fie la stânga, nu merg la dreapta; cei care trebuie să meargă în sus, nu merg în jos; cei care trebuie să fie jos, nu merg în sus.

35. Că toate aceste fiinţe au fost concepute, iubite Hermes, nu mai este nevoie să-ţi arăt; acestea sunt corpuri care posedă un suflet şi sunt animate.

36. Toate aceste fiinţe, totuşi, nu pot forma o unitate, dacă nu ar fi cineva care le adună. Acest cineva trebuie să existe! El trebuie să fie absolut unic.

37. Căci, deoarece mişcările sunt diferite şi de multe feluri şi corpurile sunt de asemenea diferite, când totuşi există aceeaşi viteză, care le este impusă colectiv, nu pot exista doi sau mai mulţi creatori.

38. Dacă ar fi mai mulţi, unitatea ordinului nu ar fi menţinută şi gelozia ar crea luptă pentru putere.

39. Să presupunem că ar exista un al doilea creator pentru fiinţele schimbătoare şi muritoare, atunci şi acesta ar fi prins de dorinţa de a crea de asemenea fiinţe nemuritoare, şi la fel creatorul fiinţelor nemuritoare ar dori să creeze fiinţe muritoare.

40. În plus, să presupunem că ar exista doi creatori şi ar exista pe de o parte materia şi pe de altă parte sufletul, atunci cui i-am atribui creaţia? Şi dacă ambii ar crea, cine ar avea parte de partea mai mare?

41. Află că orice corp viu - atât cel nemuritor, cât şi cel muritor, atât cel care este dotat cu raţiune, cât şi cel care este lipsit de ea - este compus din materie şi suflet.

42. Toate corpurile vii sunt animate. Tot ce este fără viaţă nu este decât materie, în timp ce numai sufletul, cauza vieţii, rămâne între mâinile Creatorului. Creatorul

nemuritorului este şi Creatorul vieţii; astfel şi a altor creaturi, a celor muritoare.

43. Cel care este nemuritor şi a creat nemurirea nu a creat de asemenea tot ceea ce aparţine de viaţă?

44. Că există deci cineva care le-a creat pe toate, este clar. Iar că El este Unicul, este evident, căci şi sufletul este unu, viaţa este una, materia este una."

45. „Atunci cine este acest Creator?"

46. „Cine altcineva dacă nu Dumnezeul Unic! Cine altcineva ar avea singur dreptul de a crea fiinţe vii, animate? De aceea Dumnezeu este unic.

47. Este chiar de râs: dacă recunoşti că există o singură lume, un soare, o singură lună şi o singură natură divină, ai gândi oare că Dumnezeu este multiplu?

48. Prin urmare, Dumnezeu este cel care este creatorul tuturor lucrurilor. De altfel, ce este surprinzător în faptul că Dumnezeu creează viaţa, sufletul, nemurirea şi schimbarea, în timp ce tu însuţi faci atâtea lucruri diferite?

49. Căci tu însuţi vezi, vorbeşti, auzi, percepi mirosurile, tu guşti, mergi, gândeşti, şi respiri. Nu este deci un altul care vede, un altul care aude, un altul încă care vorbeşte, care merge, care gândeşte şi care respiră! Este o singură fiinţă care le face pe toate acestea.

50. Activităţile divine nu sunt separabile de Dumnezeu; la fel şi în cazul în care tu ai înceta activităţile tale, tu nu ai mai fii o fiinţă vie, la fel dacă Dumnezeu şi-ar opri activitatea, el nu ar mai fi Dumnezeu.

51. Dacă s-a demonstrat că nu poate exista fiinţă în inactivitate, atunci cu atât mai mult este valabil aceasta pentru Dumnezeu!

52. Dacă ar exista realmente ceva pe care nu Dumnezeu l-ar fi creat, atunci Dumnezeu nu ar fi perfect. Dar deoarece Dumnezeu nu este inactiv, ci dimpotrivă, perfect, astfel El este Creatorul tuturor lucrurilor.

53. Dacă mai mă asculţi încă puţin, o, Hermes, vei înţelege că singurul scop al lui Dumnezeu este să facă să se

nască tot ceea ce este în devenire, tot ceea ce a devenit în trecut, şi tot ceea ce va deveni vreodată.

54. Aceasta este viaţa, copilul meu iubit. Aceasta este frumosul, binele, aceasta este Dumnezeu.

55. Dacă vrei să înţelegi toate acestea prin propria ta experienţă, atunci vezi ce se întâmplă în tine când tu doreşti ca să creezi. Totuşi, când este despre Dumnezeu, actul de a crea nu este acelaşi: Dumnezeu, cu siguranţă, nu simte nicio bucurie perceptibilă şi nimeni nu colaborarează cu El.

56. Deoarece El acţionează în întregime singur, El este totdeauna imanent în operele sale, şi El este totul în toate, orice ar crea. El este creatorul şi creaţia în acelaşi timp. Căci dacă creaturile sale ar fi separate de El, atunci s-ar zdrobi şi ar pieri imediat, deoarece nu ar fi viaţă în ele.

57. Dar deoarece totul trăieşte şi viaţa este unică, cert este că Dumnezeu este unic. Pe de altă parte, deoarece totul în cer ca şi pe pământ este viu şi viaţa este unică în toate, viaţa este creată prin Dumnezeu şi ea este însăşi Dumnezeu. Totul a fost creat prin munca lui Dumnezeu şi viaţa este uniunea sufletului cu Spiritul.

58. Iar în privinţa morţii, ea nu este distrugerea elementelor adunate, ci ruptura unităţii lor.

59. Astfel eternitatea este imaginea lui Dumnezeu; lumea este imaginea eternităţii, Soarele este imaginea lumii şi omul este imaginea Soarelui.

60. În ceea ce priveşte schimbarea, omul obişnuit o numeşte moarte deoarece corpul se dizolvă şi viaţa se retrage în invizibil.

61. Dar îţi declar, totuşi, bunul meu prieten Hermes, că fiinţele care dispar în această manieră sunt simplu transformaţi: în fiecare zi, o parte a lumii trece în invizibil, dar în niciun caz pentru a fi distrusă.

62. În aceasta rezidă suferinţa lumii: rotaţiile şi dispariţiile în ceea ce numim moarte. Căci rotaţia este revoluție, iar dispariţia este reînnoire.

63. Lumea este înzestrată cu toate formele posibile. Nu le poartă închise în sinele său, dar se transformă în forme şi prin forme.

64. Prin urmare, pentru că lumea este creată omniform, cum este atunci Creatorul său? Nu putem spune că este fără formă! Dacă însă, şi El ar fi omniform, El ar semăna lumii. Dar dacă nu ar avea decât o singură formă? Atunci în această privinţă ar fi mai puţin decât această lume.

65. Ce să decidem deci? Căci concepţia noastră despre Dumnezeu nu poate prezenta lacune!

66. Există doar o singură formă proprie lui Dumnezeu, o singură formă pe care ochii corporali nu o pot percepe, formă incorporală, care manifestă toate formele prin corpuri.

67. Nu te mira că poate exista o formă incorporală! Gândeşte-te la un cuvânt pe care îl rosteşti! Astfel este şi cu picturile: se văd vârfuri de munţi ridicându-se înalt în cer pe când în realitate ei sunt netezi şi plaţi.

68. Gândeşte-te din nou, mai profund, la ceea ce am spus. Precum omul nu poate trăi fără viaţă, astfel nici Dumnezeu nu poate trăi fără să creeze binele, deoarece aceasta este viaţa şi mişcarea lui Dumnezeu: să acorde mişcare şi viaţă la tot ceea ce există.

69. Anumite lucruri trebuie abordate cu o înţelegere particulară, de exemplu şi următoarele:

70. Totul este în Dumnezeu, dar nu ca într-un loc anume, deoarece un loc este material şi nemişcat, şi ceea ce ocupă un loc anume este fără mişcare; în incorporal, lucrurile apar într-un cu totul alt fel.

71. Dacă te gândeşti le El, cel care închide totul în sine, trebuie să înţelegi înainte de toate, că nimic nu este capabil de a circumscrie incorporalul, şi că nimic nu este nici mai rapid, nici mai puternic decât El. El este necircumscris, cel mai rapid şi cel mai puternic.

72. Examinează-te pe tine însuţi; porunceşte sufletului tău să se ducă în India şi va fi acolo, înainte să-i fi ordonat.

73. Porunceşte-i să meargă spre ocean şi va fi instantaneu acolo; nu de parcă ar fi călătorit dintr-un loc spre celălalt, ci de parcă ar fi fost acolo.

74. Porunceşte-i să se ridice în cer; el nu va avea nevoie de aripi ca să o facă. Nimic nu-l poate opri, nici focul soarelui, nici eterul, nici mişcarea periodică a cerului, nici corpurile stelelor; călătorind prin toate spaţiile, el se va ridica în zborul său până la planetele cele mai îndepărtate.

75. Chiar dacă ai dori să străpungi bolta universului, ca să vezi ce este în afara ei, (dacă există ceva în afara lumii), atunci poţi face şi acel lucru.

76. Iată ce putere, ce rapiditate ai în posesie! Dacă le poţi face pe toate acestea, atunci oare Dumnezeu nu ar putea să le facă?

77. De aceea trebuie să-L vezi pe Dumnezeu în felul următor: tot ceea ce este, le cuprinde în sine ca fiind gândurile Sale: lumea, El însuşi, universul!

78. Dacă nu te poţi egala cu Dumnezeu, atunci nu îl poţi înţelege, deoarece doar asemănătorul înţelege asemănătorul.

79. Creşte până la înălţimi imense, depăşeşte toate corpurile, ridică-te deasupra tuturor timpurilor, devino etern. Atunci îl vei înţelege pe Dumnezeu!

80. Pătrunde-te de gândul că nimic nu-ţi este imposibil; consideră-te nemuritor şi capabil de a înţelege pe toate, artele, ştiinţele, natura tuturor celor care trăiesc!

81. Devino mai înalt decât toate înălţimile, coboară mai jos decât toate adâncimile!

82. Adună în tine senzaţiile a tot ceea ce ai creat: ale focului şi ale apei, ale secului şi ale umidităţii; imaginea că tu eşti peste tot în acelaşi timp: pe pământ, în mare, în aer; că eşti încă necreat, că te afli încă în sânul matern, că eşti tânăr, bătrân, mort şi chiar dincolo de moarte! Dacă pe toate acestea le poţi cuprinde în acelaşi timp în conştiinţă: timp, locuri, evenimente, calităţi şi cantităţi, atunci îl poţi înţelege pe Dumnezeu.

83. Dacă însă îţi ţii sufletul prizonier în corp, dacă îl retragi şi spui mereu, că „nu înţeleg nimic, nu sunt capabil de nimic, mi-e frică de mare, nu mă pot ridica până în cer, nu ştiu ce am fost, şi ce voi fi” atunci ce ai de-a face cu Dumnezeu?

84. Căci tu nu poţi să-ţi însuşeşti nimic prin gândirea a ceea ce este frumos şi bine, atât timp cât încă iubeşti corpul şi eşti rău. Viciul suprem este necunoaşterea a ceea ce este divin.

85. Dar să fii capabil de cunoaştere, să ai voinţa şi puternica speranţă constituie drumul drept spre bine, un drum uşor! Peste tot, de-a lungul călătoriei tale, îl vei întâlni pe drum, peste tot ţi se va face cunoscut, chiar şi acolo unde nu te-ai fi aşteptat deloc; fie că eşti treaz sau dormi, pe apă sau pe pământ, ziua sau noaptea, dacă vorbeşti sau taci. Căci nu este nimic ceea ce El nu este.

86. Poţi să spui atunci, că Dumnezeu este invizibil? Ce se arată mai mult decât Dumnezeu? A creat totul pentru ca să Îl cunoşti prin toate creaturile sale!

87. Ceea ce este magnific, minunat, este că Dumnezeu se manifestă prin toate creaturile sale.

88. Deoarece nimic nu este invizibil, chiar printre cele fără corp: Însufleţirea, Sufletul-Spirit, se revelează în contemplarea vie iar Dumnezeu se manifestă în activitatea sa creatoare.

Pe toate acestea a trebuit să ţi le dezvălui, o, Trismegist. Consideră restul în aceeaşi manieră şi nu te vei rătăci.”

XXVI

Cunoaşterea vie a lui Dumnezeu

Cea de a doua carte din *Corpus Hermeticum*, în faţa căreia vă plasăm acum, conţine, ca şi prima carte, un discurs între Pimandru şi Hermes Trismegistul, axat în întregime asupra esenţei lui Dumnezeu şi asupra întrebării cum putem cunoaşte şi înţelege esenţa fiinţei şi activităţile Lui.

Veţi fi, bineînţeles, de acord cu noi în privinţa faptului că o asemenea cunoaştere, de cel mai înalt interes, este indispensabilă. Înţelegem prin *Dumnezeu*, de fapt, sursa tuturor lucrurilor, esenţa supremă din care provine întreaga existenţă. Cei care vor să meargă calea de întoarcere, care este trasată în esenţa supremă, cei care ştiu că sunt chemaţi să devină fii ai lui Dumnezeu, aceia trebuie să cunoască şi să înţeleagă Tatăl nostru în toate. Astfel, cunoaşterea lui Dumnezeu a fost dintotdeauna obiectivul unui adevărat gnostic. Din această cunoaştere se deduce tot restul.

Societăţile religioase naturale vorbesc continuu de Dumnezeu. Ele îl invocă şi adoră în cei mai frumoşi termeni mistici. În fiecare zi se ţin slujbe cu predici, iar ritualurile îl au pe Dumnezeu ca temă şi obiectiv. Milioane de oameni se consideră cunoscători ai lucrurilor lui Dumnezeu.

Având în vedere rezultatele obţinute, precum şi opiniile şi concepţiile total contradictorii ale nenumăratelor curente religioase, se pare că cunoaşterea umană a lui Dumnezeu este deplorabilă, căci se nu poate vorbi aici despre cunoaştere în acest sens. Cuvintele frumoase ale religiilor naturale, cărţile pioase, activităţile religiilor naturale nu sunt altceva decât imitaţii şi nu înseamnă nimic. Cel care studiază literatura religioasă mondială în acest domeniu, nu ştie la sfârşit nimic despre ceea ce ar trebui în mod real să ştie. Este un ocean de

cuvinte, în care cu uşurinţă te poţi pierde, un dogmatism, o teologie fără bază.

De-a lungul secolele, nenumăraţi sunt aceia care, ca şi noi, au descoperit acest fapt, această greşeală, această eroare care nu face decât să mărească refuzul, negarea lui Dumnezeu. Au fost respinse conştient şi pozitiv ceea ce masa religioasă a crezut că trebuie să afirme în legătură cu Dumnezeu. A fost respinsă şi autoritatea arogantă cu care teologii au spus: „Este astfel şi nu altcumva". Atunci au început să se revolte şi împotriva altor ecleziaşti, care pe lângă autoritatea lor, au aplicat şi opresiune: cruzime, ferocitate, torturi, arderi, carceră şi alte metode diabolice. Au descoperit apoi că aşa-numiţii Părinţi ai Bisericii nu s-au împiedicat să jefuiască şi să ascundă scrierile originare, pentru ca cei care vor veni după ei să nu poată să ia cunoştinţă de ele. În multe biblioteci mari ale lumii se ascund cele mai mari comori, documente autentice ale multor Fraternităţi gnostice. Aceste documente sunt ţinute cu grijă sub lacăt, pentru ca conţinutul lor să rămână necunoscut. Sau, câteodată, aşteptând un beneficiu material.

În cursul timpurilor, s-a descoperit de asemenea rafinamentul metodei folosite de către unele instituţii religioase, metodă care consta în a mutila fundamental conţinutul scrierilor autentice. În acest fel, scrierea mutilată a alterat profund realitatea prin impresii greşite, care au suscitat şi justificat aparent dogmele Părinţilor Bisericii.

Astfel, din păcate, omenirea citeşte multe minciuni în scrierile sfinte. Ea poartă în inima sa texte sacre mutilate. Astfel tot ceea ce emana din adevăr, din realitate şi din sursă, a fost pe cât posibil filtrat şi controlat. Au fondat o clasă de autorităţi religioase, cărora le-au conferit titluri. Au instituit doctori în teologie. Nu cu multă vreme în urmă, aceste autorităţi au exersat o mare influenţă asupra maselor.

Dar tot ceea ce este organizat în manieră dialectică rafinată, pentru a părea onest şi autentic, îşi va găsi în final, conform legii de bază a naturii dialectice, sfârşitul său inevitabil. Căci cel care preferă moartea în locul vieţii, va găsi moartea.

Precum am spus deja, nenumăraţi sunt aceia care au descoperit, în cursul timpului, marea trădare, marea înşelătorie. Ei au recurs, din păcate, la ateism, la negarea lui Dumnezeu, rezultând ruptura radicală faţă de ideile în curs. A urmat apariţia materialismul istoric; un declin atât de imens, cu rezultate atât de sângeroase încât, o dâră de sânge a rămas vizibilă în locurile unde voinţa sa a triumfat. Omenirea este încă împovărată de consecinţele acestuia.

Cel care îşi pune întrebarea culpabilităţii va găsi, fără îndoială, pe aceia care s-au numit odinioară preoţi, autorităţi care în faţa meselor au pretins că îl cunosc pe Dumnezeu şi că urmează voia lui Dumnezeu, dar neglijând să-L mărturisească, lăsând dimpotrivă să curgă sângele nenumăratelor fiinţe umane.

Ateismul, precum a spus într-o zi unul dintre teologii, vorbind în disperare, este unul dintre datoriile neplătite ale bisericii. Aşa este! Astfel, consecinţele greşelilor se întorc la autorii lor. Iar posteritatea trădătorilor rămâne cu moştenirea sa dezgustătoare.

Dar cei care au văzut, în cursul secolelor, că reprezentanţii religiei nu posedau adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu, aceia nu au fost obligaţi să cadă în ateism şi în materialism. Aceasta este valabil şi pentru căutătorii zilelor noastre. Ei se pot elibera în întregime de iluzia transmisă de această trădare, şi pot ei înşişi căuta cunoaşterea lui Dumnezeu! Cel ce caută cu adevărat va găsi, căci singurul adevăr este imperisabil şi indestructibil. Este o sarcină fără speranţă încercarea întemniţării adevărului.

Cel care doreşte adevărul, va elibera adevărul. Este fals, precum se pretinde în lume, de a spune că Dumnezeu este incognoscibil, invizibil. Aceasta este o dogmă în spatele căreia teologia preferă să se ascundă.

Când Iisus, Domnul spune: *„Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu, ci Fiul Omului ni L-a făcut cunoscut”*, prin aceasta nu vrea să spună că Gnoza nu poate fi decât posesia particulară a unui singur om, ci că toţi oamenii care se întorc la Gnoză, la originea coborârii umane divine, la lumea sufletului, redevine

un copil al lui Dumnezeu. Pentru acesta, misterul divin este elucidat.

Filozofia prezentată în cea de a doua Carte din *Corpus Hermeticum* - al cărei autor a fost un asemenea copil al lui Dumnezeu în sensul elevat al termenului - nu se rezumă la un vag dogmatism despre Dumnezeu, nu ne spune că trebuie să ne rugăm, să îi mulţumim şi îl onorăm în capele. Teologul a adus omul în situaţia de a-i mulţumi lui Dumnezeu pentru tot ceea ce suportă şi suferă în dialectică. Deoarece, spune, nu este adevărat că nimic nu vine fără voinţa Tatălui nostru celest? Ori este absurd de a imputa conducerii divine toate consecinţele provocate prin ignoranţa umană, fie că este vorba despre binecuvântare sau pedeapsă, recompensă sau ispăşire.

Filozofia hermetică, dimpotrivă, ne informează despre cum să îl cunoaştem perfect pe Dumnezeu, sursa tuturor lucrurilor, cu atributele şi lucrările sale. *„Dumnezeu”*, spune prologul cărţii a doua, *„alcătuieşte şi El este eternitatea, lumea, timpul şi devenirea”*. Ghidat de lucrările şi activităţile sale, omul poate penetra până la fiinţa lui Dumnezeu, la însăşi înţelepciunea divină.

Mulţi oameni vor spune poate: „Nu am remarcat încă mare lucru! Umanitatea vorbeşte de secole despre diverse fenomene ale creaţiei: lumea, timpul şi devenirea sunt studiate şi se scriu multe despre ele. Toate disertaţiile grandioase ale ştiinţei pot fi reunite în rubrica: eternitate, lume, timp, devenire, dar toate acestea nu ne-au adus nicio cunoaştere divină; dimpotrivă, disputele sunt mereu mai mari.”

Ca răspuns la aceasta, *Corpus Hermeticum* declară, în versetul 6, că nu se poate înţelege Fiinţa divină altfel decât spiritual, şi că Spiritul şi Sufletul constituie forţa revelatoare a lui Dumnezeu. De aceea, această problemă este abordată abia în cartea a doua hermetică, după ce prima, *Pimandru*, explică cum Gnoza, cunoaşterea revelatoare a lui Dumnezeu, vine spre candidatul care umblă calea şi care întâlneşte, în calitate de suflet renăscut, dublul său spiritual, imaginea vie spirituală a originii.

Numai omul care umblă calea renaşterii şi astfel descoperă aici Pimandrul său, spiritul său odinioară pierdut, şi se uneşte cu el, moare şi devine apt pentru a penetra cunoaşterea lui Dumnezeu. Fiinţa, devenind astfel un fiu al lui Dumnezeu în sensul adevărat al cuvântului, va avea dreptul de a cunoaşte Tatăl, cel care este deasupra tuturor şi se află în toate. De aceea, atât timp cât mai suntem „săraci în Spirit", atât timp cât suntem încă în întregime absorbiţi de natura morţii, nu găsim nimic din ceea ce ar putea să aparţină de Spirit.

O întrebare se ridică: Ce a făcut lumea? A decretat că gândirea dialectică, conştiinţa morţii, omul-eu, ar fi Spiritul! A stabili şi a imprima în om această monstruoasă doctrină este cea mai mare crimă care a fost vreodată comisă împotriva umanităţii.

De aceea Şcoala Spirituală a Rozacrucii - în numele Gnozei din toate timpurile - semnalează omului rătăcit necesitatea renaşterii sufletului. Numai omul-suflet renăscut îşi poate întâlni Pimandrul.

Din momentul în care Spiritul s-a trezit astfel în om, cunoaşterea lui Dumnezeu le va fi revelată.

XXVII

Dragostea universală a lui Dumnezeu

Numai omul al cărui suflet este născut, care a obţinut din nou legătura cu câmpul Spiritului şi şi-a găsit Pimandrul, poate penetra adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu, precum am spus în capitolul precedent. Să încercăm, pe această bază, să înţelegem cea de-a doua carte a lui Hermes.

În acest sens, trebuie să reflectăm asupra temei: Dumnezeu, eternitate, lume, timp şi devenire.

„Dumnezeu a făcut eternitatea, eternitatea a făcut lumea, lumea a făcut timpul, timpul a făcut devenirea. Esenţa lui Dumnezeu este binele, frumosul, fericirea şi înţelepciunea; esenţa eternităţii este imuabilitatea; esenţa timpului este schimbarea, esenţa devenirii este viaţa şi moartea."

În manifestarea universală există cinci manifestări: Dumnezeu, eternitatea, lumea, timpul şi devenirea. Dumnezeu, ca sursă, este Spiritul universal, în care nu există nimic altceva - din care, deci, nu poate veni nimic altceva - decât bine, frumos, beatitudine şi înţelepciune. Ceea ce provine din această sursă originară a lucrurilor este etern, permanent, invariabil, neschimbat, atât în forţă cât şi în putere. Putem spune că Dumnezeu şi eternitatea sunt prin ei înşişi.

Eternitatea - ca expresia iniţială a lui Dumnezeu - manifestă binele, frumosul, beatitudinea şi înţelepciunea, adică dragostea universală, fericirea supremă, cunoaşterea absolută, omniprezentă, universală. Acestea sunt valori care nu pot avea sfârşit. Dumnezeu generează eternitatea şi aceasta conţine valorile care în totalitatea lor pot fi desemnate ca dragoste.

Dragostea universală a lui Dumnezeu este omniprezentă.

În eternitatea care înglobează totul, dragostea există ca o plenitudine de radiaţii, ca un câmp care îmbrăţişează totul. Nu vă imaginaţi eternitatea ca îndepărtată. Eternitatea este aici prin urmare, de asemenea, dragostea universală. Dumneavoastră o puteţi sesiza, obţine şi participa la ea într-o clipă, în existenţa dumneavoastră prezentă. Este o stare absolut diferită de starea dialectică.

Binele, frumosul, beatitudinea şi înţelepciunea sunt în eternitate omniprezente, ca şi un parfum de roze sau ca lumina care umple un spaţiu. Nu este posibil să se reprezinte un punct din acest spaţiu unde acest parfum, această lumină, nu ar exista. Astfel Dumnezeu pătrunde, umple manifestarea universală. Aceasta este eternitatea însăşi în sensul permanenţei şi imuabilităţii perpetue.

Putem vorbi despre aceasta, dar din momentul în care primiţi ceva din viaţa sufletului, veţi experimenta acestea în mod absolut. Este ceva ce nu are legătură cu lumea dialectică. Oricât de bune, de minunate v-ar părea condiţiile de aici, situaţiile şi relaţiile dialectice, nu le asociaţi niciodată dragostei universale a eternităţii. Aceasta este un cu totul alt lucru.

Dacă dobândiţi o anumită receptivitatea a sufletului, o veţi înţelege imediat. Veţi înţelege în acelaşi timp, că un asemenea câmp al Spiritului, puternic şi omniprezent, cu valori imense, are un scop anume. Din acest motiv, spunem într-una din rugăciunile noastre: *„Dragostea trebuie să se propage, deoarece acesta este scopul existenţei sale”*. Dragostea universală, care este Dumnezeu, caută mereu să dea formă. Scopul său cel mai înalt este devenirea. Pornind de la naştere, prin devenire, caută să ridice până la El, pentru ca ceea ce se dezvoltă în dragoste, gustă şi propagă fericirea cea mai înaltă, cea mai încântătoare, cea mai frumoasă şi în final se pierde în întregime în dragostea lui Dumnezeu, aceasta în scopuri pe care încă nu le putem sesiza în starea noastră de a fi.

Pentru că dragostea lui Dumnezeu caută să prindă formă într-un fel sau altul, eternitatea produce lumea, spune Hermes Trismegist, în versetul 13:

„Eternitatea face din lume un ordin penetrând materia cu permanenţă şi imortalitate. Devenirea materiei depinde de eternitate, precum şi eternitatea însăşi depinde de Dumnezeu.”

Fiecare atom este încărcat potenţial cu valorile eterne ale Logosului. Din eternitate se dezvoltă spaţiul. În spaţiu există substanţa originară, şi din substanţa originară se formează constelaţiile şi de asemenea lumea.

Nu comiteţi greşeala de a vă gândi aici la lumea dialectică. Lumea la care se face referire nu este pământul, precum îl cunoaştem, cu calamităţile şi mizeria sa. Nu, este vorba despre Pământul sfânt despre care vorbesc Gnosticii; Pământul sfânt ca şi parte a Universul divin: cei care sunt ridicaţi până la lumea stării sufletului viu, pot să-i contempleze splendoarea. Este clar că un univers astfel manifestat cunoaşte o rânduială, legi; că trebuie să răspundă acestei ordini, unor anumite legi de radiaţie, ca să se pună în mişcare şi să atingă marele scop. De aceea ordinea este esenţa lumii, şi această ordine se află în perfectă armonie cu Logosul.

Fiecare lume posedă o anumită ordine, acordată marelui tot, cu scopul de a nu fi perturbată legea care leagă toate lucrurile unul de celălalt. Înţelegem, că o lume astfel stabilită în propria sa ordine, dispune şi de timpul său propriu. Fiecare lume are un timp al său, fiecare lume este expresia unui proces care trebuie împlinit. Obiectivul unei legi sau al unei ordini este să conducă o anumită dezvoltare la bun sfârşit. În lumea noastră, o lege serveşte deseori pentru limitarea unui lucru. În viaţa universală, o lege vizează direct împlinirea dragostei divine eterne. Dacă dragostea divină trebuie, în virtutea esenţei sale, să se comunice pentru că aceasta este raţiunea existenţei sale, atunci lumea şi timpul au ca obiectiv atingerea acestui scop unic. Esenţa timpului este, în consecinţă, schimbarea.

Credeţi probabil, că cunoaşteţi deja bine esenţa schimbării. Să vă feriţi de această greşeală! Această noţiune, ea de asemenea, trebuie înţeleasă şi abordată pe plan spiritual.

În Biblie este spus: *„Este un timp pentru Dumnezeu, şi este un timp pentru oameni”*. Trebuie deci distinse două categorii de timp. Atunci când se vorbeşte despre timpul lui Dumnezeu, omul religios crede că evenimentele se produc în viaţa noastră şi că procesele se împlinesc în vremea noastră sub influenţa forţelor şi puterilor exterioare, forţe şi puteri pe care nu le ţinem în mâini. Când, deodată, se manifestă în timpul nostru, ca printr-o explozie, evenimente incomprehensibile sau neprevizibile, atunci aceiaşi religioşi vorbesc despre timpul lui Dumnezeu. Datorită acestui mod de a vedea, teologii predau postulanţilor resemnarea pe de o parte, şi frică, pe de altă parte; resemnarea în suferinţă, frica de pedeapsă, frică de iremediabil.

Cu toate acestea, universul este guvernat de legi de radiaţie. Ele efectuează schimbările periodice cu scopul ca viaţa unică, care este dragostea însăşi, să fie în cele din urmă realizată şi să fie astfel atins scopul dragostei divine, adică, cea mai înaltă devenire umană: întruparea Cuvântului, în sens superior.

Scopul devenirii, principiul naşterii, este viaţa. Trebuie, prin urmare, să existe un timp divin, a cărui esenţă este schimbarea progresivă prin care unul trece în celălalt, mereu mai sus, avansând din forţă în forţă şi din măreţie în măreţie.

Este vorba deci despre două feluri de dialectică: cea pe care o cunoaştem, cu schimbarea sa, cu rezultatul ei, care este moartea la sfârşitul unei vieţi temporare, cu a sa „creştere, înflorire, declin”. Dar există de asemenea o natură dialectică hermetică, care nu se poate înţelege decât spiritual şi priveşte procesul devenirii eterne.

Se poate dovedi uşor că această dialectică există, că există un timp care nu duce la moarte şi a cărui esenţă este schimbarea. Când soarele străluceşte şi emite lumina sa, radiaţiile luminoase, care ne-au atins ieri, nu sunt aceleaşi care ne ating astăzi. Radiaţiile de ieri şi-au atins scopul, adică fiinţa noastră; ele au acţionat asupra fiinţei dumneavoastră, dacă aţi fost receptivi. Radiaţiile luminoase de ieri s-au cufundat deci în dumneavoastră, au dispărut, s-au dizolvat în dumneavoastră; şi astăzi noi radiaţii vă ating.

Dacă consideraţi acest exemplu ca un simbol gnostic, ştiţi că lumina Gnozei moare zilnic în noi, după ce şi-a atins scopul: schimbarea. Datorită acestei lumini, care se oferă fără încetare, o viaţă se împlineşte prin schimbarea continuă, o devenire eternă, din forţă în forţă, din măreţie în măreţie. De aceea Pimandru spune: *„Esenţa devenirii este viaţa şi moartea”*.

Cel care se opune acestui proces, care nu cunoaşte sau nu vrea să urmeze calea devenirii sufletului, va fi mereu prins de natura dialectică. Astfel nu viaţa, ci moartea îi va fi soarta. Iar aceasta nu este natura dialectică, despre care vorbeşte Pimandru; nu este dialectica divină, ci cea a naturii morţii, a aneantizării.

De aceea candidatul nu poate învinge decât prin Christos. Doar prin lumina naturii divine, doar prin lumina stării vii a sufletului, singura viaţă poate fi realizată.

Lumina Gnozei străluceşte fără încetare. Aceasta este lumina universală, lumina soarelui universal, care se oferă fără întrerupere, precum se oferă şi lumina dialecticii.

De aceea se spune că ofranda lui Christos, moartea lui Christos ne este viaţă. Dacă nu acordaţi atenţie interpretărilor teologice, veţi înţelege perfect. Lumina lui Christos este eternă: ni se oferă în fiecare zi, moare în noi pentru transformarea întregii noastre fiinţe. Oricine i se deschide are parte din dialectica hermetică.

XXVIII

Misteriul originii noastre

„Esenţa lui Dumnezeu este binele, esenţa eternităţii este imuabilitatea, esenţa lumii este ordinea, esenţa timpului este schimbarea, esenţa devenirii este viaţa şi moartea."

Dacă examinaţi această enumerare hermetică, precum am făcut-o anterior, poate îi veţi înţelege aspectele. Intenţia din Corpus Hermeticum este să ne facă să vedem în profunzime relaţia care există între aceste aspecte, să cunoaştem cauza fundamentală şi adevărata natură a vieţii. Intenţia foarte voalată a lui Hermes Trismegistul este să ne explice misteriul originii noastre.

Dacă întrebăm oamenii: „Ce este viaţa?" vom obţine fără îndoială răspunsuri foarte divergente. De fapt, mulţimea colorată a filozofilor a speculat asupra acestei teme în cursul secolelor. Se pare însă, că niciunul din răspunsurile lor, niciuna din opiniile lor nu se află în concordanţă cu cea a lui Pimandru.

Căci el spune: acţiunea de a deveni, acţiunea de a ne naşte este o particularitate. Răspuns unic! Se pare că Gnoza hermetică nu consideră viaţa noastră, fenomenul vital pe care noi îl reprezentăm, precum un tot în sine, precum autonom, ci o anumită proprietate, proprietatea unei alte vieţi, consecinţa unei vieţi determinate. Fundamental, esenţa naşterii personalităţii cvadruple, spune Gnoza, nu este nimic altceva decât o proprietate, o manifestare a vieţii veritabile.

Trebuie să ne amintim că punctul nostru de pornire nu este starea noastră naturală, ci starea sufletului viu, deoarece numai sufletul viu este capabil de înţelegere spirituală. Astfel trebuie să ne dăm seama că adevărata viaţă, la care face referire Pimandru, singura care merită într-adevăr acest nume,

este viaţa Spiritului, viaţa lui Dumnezeu; şi că există o relaţie intimă între proprietatea, care este fenomenul vital, şi însăşi această viaţă; deci între Dumnezeu şi om. Personalitata noastră nu este altceva decât o proprietate, o situaţie particulară, o manifestare a vieţii unice.

De ce viaţa Spiritului generează proprietăţi de acest fel? Aceste proprietăţi ar trebui să servească amplificarea unicei vieţi, ca ea să devină mai vastă, mai puternică, mai glorioasă. Această evoluţie către manifestarea proprietăţilor particulare, evoluţie care porneşte din Bine, traversează eternitatea, apoi din eternitate trece prin spaţiu-timp şi, ajunge datorită schimbării până la naştere; această devenire imensă a proprietăţilor nu vizează nimic altceva decât împlinirea Spiritului în forţă, cu scopul ca să sfârşească prin manifestarea gloriei stării divine.

De aceea se spune, în versetul 6 al celei de-a doua cărţi: *„Spiritul şi sufletul sunt forţe active şi revelatoare ale lui Dumnezeu."* Pimandru, sufletul, sufletul-spirit este singurul nucleu de viaţă, flacăra spiritului, scânteia spiritului. Acest sâmbure nucleu de viaţă este, în virtutea naturii sale, viaţa însăşi. Acest principiu central a fost animat sau este animat. Însufleţirea şi sufletul sunt deci unul. Pimandru şi Hermes, spiritul şi sufletul formează Dumnezeu, sunt Dumnezeu. Sufletul este lumina, forma spiritului. Cel al cărui suflet este complet renăscut poate vorbi despre „Christos viu în mine", despre lumina devenită „Dumnezeu în mine". Spiritul şi sufletul, Tatăl şi Fiul, Pimandru şi Hermes, sunt unu. Cu Pimandru, sufletul luminii formează copilul lui Dumnezeu. Sufletul unit cu Pimandru este chemat Mercur, de trei ori mare, Hermes Trismegistul, desemnare care simbolizează extinderea noii conştiinţe în cea mai mare măreţie.

Toate acestea se referă la omul-suflet originar. De aceea, acţiunea eternităţii este permanenţa, nemurirea.

Se poate ivi acum o întrebare în cititor! Cum este posibil ca acest om-suflet să fi căzut într-o asemenea stare muritoare, stare infernală în care se află?

Răspunsul este relativ simplu. Eternitatea este permanenţă, nemurire. Dar manifestarea omului-suflet trebuie să progreseze. Când Spiritul devine lumină, devine suflet în consecinţă, când Tatăl a generat Fiul, atunci omul-suflet trebuie să progreseze până va deveni un spirit vivificator.

Ceea ce este animat trebuie să se manifeste mai departe! De aceea spunem că ceva arde în sufletul nostru. Cel care este animat de ceva, acela trebuie să o şi manifeste. Din momentul în care Spiritul devine Lumină, din momentul în care Tatăl a creat Fiul, forţa-lumină, Fiul, sufletul, trebuie să continue să se manifeste. Un foc trebuie să erupă. A fi animat de ceva nu este deci niciodată un scop în sine. Sufletul arde ca să se manifeste, pentru a realiza ceva. Sufletul este o posibilitate, o concentraţie de forţe în vederea manifestării; nu este decât un punct de concentraţie, un mijloc pentru a atinge un scop.

Prin urmare, din momentul în care Spiritul devine lumină, ceva se produce. De aceea sufletul este o dorinţă permanent esenţială. Dacă, deci, scânteia spiritului posedă această proprietate care este sufletul, procesul trebuie să progreseze şi nimic nu-l poate opri.

Cunoaşteţi probabil părţile extrase din Epistola a doua către Corinteni, capitolul 3, versetul 17: *„Căci Domnul este Duhul, şi unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia."* Viaţa Spiritului, principiul Spiritului, este libertatea. Nu există niciodată constrângere în Spirit. De aceea sufletul trebuie, în libertate, să continue să se manifeste pentru a demonstra ceea ce-l animă. Ceea ce se află sub constrângere nu poate fi niciodată autentic, deoarece aceea nu vine niciodată din interior. Aceasta nu poate fi niciodată Spiritul, deoarece acolo unde este Spiritul, acolo este libertatea. De aceea, fundamental şi concret, principiul libertăţii este menţinut în manifestarea universală.

Din punctul de vedere al microcosmosului, toată durerea, toată suferinţa pe care trebuie să o suportaţi este susţinută şi întreţinută prin dumneavoastră înşivă. Durerea şi suferinţa sunt consecinţele nenumăratelor greşeli pe care

le-aţi comis dumneavoastră înşivă şi pe care le-au comis personalităţile care au locuit în microcosmos înaintea dumneavoastră. Aceasta este imensa povară de datorii pe care o numim karma, pe care omul legat de roată trebuie să o neutralizeze conform principiului libertăţii.

De asemenea, este magnific că avem posibilitatea de a anula această karmă în radianta şi milostiva Lumină a Gnozei. Dacă rămânem legaţi personal de această datorie şi trebuie, ca pentru toate păcatele adunate în microcosmosul nostru în cursul secolelor, să ispăşim personal, situaţia noastră va fi practic fără speranţă. De aceea Gnoza, dragostea divină, vine în ajutorul nostru. Nu este reconfortant să ştim că este posibil să ne descărcăm de întreaga povară karmică, având curajul de a păşi pe adevărata cale gnostică? Acest fapt clarifică citatul următor, aparţinând cărţii a doua:

„Întoarcerea la perfecţiune şi denaturarea, aceasta este menirea lumii; creşterea şi descreşterea, aceasta este acţiunea timpului; proprietatea, aceasta este acţiunea devenirii."

Sufletul-spirit este trimis în libertate în cel de-al şaptelea domeniu cosmic, în grădina zeilor, şantierul alchimic, cu scopul ca, ghidat, stimulat, susţinut de către scânteia de spirit, să manifeste ceea îl animă. Acolo, în universul celui de-al şaptelea domeniu cosmic, el are libertatea absolută de a se redresa sau de a pieri. Aici omul se află în situaţia în care este posibil să facă să crească sau să descrească totalitatea proceselor. Deci, fiecare suflet-spirit îşi poate dovedi autonomia, şi îşi poate manifesta starea sa sublimă. Spiritul deţine planul divin, omniscienţa, proiectarea integrală. Deci, dacă sufletul, prin impulsul său dinamic se asociază cu Spiritul, totul se împlineşte în libertate. Se ajunge atunci la realizarea sinelui integral.

A se servi de această proprietate pe care o numim personalitate, instrument, este una din capacităţile sufletului-spirit. Sufletul-spirit este trimis în cel de-al şaptelea domeniu cosmic, pentru a-şi procura mai întâi o personalitate ideală, un instrument complet cu scopul de a demonstra şi de a răspunde

marelui Plan divin. De aceea omul adamic, care a intrat în Paradis, a avut ca sarcină să dea un nume fiecărei creaturi, cu alte cuvinte, o forţă. Căci numele este o forţă, o marcă. Sesizaţi imensitatea Planului lui Dumnezeu pentru lume şi umanitate?

Putem deci considera personalitatea fiecărui om ca o proprietate a sufletului-spirit, prin urmare putem determina dacă caracteristicile naşterii dovedesc că incidente s-au produs în cursul procesului, şi că astfel ceva s-ar fi stricat, sau dimpotrivă, că s-a realizat marea operă alchimică.

Sub acest raport, este util să insistăm asupra stării noastre obişnuite de a fi în natura morţii. Fiinţa umană, ca personalitate, este un instrument, dar nu putem susţine că el este, în starea sa naturală, o proprietate a sufletului-spirit originar! Există un suflet în noi, care operează în personalitatea noastră, dar el nu se explică prin Spirit. Sunt cu totul alte Forţe care o animă; iar ceea ce o animă are ca rezultat materia, planul orizontal, dialectica, natura morţii. În virtutea naşterii sale din natură, ea nu evoluează cu siguranţă către scopul sufletului.

Sufletul care acoperea la origine scânteia-spirit în microcosmosul nostru a abuzat de libertatea sa, ceea ce a rupt legătura cu Pimandru, legătura cu Spiritul. Spiritul este etern, Spiritul este perfect. Dacă sufletul care îi este legat se conduce în manieră greşită în raport cu grandiosul ideal, legătura se rupe. Sufletul fără Spirit devine muritor: „Sufletul care păcătuieşte trebuie să moară," spune Biblia sub formă de avertisment.

Putem deci spune, că la un moment dat, nu au mai existat suflete vii. Procesul de susţinere dialectică a intervenit pentru a remedia această situaţie. Sufletul are totdeauna puterea de a se diviza sau de a se multiplica. Astfel, este clar că procesul natural de susţinere oferă unui suflet muritor posibilitatea să trezească, prin endura, sufletul originar, la renaştere. Astfel se restabileşte legătura cu Spiritul, cu Pimandru. Aceasta este ceea ce Şcoala Spirituală modernă numeşte Planul divin de salvare.

Sufletul originar a abuzat de libertatea sa, de aici consecinţa: el este mort ca şi expresie a Spiritului. Dar cum sufletul vine de la Dumnezeu, fiind o proprietate vie, el şi-a continuat existenţa

şi şi-a făcut un scop din a crea o personalitate. În măsura în care primele suflete s-au îndepărtat de cale, legătura între Spirit şi suflet s-au rupt în mod gradat. Sufletul trăia pe atunci cu mult mai mult decât sufletul muritor actual. Sub influenţa cosmocratorilor, el a avut ocazia să-şi formeze o personalitate, a cărei degenerare progresivă a ajuns până la starea de astăzi. Iar scânteia-spirit a adormit în inima microcosmosului.

Prin urmare, vedeţi de ce este logic, că personalitatea noastră a devenit muritoare; că sufletul păcătos, eul, trebuie să piară în endura pentru a face posibilă, prin renaşterea sufletului originar, restabilirea legăturii cu Spiritul, cu Pimandru. Acesta va lumina din nou, în inima microcosmosului, şi va vorbi, ca Însufleţire, sufletului hermetic. Astfel se va încheia rătăcirea de odinioară.

Este motivul datorită căruia nu avem voie să pierdem prea multă vreme asupra greşelii omului actual, ci să arătăm calea reîntoarcerii, calea transfigurării, pe care greşelile sunt şterse. Cine regăseşte baza originară, lumea sufletului, starea omului-suflet, dovedeşte din nou, că „acolo unde este Spiritul Domnului, acolo este libertatea".

Astfel, rătăcirea nu devine decât un incident în cadrul eternităţii. Nu vă opriţi deci la obiceiurile primitive şi la înclinaţiile păcătoase, urmăriţi dinamic şi hotărât calea transfigurării şi vă veţi anula toate greşelile.

Din toate acestea reţineţi că cel care penetrează până la Gnoză, până la cunoaşterea lui Dumnezeu, va trebui să se transforme de-a lungul căii transfigurării, până la a deveni o proprietate a sufletului-spirit. Cunoaşterea care vine din aceasta, arată că fiecare calitate a sufletului-spirit poate fi privită ca reîntoarcerea directă la Spirit, la sursa primordială şi că ansamblul Spirit, suflet şi corp, este într-adevăr „Dumnezeu manifestat în carne".

Toate sufletele renăscute trebuie să descopere, să întâlnească şi să urmeze pe Dumnezeu în sinele lor. Atunci, cel căruia i-a fost permis să dobândească şi să celebreze această Gnoză întreabă, precum Hermes: *„Vorbeşte-mi acum despre înţelepciunea lui Dumnezeu. Ce este înţelepciunea lui Dumnezeu?"*

XXIX

Să devenim tăcuţi

„Fii tăcut, o, Hermes Trismegist, şi reţine bine ceea ce am să spun.”

Astfel vorbeşte Pimandru la începutul cărţii a doua. Iar Hermes îi răspunde:

„Se vorbeşte mult despre univers şi Dumnezeu, dar opiniile se contrazic, şi astfel nu am putut să recunosc adevărul în ele. Vrei să-mi clarifici, o Maestre? Voi crede doar ceea ce-mi vei revela.”

Am aprofundat, în capitolele precedente, explicaţiile pe care le dă Pimandru la întrebările lui Hermes. Pentru că este important, ca toţi candidaţii să înţeleagă din interior, ca şi Hermes, cuvântul lui Pimandru, judecăm că este bine să vă dăm un sfat, sfatul cu care Pimandru deschide expunerea pe care o adresează lui Hermes: *„Fii tăcut!”*

Biblia menţionează frecvent această tăcere foarte particulară. Gândiţi-vă la Psalmul 4: „Vorbiţi cu inimile voastre şi fiţi tăcuţi.” sau la Psalmul 62: „Sufletul meu se întoarce în tăcere spre Dumnezeu.”; apoi la cuvântul potrivit al lui Isaia: „Voi fi tăcut şi voi privi în cortul meu”, în timp ce Pavel, în primul capitol al Epistolei către Tesaloniceni îi stăpâneşte pe elevii săi: „Aplicaţi tăcerea şi consideraţi lucru de onoare să duceţi viaţă tăcută.”

Tăcerea desemnează o anumită stare a inimii. Inima personalităţii noastre coincide aproximativ cu centrul microcosmosului nostru. În acest punct central, întâlnim roza, atomul scânteie-spirit, marele punct de întâlnire iniţială a Gnozei cu elevul, a Spiritului cu sufletul, a lui Pimandru cu Hermes.

Însă, în starea noastră naturală, inima este acel loc unde dorinţele orientate pe nivel dialectic, agonii, pasiuni divergente fierb. În starea eului obişnuit, inima este orice altceva numai un loc liniştit nu!

Dacă doriţi să îl urmaţi pe Hermes şi să deveniţi demni de a fi chemaţi Hermes, sau Mercur, inima dumneavoastră trebuie să se liniştească. „Hermes", sau „Mercur", desemnează omul care se trezeşte în noua conştiinţă, omul căruia i se oferă înţelepciunea divină, şi care, în consecinţă, îşi ridică sanctuarul capului la înălţimea vocaţiei sale sublime.

Dar este imposibil să se împlinească această vocaţie dacă elevul nu învaţă mai întâi să-şi deschidă inima Spiritului, în tăcere. Să realizezi tăcerea sufletului este o sarcină încredinţată tuturor celor ce caută cu adevărat Gnoza, sarcină care purifică inima complet, îi redă calmul perfect, şi o deschide.

Ştiţi ce este mica circulaţie a sângelui. Această circulaţie cefalică stabileşte un circuit sanguin particular între inimă şi cap. Capul şi inima sunt prin urmare absolut unul; de aceea trebuie mereu privite în corelaţie reciprocă. În ceea ce priveşte gândirea, voinţa, sentimentul şi activitatea, reacţiile şi înţelegerea, o identitate perfectă a inimii şi a capului este, pentru elevul pe cale, o exigenţă absolută.

Dacă inima vă este neliniştită, gândurile nu sunt nici juste, nici libere. Când inima este plină de agonie şi rupturi, atunci organele de simţ nu funcţionează nici just, nici normal. Sunteţi incapabili să vedeţi şi să judecaţi corect oamenii şi lucrurile, şi imediat începeţi să criticaţi, cu tot ceea ce aceasta implică.

Dacă inima rămâne în starea sa obişnuită a impurităţii naturale - aşa cum se întâmplă când întreaga noastră fiinţă este acordată naturii morţii - este imposibil de a fi atent cu adevărat, şi prin urmare de a înţelege. Deoarece esenţa naturii morţii este totdeauna haosul! Din această cauză, în sistemul inimă-cap al omului orientat spre natură se creează din nou şi din nou mari tensiuni, care îl împing să acţioneze greşit.

În sistemul inimă-cap există o supapă de siguranţă: laringele, legat cu chakra gâtului. Nu am vorbit niciodată până

în prezent despre această chakră şi despre adevărata sa funcţie, deoarece timpul încă nu a sosit să o facem. De aceea ajunge să spunem despre acest subiect, că omul dialectic abuzează de laringe pentru a reacţiona la tensiuni acumulate. Laringele este un organ creator. Să vorbeşti în continuu, să susţii o conversaţie infinită, care nu are niciun conţinut esenţial, sau care este extrem de dubioasă, constituie pentru om o modalitate de a se descărca de excesul tensiunilor sale. Această descărcare se face totdeauna pe socoteala altora. De aceea trebuie să vedeţi clar necesitatea de a face inima tăcută, pură.

Dacă vă liniştiţi şi purificaţi inima, atunci faceţi, de asemenea, şi capul liber rolului la care este chemat, organele senzoriale funcţionează altfel, şi atunci doar dumneavoastră veţi fi capabili să ascultaţi.

Fraţii şi surorile Gnozei originare aveau obiceiul să-şi semnaleze unii altora această necesitate. De aceea, la începutul reuniunilor lor se făceau auzite aceste cuvinte:

„Să fim tăcuţi în faţa Domnului!
Să putem auzi cu adevărat,
să putem înţelege cu adevărat."

Am spus deja, personalitatea omului este o proprietate a microcosmosului, un produs al sufletului-spirit. Astfel, această proprietate reprezintă o încarnaţie a planului care este în Spirit şi care se manifestă în suflet ca impuls al Spiritului. Ca urmare, această proprietate sau personificare adună în sine Spiritul, sufletul şi corpul, care formează deci o tri-unitate.

În Spirit sunt conţinute, pe lângă natura sa proprie, natura sufletului şi natura acestei proprietăţi care este corpul. În suflet, Spiritul se reflectă; iar proprietatea, corpul se proiectează spre exterior. În corp cele trei devin *unu*. Rezultă deci de trei ori trei aspecte, adică nouă aspecte; şi omul străvechi, omul nonuplu apare în faţa ochilor noştri. Înţelegem astfel de ce numărul nouă este numit numărul umanităţii.

În corp găsim trei sanctuare, care sunt chemate să

onoreze veritabila tri-unitate umană: capul trebuie să fie sanctuarul Spiritului; inima, sanctuarul sufletului; sistemul ficat-splină, pe care îl numim templul biologic, sanctuarul corpului. Aceste trei temple trebuie să colaboreze în armonie perfectă, fiecare conform stării şi vocaţiei sale. Templul biologic este chemat să regleze şi să susţină toate procesele naturale ale personalităţii, după natura sufletului şi a Spiritului.

Dacă orientarea se deplasează spre biologic, spre natura dialectică pe plan orizontal, precum este cazul la majoritatea oamenilor, inima şi capul îi sunt subordonate şi vedem că a apărut în personalitate un proces de cristalizare; inima, plină de agitaţii astrale, devine un haos şi intelectul nu este capabil să funcţioneze decât pentru a regla viaţa obişnuită naturală şi animală. În aceste condiţii, inima nu poate să devină liniştită în faţa Gnozei, în faţa Domnului; nu face altceva decât să reflecte lupta pentru existenţă, care se sfârşeşte totdeauna prin moarte.

Deoarece inima microcosmosului corespunde oarecum cu inima biologică, iar în inima microcosmică este prizonier paznicul tăcut, roza, omul Dumnezeu în noi, deoarece din această roză o chemare iese în continuare spre fiinţa întreagă, ca să salveze din nisipul deşertului sfinxul tăcut, înţelegem de ce Şcoala repetă fără încetare elevilor săi să se ridice şi să deplaseze centrul vieţii lor biologice, al templului biologic, spre templul inimii.

Templul inimii este templul sufletului. Sufletul trebuie să fie lumina lui Christos. Sufletul trebuie să devină Fiul Tatălui. De aceea inima trebuie să celebreze din nou Betleemul său, renaşterea sa.

Aceasta nu înseamnă că templul biologic va fi jupuit de strălucirea sa, dimpotrivă! Dacă templul sufletului devine din nou lumină, toate procesle biologice vor beneficia. Veţi deschide în acelaşi timp poarta Sfântului Sfinţilor, Templul superior, cel al capului, al Spiritului, al înţelepciunii.

Constatăm astfel, că cheia misterelor gnostice este situată în inimă. Acolo, Regele, care este Spiritul, trebuie să fie eliberat şi, condus de lumina sufletului, reaşezat pe tronul

său în sanctuarul superior. În aceasta joacă rol conducător lumina sufletului.

De aceea trebuie să răsune în noi, în continuare, în sensul profund al cuvântului:

Să devenim tăcuţi în faţa lui Dumnezeu!

Astfel să ne convertim inimile!

Să deschidem altarul unde Sfântul este ascuns şi să-l încălzim la lumina Soarelui Universal!

Să oprim munca în sanctuarul biologic şi să celebrăm în inimă serviciul pozitiv al altarului!

Dacă reuşiţi, undele de lumină ale salvării vor curge în dumneavoastră! Ele vă vor umple întreaga fiinţă şi o mantie de lumină nouă vă va acoperi umerii, precum un câmp de respiraţie, precum mantia de aur a Nunţii. Scăldaţi în această imensă sferă de lumină, personalitatea va fi condusă până la transfigurare.

După restabilirea sufletului se efectuează legătura cu Spiritul viu, confruntarea cu Pimandru. În cele din urmă are loc regenerarea totală a acestei proprietăţi, a acestui instrument care este personalitatea.

Unul dintre ritualurile noastre spune despre acest proces: „Este singurul şi unicul mister pe care ni-l prezintă Gnoza. Din trunchiul rupt al arborelui viu se va naşte pentru noi, născuţi din natură, o nouă ramură: legătura va fi restabilită. Doar atunci poate începe marea muncă a recreării."

Acest început trebuie celebrat în inimă. Deschideţi-vă inima, după ce aţi stabilit centrul vieţii dumneavoastră. Purificati-vă inima, pentru ca lumina pură să poată intra. În această puritate, această armonie, această linişte limpede, marea operă poate fi împlinită.

Să fim tăcuţi în faţa Domnului, ca omul nonuplu originar să poată ieşi din mormântul naturii.

XXX

Ce este înţelepciunea?

„Ce este înţelepciunea?” Întrebare clasică, într-adevăr! În întrebarea sa Hermes face referire la înţelepciunea care este fundamentul vieţii universale; şi Gnoza hermetică răspunde. Acest răspuns ne aminteşte de figura lui Apollonius din Tyana, despre care se poate spune, ca şi despre Iisus: „L-am chemat pe fiul meu din Egipt.”

„Ce este înţelepciunea?”

Ea este binele, frumosul, beatitudinea, virtutea totală şi eternitatea.

Eternitatea face din lume un ordin, penetrând materia permanenţei şi a imortalităţii.

Versetele 12 şi 13 semnalează aici faptul că înţelepciunea divină este, de asemenea, legată continuu de substanţa originară, de fiecare atom. Abraxas - adică dragostea universală a lui Dumnezeu - şi cele patru emanaţii ale sale, Soarele universal, din care se naşte dragostea, voinţa, înţelepciunea şi activitatea, este conţinut în fiecare atom. Din această materie originară, unde Dumnezeu însuşi rezidă, provin aceste proprietăţi care sunt, după Hermes, personalităţile.

În acest proces de edificare, vedem producându-se o schimbare de forţe şi de elemente; materiale şi forţe sunt transformate în continuu, ceea ce înseamnă că personalitatea este supusă la o schimbare permanentă, unei glorificări continue, până când în final, ea parvine la echilibrul perfect cu Însufleţirea şi sufletul, cu Pimandru şi Hermes, cu sufletul-spirit. Întreaga fiinţă se găseşte atunci în neschimbare.

Astfel vedem cum Dumnezeu, eternitatea, lumea, timpul şi devenirea se confundă. Dumnezeu şi creatura sa, în această stare de a fi, se unifică. Atunci Dumnezeu se află în Însufleţire, Însufleţirea în Suflet, Sufletul în materie şi aceasta în veşnicie.

Faptul că, în manifestarea universală considerată hermetic, Dumnezeu şi creatura formează o unitate, ne face să înţelegem clar de ce vorbim, în Şcoala Spirituală Gnostică a Rozacrucii de Aur, despre „unitatea de grup". Să încercăm să pătrundem profund această noţiune. Dacă consideraţi că Câmpul Spiritului, Câmpul Sufletului şi Câmpul substanţei originare sunt inseparabile, veţi înţelege imediat că, în lumina Gnozei, separarea, diviziunea, este o absurditate. Existenţa separată, individualismul exacerbat, „eu sunt-ul" atât de caracteristic lumii occidentale mai ales, contrazic natura Logosului. Citim aceasta în versetul 17:

„Acest mare corp, care înglobează toate corpurile, este umplut din interior şi acoperit din exterior, de un suflet penetrat de conştiinţa-spirit, penetrat de Dumnezeu, un suflet vivificând întregul univers."

Cu alte cuvinte: manifestarea universală este o unitate de grup magnifică, formând nu un grup, precum sistemul totalitar al bisericii şi al statului, şi nu în maniera în care organizatorii „Marelui Joc" se străduiesc să o facă (vezi cartea noastră *Demascarea*). Nu este deci o unitate de grup constrânsă, dar unitatea adevăratei inteligenţe, în libertate totală, mozaicul de aur al sufletelor libere, unitatea de lumină, unitatea realităţii divine a celei de-a Şaptea Raze, unitatea şi realitatea septuplei lumini perfecte.

Ştiţi că există legi cosmice de radiaţie; legea radiaţiei, care are putere asupra umanităţii actuale, şi căreia Tânăra Gnoză doreşte să-i răspundă, este legea celei de-a Şaptea Raze, rază care vine să ne conducă în adevărata unitate de grup.

Lumina este totul în toate. În lumină, şi prin acţiunea lui Dumnezeu - creatorul a tot binele, Domnul şi Prinţul întregului ordin al celor şapte domenii cosmice - toate contrastele şi toate rupturile se unifică şi se topesc împreună în dragoste.

De aceea nu ne îndreptăm spre o fraternitate în sensul restrâns al cuvântului, o fraternitate care, în această lume, se numeşte democraţie; ci aspirăm spre marea dragoste despre care vorbeşte Iisus Christos. Celui care doreşte să treacă de poarta Misterelor gnostice, îi este dat să contemple acestă nouă şi puternică imagine a lumii, să vadă în particular că totul este penetrat de suflet; că toate sunt mişcate conform naturii lor proprii, prin ritmul legilor de radiaţie, dar totuşi într-o unitate perfectă. Această unitate a totului în toate trebuie să devină, pentru fiecare elev al Şcolii Spirituale Gnostice, o noţiune despre care nu puteţi, decât foarte dificil, să vă formaţi o imagine exactă.

Omul gnostic eliberat ştie că această unitate există, la fel ca şi cei care sunt pe partea dreaptă şi ca cei care sunt de partea stângă, spune versetul 34. Poate ştiţi la ce se face referire prin aceasta. Calea din dreapta este aceea a celui care îl caută pe Dumnezeu pozitiv, conştient, calea pierderii eului, a naşterii sufletului şi a eliberării finale. Calea din stânga este a celui care se îndepărtează de Dumnezeu, calea greşelii, a orbirii şi a iluziilor.

În mod fundamental, ne ţinem departe de toţi cei care umblă calea din stânga, deoarece ne adaptăm la legea universală, care guvernează starea sufletului viu. Dar practic nu ne considerăm separaţi de nimeni şi nimic. Deoarece totul în toate constituie o unitate absolută. De aceea dragostea lui Dumnezeu se adresează, de asemenea, la tot ce este nearmonios, la tot ceea ce deviază de la legea universală; îl acompaniază pe om în toate căile sale, până când, în forţa sa, acesta se regenerează.

Cum operează dragostea lui Dumnezeu? Radiaţiile, sub diferitele lor aspecte, constituie împreună o unitate, o lege unică, un singur ordin de raze superioare. Această

lege este Abraxas, dragostea unică, Soarele Universal, care se ascunde adânc în toate şi în toţi. Cei care se adaptează armonic la legea dragostei eterne, vor experimenta fericirea ei. Dar cei care rămân în dizarmonie, se vor arde în această lumină care devine atunci un foc. Cel care perturbă coeziunea fundamentală este expus consecinţelor acestei perturbări pe care le atrage asupra sa. Căci nu există decât o singură lege a coeziunii: legea celei de-a şaptea raze, legea adevăratei unităţi de grup, legea Corpului Viu al Tinerei Gnoze.

Din acest motiv filozofia hermetică face o distincţie între lumină şi foc. Lumina este dulcea căldură a dragostei divine; focul nu este altceva decât proba aceleiaşi dragoste. Dar în acest foc, prin acest chin, dragostea atotputernică dovedeşte prezenţa şi activitatea sa, pentru ca toţi şi toate să se elibereze în cele din urmă în dulcea mângâiere a luminii.

„Află deci - spune versetul 41 - *că toate corpurile vii sunt compuse din materie şi suflet, atât nemuritorul, cât şi muritorul, atât cel cu raţiune, cât şi cel fără."*

Se poate pune întrebarea: dacă această intervenţie divină are loc în tot şi în toţi, în sens absolut? Da, ea va penetra întreaga natură vie, toate regnurile naturii, până în cele mai mici detalii; aceasta cuprinde deci sferele infernale, tot ce este oroare şi venin. În cele din urmă, gândiţi-vă bine, fiecare lucru, fiecare fiinţă, oricât de degenerată ar fi, atrage posibilităţi şi forţe în marele imperiu septuplu al sufletului. Ceea ce, în acest imperiu, este dizarmonic, poate fi convertit, corectat, vindecat doar prin legea dragostei universale care nu părăseşte nimic şi pe nimeni.

Închipuiţi-vă ceea ce se petrece în partea lumii noastre: mulţimea problemelor, spaima masei, această ură şi pericolele ameninţătoare! Credeţi oare că violenţa, sângele şi lacrimile sunt o soluţie? Nu, nu există decât o singură soluţie: forţa dragostei, focul dragostei divine.

Această dragoste trebuie să coboare până la cele mai mari adâncimi ale căderii pentru a putea sluji, la momentul precis, fiinţelor care au nevoie de ajutor. Magnificele consecinţe

ale dragostei divine, care poartă totul, au fost recunoscute şi demonstrate de anumiţi scriitori ai literaturii universale. Gândiţi-vă, de exemplu, la Jacob Wassermann în magnifica sa operă *Christian Wahnschaffe*. Gândiţi-vă la figura lui Buddha, care a refuzat să ucidă chiar şi cea mai infimă creatură.

Salvarea a tot ce este căzut, restabilirea armoniei universale nu este posibilă decât prin dragoste. De aceea Siegfried luptă împotriva dragonului; de aceea Hermes îşi pune piciorul pe şarpele şuierător. Sabia, pe care o foloseşte Siegfried precum şi cea a lui Hermes, nu este sabia violenţei, a urii, a răutăţii şi a morţii; aceasta este sabia focului dragostei divine, care îi face invincibili.

Dacă veţi înţelege aceasta, atunci veţi şti că ordinul naturii - natura morţii - nu este fără speranţă. Distingem în Şcoala Rozacrucii de Aur natura morţii şi natura vieţii. Suntem forţaţi să facem această distincţie, deoarece trebuie să ţinem cont de o stare de fapt, şi trebuie să învăţăm reciproc, să ne întoarcem de la manifestarea „focului", spre „lumină". Trebuie mai întâi să intrăm în lumină şi, pornind din această lumină, să transformăm focul în lumină, în serviciul lumii şi al umanităţii.

De fapt, în realitate există doar o singură Natură, un singur Imperiu. Ca oameni suflet, nu puteţi face interior altă distincţie. Din motive practice însă, pentru a vă alege calea, pentru a determina clar scopul dumneavoastră, faceţi distincţia şi spuneţi: „Mă întorc spre lumină." Dar din momentul în care ne întoarcem în Lumină, ne aşteaptă o sarcină magnifică: slujirea umanităţii, cu toate consecinţele pe care le antrenează aceasta.

Dacă continuaţi să faceţi separarea, veţi acţiona ca oameni obişnuiţi, spune versetul 60 al celei de-a doua cărţi a lui Hermes:

„Schimbarea, omul obişnuit o numeşte moarte, deoarece corpul se dizolvă şi viaţa se retrage în invizibil."

Cu toate acestea, nu este minunat că lumina devine foc, cu scopul ca ceea ce se consumă să devină lumină? Nu am experimentat cu toţii dogoarea focului, incendiul purificării, incendiul care consumă inferiorul cu scopul ca, din focul mistuitor, să-şi desfăşoare din nou aripile pasărea de foc?

Să pătrundem acum către corelaţii mai adânci, care iau naştere din cunoaşterea lui Dumnezeu şi să considerăm toate aspectele noţiunii de „omniprezenţă".

Ştim că „totul se află în Dumnezeu", deci şi sufletul vostru renăscut - dacă îl posedaţi deja. „Totul se află în Dumnezeu", nu numai într-un loc determinat, deoarece locul, spune Pimandru în versetul 70, este material şi imobil. Şi noi am văzut că corpul sufle-tului şi personalitatea eliberată sunt proprietăţi ale sufletului-spirit. Spirit, suflet şi corp, formează o trinitate. Trebuie să ne dăm seama deci, că microcosmosul renăscut, ca unitate cufundată în Dumnezeu, este omniprezent, universal.

Universul întreg, în care Spiritul, sufletul şi corpul trăiesc în unitate, este plin de suflet şi conştiinţă-spirit. Acestea formează o unitate de grup, ceea ce înseamnă că conştiinţa sufletului, considerată izolat, este în acelaşi timp o conştiinţă a omniprezenţei.

Pornind de la acest punct de vedere, nimeni nu înţelege mai bine, şi nu cuprinde mai mult decât cel care este eliberat de natura morţii; nimic nu este mai rapid şi mai puternic; sufletul-spirit regenerat este mai inteligent, mai rapid, mai puternic decât tot, spune versetul 71:

„Ordonă," spune Pimandru lui Hermes, în versetele 72-74, „sufletului tău să meargă în India şi va fi acolo, înainte ca tu să-i fi ordonat. Ordonă-l spre ocean, şi va fi acolo în aceeaşi instanţă. Ordonă-i să se ridice până în cer şi nu va avea nevoie de aripi să o facă. Nimic nu-l va putea împiedica, nici focul soarelui, nici eterul, nici mişcarea bolţii cereşti, nici corpul stelelor: străbătând toate spaţiile, se va ridica în zborul său până la cele mai îndepărtate corpuri cereşti."

Cel care doreşte această libertate absolută, aceluia îi va fi acordată. Nimic nu-l va putea împiedica să o obţină, cu condiţia evidentă ca să parcurgă calea spre ea.

Astfel, înţelegeţi ce putere posedaţi. Această putere universală, o aveţi deja; ea se odihneşte în voi, doar nu aţi aplicat-o încă. Sunteţi încă prea cramponaţi de lucrurile obişnuite. Aveţi încă ochii prea fixaţi asupra imaginilor aparente ale planului orizontal. Vă reţineţi voi înşivă.

Purtaţi-vă privirea în omniprezenţă. Eliberaţi-vă sufletul şi veţi realiza în voi înşivă toată puterea divină. Eliberaţi în voi puterea universală parcurgând calea Gnozei, a Luminii. Atunci, într-o zi, vi se va spune şi vouă:

„Mi-am chemat Fiul din Egipt.”

Glosar

Abraxas: expresie gnostică desemnând principiul Iubirii universale divine, aşa cum este prezentat, de exemplu, în Învăţătura lui Apollonius din Tyana.

Suflet-Spirit: Calea endurei, calea uceniciei unei Şcoli Spirituale are scop principal de a trezi Sufletul nemuritor adevărat din starea sa latentă. Din momentul în care Sufletul se trezeşte din starea somnului său de moarte, legătura cu Spiritul Universal, cu Dumnezeu, se restabileşte. Restabilirea legăturii Spiritului, Sufletului, lui Dumnezeu şi a omului se demonstrează prin glorioasa înviere a Celuilalt, întoarcerea Omului Adevărat în Casa Tatălui. Sufletul care poate celebra această legătură, această uniune cu ceea ce Gnoza originară egipteană numeşte Pimandru, este Suflet-Spirit.

Arheu: eterul nervos; fluidul nervos; forţa astrală atrasă de-a lungul pinealului în sistemul vital al omului, în conformitate cu fiinţa sa.

Atom-Christos sau Atom originar: a se vedea Roza inimii.
Atom-scânteie de Spirit: a se vedea Roza inimii.

Authades: Forţa cu cap de leu: voinţa profană a omului născut din materie; de asemenea, în sens mai general, totalitatea impulsurilor necurate ale omului-eu. Cuvânt împrumutat din evanghelia gnostică a lui Valentin, *Pistis Sophia*.

Celălalt: Denumire a Omului nemuritor, a Omului adevărat, cu adevărat născut din Dumnezeu, creat după asemănarea perfectă a Tatălui. Trezirea la viaţă a acestui Fiu unic, fiinţa-Christos în

noi, este singurul scop adevărat al prezenţei noastre în câmpul existenţei noastre dialectice: este, prin urmare, unicul scop al oricărui Rozacrucian gnostic.

Lanţ gnostic universal: a se vedea Fraternitatea Universală.

Câmp de respiraţie: Câmpul de forţă din care şi în care se naşte personalitatea, care asigură viaţa personalităţii. Este câmpul care face legătura între fiinţa aurică şi personalitate, câmp perfect conform personalităţii, pentru că el atrage şi respinge substanţele şi forţele necesare vieţii şi conservării personalităţii.

Contra-natură: Câmpul de existenţă dialectic, în care omenirea căzută, altfel spus separată de Dumnezeu, separată de Spirit, trăieşte urmând voinţa sa proprie; această viaţă izolată de ordinul cosmic divin a provocat dezvoltarea răului ce caracterizează câmpul nostru de existenţă în toate aspectele sale şi căruia noi încercăm, de asemenea, a i ne împotrivi cu propria noastră voinţă. Conform naturii originii sale, această dezvoltare antidivină, deci contra-natură, nu poate fi anihilată decât prin ceea ce Biblia numeşte „reîmpăcarea cu Dumnezeu", şi prin consacrarea acestei reconcilieri; cu alte cuvinte: prin stabilirea unei legături cu Spiritul, datorită drumului transmutării şi transfigurării, şi prin întoarcerea liber consimţită la ordinul cosmic universal, pe care acest drum o implică.

Cosmocratori sau Rectori: Şapte fiinţe naturale puternice, strâns legate de originea creaţiei, care păstrează legile cosmice fundamentale şi sferele lor de activitate. Ele formează împreună Spiritul septuplu al manifestării universale.

Demiurg: Entitate spirituală, provenită din Dumnezeu Tatăl; Demiurgul este creatorul lumii din substanţa originară, creată nu din mâinile lui, ci de către Dumnezeu Tatăl. Acesta este una cu Cuvântul, sufletul şi lumea.

Demoni (daimoni): Cuvântul *demon* semnifică literalmente „forţă naturală". Dacă omul se uneşte cu aceste forţe pentru a împlini, în totală supunere şi din propria sa voinţă liberă, voinţa Tatălui conform Planului divin, ea apare ca un puternic ajutor pe Calea spre dumnezeirea omului. În caz contrar, omul le resimte ca forţe duşmane, ca şi demoni răzbunători, forţe ale Destinului; ele corespund efectelor karmice care determină soarta oamenilor pe durerosul drum al experienţelor. Eonii naturii, de asemenea generaţi de viaţa naturală oarbă a omenirii căzute, sunt denumiţi demoni într-un sens peiorativ. Strâns legaţi de aceştia din urmă, sunt principii de forţă astrală denumite de asemenea demoni şi create de conştiinţa cerebrală intelectuală a oamenilor. Demonul Bun este Sufletul creator originar, „Fiul unic al lui Dumnezeu", aşa cum se manifestă în sufletul Omului adevărat. De aceea Demonul Bun desemnează, de asemenea, Vocea Sufletului Omului adevărat, vocea „Fiului unic al lui Dumnezeu".

Dialectică: Câmpul nostru de viaţă actual; aici totul se manifestă în perechi neobosite de contrarii: întuneric şi lumină, bucurie şi durere, viaţă şi moarte, sunt indisolubil legate şi se înlănţuie reciproc. Legea fundamentală a lumii dialectice este schimbarea şi spargerea/fărămiţarea continuă, sursă de iluzie şi de suferinţă. Gnosticii au prezentat întotdeauna această lume ca fiind nedivină, căci nicio viaţă adevărată nu se poate manifesta atât timp cât acest aspect dialectic, în care omul se află de la cădere, nu a restabilit legătura sa armonioasă cu ansamblul Creaţiei originare septuple. Este câmpul dur al experienţei omului, în care toate tentativele sale sociale, politice, religioase, mistice sau oculte pentru a imita Împărăţia originară, al cărei apel îl percepe inconştient, sunt fără milă sparte, pentru a-l conduce să găsească în el însuşi principiul acestei Vieţi absolute şi perfecte a Septenarului divin, pe care conştiinţa sa întunecată îl exclude.

Şcoală Spirituală: Ca şi Şcoală de Misterii a Hierofanţilor lui Christos, ea reprezintă un şantier al Fraternităţii universale, în scopul de a aduce căutătorilor de Lumină cunoştinţele şi forţele necesare pentru a se orienta pe drumul transfigurării şi pentru a dezvolta o activitate eliberatoare. De la cădere, Iubirea lui Dumnezeu a oferit oamenilor un Lanţ neîntrerupt de Şcoli Spirituale.

Endura: Calea spargerii eului, calea „ultimei morţi", moartea de aur, prin predarea totală a eului Celuilalt, Omului adevărat nemuritor, lui „Christos în mine". Este calea omului-Ioan, care „netezeşte căile Domnului"; este aplicarea practică a: „El trebuie să crească şi eu să mă micşorez", eu trebuie să dispar pentru ca să traiască în mine Celălalt, omul divin. Calea endurei este calea clasică a tuturor secolelor, de-a lungul căreia omul căzut, care s-a cufundat în întuneric, suferinţă şi moarte, reînvie într-o fiinţă nemuritoare şi adevărată, care este de fapt adevărata sa natură, prin purificarea unui reviriment total al vieţii, şi care, cu el şi în el, se reîntoarce la Tatăl. Călătoria omului străbătând natura dialectică constă în a trăi pentru a muri; endura este calea de viaţă a purificării totale a omului care L-a căutat cu adevărat pe Dumnezeu, în cursul căreia el moare conform eului, din propria sa voinţă liberă, pentru a trăi perfect în Celălalt: „Cine îşi va pierde viaţa pentru mine, o va găsi".

Învăţătura universală: Nu este o învăţătură în sensul obişnuit al cuvântului; nu o putem găsi în cărţi. Aceasta reprezintă, în sens profund, realitatea vie a lui Dumnezeu, prin care conştiinţa care a devenit demnă, conştiinţa hermetică sau Conştiinţa-Pimandru, învaţă să citească şi să înţeleagă înţelepciunea universală a Creatorului.

Eoni:
a) Eonii sunt formaţiuni monstruoase de forţe naturale necurate, generate de-a lungul erelor de gândurile, dorinţele, sentimentele şi pasiunile omenirii căzute, care s-a îndepărtat

de Dumnezeu. Le putem clasifica în douăsprezece grupe principale. Create de către omenire, ea însăşi, aceasta din urmă nu le mai poate controla; aceşti eoni îi ţin pe oameni sub influenţa lor şi formează puterile autoconservatoare care împing omenirea pe căile bătute ale păcatului, consolidând astfel legăturile care leagă omul de roata vieţii dialectice.
b) Prin denumirea de eoni se înţelege, de asemenea, grupul de conducători ierarhici ai cadrului spaţiu-timp, desemnaţi şi prin expresiile „ierarhie dialectică" sau „domni ai acestei lumi." Aceste puteri superioare metapsihice emană din omenirea căzută, care este una cu eonii naturii amintiţi la paragraful a). Aceste puteri, provenite din puterea centrală luciferiană a lumii dialectice căzute, abuzează de toate forţele naturii şi omenirii, şi o împing pe aceasta la acte nepioase în profitul schemelor sale întunecate. Cu preţul unei suferinţe umane îngrozitoare, aceste entităţi au dobândit un oarecare grad de libertate în ceea ce priveşte mersul dialecticii, libertate care, într-o necesitate infinită de conservare personală, nu poate decât menţine şi mări mereu mizeria umană. (A se vedea referitor la acest subiect: *Omul Nou care vine*, prima parte, cap.10, cât şi *Demascarea*, de Jan van Rijckenborgh). Adăugăm că toate activităţile fondate pe sentimentele, gândurile, dorinţele omului căzut generează, de asemenea, eoni, adică forţe naturale necurate care guvernează oamenii şi îi ţin prizonieri, obligaţi fiind să evolueze în natura morţii. Alături de aceste activităţi naturale necurate, există forţele naturale ale septuplului cosmos terestru divin, care se dovedesc a fi duşmanul omului, în măsura în care acesta, în nelegiuirea sa, transgresează fără oprire legile cosmosului terestru divin şi îi tulbură armonia.

Fiinţă aurică: Câmpul magnetic septuplu care înconjoară personalitatea. Acesta formează „firmamentul" microcosmosului nostru. Purtător al trecutului vieţilor anterioare, al karmei în microcosmos, el determină cadrul vieţii personalităţii care se încarnează în microcosmos. Cele doisprezece puncte magnetice

ale acestui firmament, zodiacul nostru interior, influenţează întreaga noastră personalitate prin intermediul celor douăsprezece perechi de nervi cranieni în sanctuarul capului.
Aceste douăsprezece instrumente ale personalităţii trebuie alese de către Iisus (sufletul nou), apoi botezate (legate de viaţa nouă) şi hrănite pentru a deveni „discipoli" care vor orienta în totalitate personalitatea către forţa christică. În fiinţa aurică găsim, de asemenea, o formă umană impozantă, o imitaţie a Omului celest originar, eul superior care, putând să apară ca un înger de lumină, este sursa a numeroase iluzii mistice sau oculte (a vedea microcosmos).

Foc al șarpelui: Focul sufletului sau al conştiinţei, localizat în coloana vertebrală.

Floarea de aur, minunata: Divina naştere a Luminii în sanctuarul capului, spaţiul deschis în spatele osului frontal, pe unde candidatul dobândeşte noua conştiinţă în noul câmp de viaţă, arată cele şapte cavităţi cerebrale ca o roză cu şapte petale, toate pline de Lumina Gnozei, prana vieţii.

Fraternitatea universală: Ierarhia divină a Împărăţiei imuabile. Ea formează Corpul universal al Domnului. Ea are numeroase alte denumiri, precum Biserica invizibilă a lui Christos, Ierarhia lui Christos, Lanţul universal gnostic, Gnoza. În activitatea sa în folosul omenirii căzute, această Fraternitate apare, printre alte manifestări active, în calitate de Triplă Alianţă a Luminii, Fraternitatea Shambalei, Şcoala de Misterii a lui Christos, şi a prins formă în Tânăra Fraternitate gnostică.

Gnoza:
a) Suflul lui Dumnezeu, Dumnezeu, Logosul, sursa tuturor lucrurilor, manifestându-se ca Spirit, Iubire şi Înţelepciune universală;
b) Fraternitatea universală ca şi purtător şi doveditor al câmpului de radiaţie al lui Christos;

c) Cunoaşterea vie care este de la Dumnezeu şi în Dumnezeu, şi care va fi răsplata celor care, prin renaşterea sufletului, se nasc în Lumina lui Dumnezeu, astfel spus dobândesc conştiinţa-Pimandru.

Gnoza originară a lui Hermes: Expresie indicând că întreaga activitate gnostică adevărată a perioadei omenirii actuale are ca sursă Gnoza egipteană; că toată munca de salvare gnostică prinde rădăcină în cunoaşterea originară; că libertatea nu este posibilă pentru om decât prin învierea Omului hermetic, sau Omul Mercur, Omul adevărat divin, care trăieşte dintr-o conştiinţă iluminată de Dumnezeu. Cuvintele din Evanghelie: „L-am rechemat pe Fiul meu din Egipt", fac prin urmare referire la această sursă originară a întregii munci de salvare.

Gnoza cvintuplă: Cele cinci aspecte fundamentale ale căii eliberării: înţelegerea, dorinţa de mântuire, predarea de sine, noul comportament, înălţarea în noul Câmp de viaţă.

Hierofanţi: a se vedea Fraternitatea universală.

Omul naturii: Omul născut din materie, supus legii ordinului naturii dialectice.

Marele Joc: Activitate subtilă şi insidioasă care urmăreşte, utilizând întregul ocultism al lumii de dincolo, însoţit de fenomene în mod ştiinţific dirijate, de a realiza o imitaţie a întoarcerii lui Christos. Despre acest fenomen de decadenţă, care va însoţi sfârşitul Zilei cosmice actuale, şi va înlănţui întreaga omenire în întunericul unei iluzii, a se vedea în cartea lui J.van Rijckenborgh, *Demascarea*, Rozenkruis Pers, Haarlem, 1978.

Lipika: a se vedea Fiinţa aurică.

Microcosmos: Omul ca şi lume mică, minutus mundus, sistem vital sferic complex în care putem distinge, de la interior către exterior: personalitatea, câmpul de manifestare, fiinţa aurică, septuplul câmp magnetic al spiritului. Omul adevărat este un microcosmos. Ceea ce înţelegem prin om în câmpul nostru de existenţă nu este decât personalitatea mutilată a unui microcosmos degenerat. Conştiinţa actuală nu este decât conştiinţa acestei personalităţi, conştiinţa corpului, deci doar conştiinţa câmpului de existenţă, căruia îi aparţine corpul nostru.

Natura morţii: a se vedea Dialectica.

Nous: Sanctuarul inimii omului dialectic complet golit şi purificat de toată influenţa sau acţiunea naturii, şi care vibrează armonios în acord cu Roza inimii, cu Atomul scânteie-de-Spirit; curentul unit al inimii renăscute şi al radiaţiilor Spiritului; legătura radiaţiilor Spiritului Septuplu cu Roza, centrul microcosmosului. Tocmai în Nous şi prin el se manifestă Pimandru, Spiritul.

Pistis Sophia: Text gnostic vechi atribuit lui Valentin. Acest text relatează, într-o formă bogată în imagini, luptele lui Pistis Sophia (Credinţa care este Înţelepciune), adică sufletul în căutarea Gnozei, împotriva dominaţiei eonilor naturii, căderea sa şi ascensiunea sa în sferele superioare ale Împărăţiei originare.

Poarta Betleemului: Stare a inimii a celui care, într-o adevărată dorinţă de mântuire, a realizat revirimentul vieţii sale. Astfel el deschide inima sa luminii gnostice şi pregăteşte *grajdul*, inima sa mutilată şi întinată, pentru naşterea Christosului interior. Betleem este prin urmare începutul unicului drum ce-şi găseşte gloriosul sfârşit pe Golgota, locul căpăţânii, pentru învierea adevăratului Fiu de Dumnezeu în microcosmos.

Pimandru: Spiritul înviorător manifestându-se Omului-Suflet renăscut şi în el. Această manifestare are loc în două moduri: mai întâi sub forma unei radiaţii septuple a microcosmosului care penetrează în sanctuarul capului; apoi când munca de sfinţire (făcută posibilă prin ofranda sufletului muritor) este terminată, prin învierea Omului celest absolut în toată splendoarea sa, Christul interior, în afara mormântului naturii, în afara atomului originar, centrul pământului microcosmic. Această dezvoltare este prin urmare în mod perfect centrată pe Christos: după crucificare (coborârea Luminii divine în personalitatea muritoare), Christos coboară în centrul pământului pentru a învia din mormântul său după ce a împlinit lucrarea sa de mântuire.

Împărăţia gnostică: Câmpul astral gnostic format pornind din substanţa astrală pură originară, şi construit de Tânăra Fraternitate gnostică în cooperare cu Lanţul universal gnostic al cărei ultimă verigă este. Prin activitatea sa în cele două lumi (atât în câmpul învierii celui de-al şaselea domeniu cosmic, cât şi în câmpul nostru de existenţă al celui de-al şaptelea domeniu cosmic), ea permite căutătorului de libertate, atât timp cât durează secerişul, de a intra în câmpul învierii prin Corpul Viu al Tinerei Gnoze. Acest Corp Viu formează o punte temporară între cele două domenii cosmice. Noul regat gnostic concentrează toate forţele de care elevul are nevoie pentru a trece această punte conducând la Viaţă. Apelul său se adresează întregii omeniri.

Roză, a fixa roza pe cruce: Fază a mersului elevului sau omenirii, ghidat de înţelegerea pură şi de dorinţa adevărată de mântuire; a abandona într-o moarte zilnică, fiinţa noastră omenească a naturii, în scopul de a învia în noi omul-dumnezeu, omul în posesia lui Pimandru.

Roză a inimii: Denumire mistică a atomului scânteie-de-Spirit, de asemenea numit atom originar, bob de muştar,

germen christic, ultimul vestigiu al Omului originar în centrul microcosmosului; corespunzând vârfului drept al inimii personalităţii, este de asemenea germenele reînnoirii microcosmosului.

Spiritul Sfânt Septuplu: Al treilea aspect al Divinităţii manifestându-se în calitate de tri-unitate; aceasta este Iubirea Tatălui, cuprinzând totul şi revelată de către Fiu, care vine către omenirea căzută, sub forma unui puternic câmp de radiaţie, pentru a salva ceea ce este pierdut. Procesul de transfigurare se împlineşte doar sub îndrumarea şi cu ajutorul acestei Forţe septuple, care munceşte prin Fraternitatea universală. În cursul acestui imens proces, Spiritul Sfânt Septuplu îşi face din nou locuinţă în elev. Este vorba despre „Nunta alchimică a lui Christian Rozacruce", de unirea Sufletului nemuritor cu Spiritul Septuplu.

Sanctuar (Cele trei sanctuare): Câmp de muncă unde omul trebuie să mărturisească legătura cu Gnoza originară, cu Dumnezeu. Focare de întâlnire între Dumnezeu şi om. Se vorbeşte despre cele trei focare ale omului: cap, inimă, bazin care formează Templul omului originar, conceput după imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu.

Sămânţa Iisus: denumire a atomului scânteie-de-Spirit, Roza inimii, în *Fama Fraternitatis*, testament al vechilor Rozacrucieni.

Sferă reflectătoare: Toate activităţile gândirii, ale dorinţei şi ale voinţei omului obişnuit, dau naştere în câmpul său de respiraţie la numeroase imagini-gânduri care sfârşesc prin a deveni constrângătoare şi domină în totalitate. La fel sfera astrală terestră este în mare parte murdărită de toate formele-gânduri colective ale omenirii. S-a construit în acest *dincolo*, în cursul mileniilor, o veritabilă reflectare a tot ceea ce se gândeşte şi a tot ceea ce se visează aici jos. Paradis ca şi infern, ambele

de toate felurile, construcţii astrale minunate, palate şi catedrale luminoase, formează imensa piedică unde, după viaţa petrecută aici jos, cel decedat va regăsi un *dincolo* conform concepţiilor sale, cu un panteon de zei şi de zeiţe, de celebrităţi, de christoşi, de sfinţi şi guru. Tocmai în această sferă reflectătoare vehiculele subtile ale unui decedat, în principal corpul astral cu restul conştiinţei-eu, sfârşesc prin a se dizolva înaintea unei noi încarnări a microcosmosului în materie.

Sistem al focului de șarpe: Sistem al creierului şi al măduvei spinării, sediul focului sufletului sau foc al conştiinţei.

Cap de Aur: Parte a domeniului gradelor interioare a septuplei Şcoli de Misterii, denumire a câmpului învierii, noul câmp de viaţă.

Unitate de grup: Unitate efectivă a tuturor celor care sunt admişi în Corpul Viu al Fraternităţii Tinerei Gnoze. Natura Şcolii Spirituale, prin ea însăşi, cere această unitate de grup care nu este o manifestare de solidaritate exterioară, ci unitatea interioară a sufletului nou purificat în Gnoză şi care se demonstrează printr-un comportament pozitiv nou, în spiritul Predicii de pe Munte.

CUPRINS

	Cuvânt înainte	5
I	Hermes Trismegistul	7
II	Tabula Smaragdina	13
III	Corpus Hermeticum	20
IV	Prima carte: Pimandru	24
V	Pimandru şi Hermes	34
VI	Locul ordinului dialectic în Septenarul cosmic	41
VII	Mântuire şi iertare	49
VIII	Dualitatea omului	53
IX	Încurajaţi naşterea Sufletului nemuritor	59
X	Bunul sfârşit	65
XI	Binefacerea lui Pimandru	73
XII	Structura ritualului gnostic	77
XIII	Sfera astrală dialectică	79
XIV	Dezlegarea legăturii astrale	84
XV	A deveni străin pentru lume	90
XVI	Trezirea sufletului (I)	97
XVII	Trezirea sufletului (II)	105
XVIII	Realitatea eliberării	111
XIX	Educarea practică a gândirii	118
XX	Semnul Fiului Omului	125
XXI	Baia de lumină şi consolamentul	132
XXII	Trăiţi din noul principiu al Sufletului	135
XXIII	Dezvoltarea conştiinţei în noul câmp astral	141
XXIV	Sala de Nuntă: Capul de Aur	148
XXV	A doua carte: Pimandru lui Hermes	153
XXVI	Cunoaşterea vie a lui Dumnezeu	162
XXVII	Dragostea universală a lui Dumnezeu	167
XXVIII	Misteriul originii noastre	172
XXIX	Să devenim tăcuţi!	178
XXX	Ce este înţelepciunea?	183
	Glosar	191

Pentru un prim contact cu doctrina şi calea Şcolii Lectorium Rosicrucianum a fost creată o serie de cursuri introductive.

Dacă doriţi să primiţi aceste cursuri, vă rugăm să trimiteţi o solicitare în acest sens prin e-mail la adresa: **cursuri@lectorium.ro**

Cursurile se pot trimite prin e-mail sau prin poşta şi **sunt gratuite.**

Sediul din România:

Lectorium Rosicrucianum
Str. Ady Endre nr. 19,
cod 410002, Oradea, jud. Bihor

Sediul central internaţional din Olanda:

Lectorium Rosicrucianum
Bakenessergracht 11-15
NL-2011 JS Haarlem

De asemenea, pentru informaţii introductive despre filozofia Şcolii, va rugăm, vizitaţi site-ul:

www.lectorium.ro

Titluri din Literatura Şcolii traduse în limba română

Filozofia Elementară a Rozacrucii de Aur
Omul Nou Care Vine
Manifestarea Prezentă a Gnozei
Gnoza Egipteană Străveche I
Gnoza Egipteană Străveche II
Fama Fraternitatis
Confessio Fraternitatis
Nunta Alchimică a lui Christian Rozacruce
Misterul Vieţii şi al Morţii
Misterul Beatitudinilor
Nu Există Spaţiu Gol
Nuktemeronul lui Apollon din Tiana
Lumina Lumii
Misterele Gnostice din PISTIS SOPHIA
Noul Apel
Noul Baston al lui Mercur
Pecetea Reînnoirii
Şapte Voci Vorbesc
Fraternitatea din Şambala
Calea Universală
Marea Transformare
Gnoza Universală
Noul Semn
Trezirea
Cartea lui Mirdad
Drumul Rozacrucii
Uriaşele Semne ale Deciziei Divine

Literatura pentru copii

Micul Hoinar
Margăritar
Calul de Legănat

Cărţile se pot comanda şi expedia poştal cu plata ramburs. Pentru informaţii despre preţuri şi comandarea lor vă rugăm să trimiteţi un e-mail la adresa: **info@lectorium.ro**

GNOZA ORIGINARA EGIPTEANA vol. 1

"L-am chemat pe Fiul meu din Egipt"

În epoca noastră apocaliptică, în care omul şi lucrările sale sunt încercate şi cântărite la adevărata lor valoare, în care tot ceea ce nu este întemeiat pe unicul fundament al vieţii este în mod inevitabil demascat, Şcoala Spirituală Gnostică modernă, care se prezintă în exterior sub numele *Lectorium Rosicrucianum*, anunţă mesajul originar al căii eliberării tuturor celor care caută o ieşire, o rezolvare la existenţa lor fără perspectivă.
Întreaga munca întreprinsa pentru eliberarea omenirii, în orice moment si sub orice denumire s-ar efectua în perioada noastra de existenta, îsi are originea sa în Misterele egiptene, ale învatamântului întelepciunii fundamentale a lui Hermes Trismegistul, Cel de Trei ori Mare, nume ce ne pune, deja prin el însusi, în legatura cu unicul drum al vietii.
Crestinismul originar, trait si marturisit în prima comunitate crestina, era pur hermetic atât în ceea ce priveste natura sa, cât si scopul sau; el descopera aceasta sursa gnostica universala prin nenumarate comori, în pofida numeroaselor mutilari care le-au fost aplicate în cursul secolelor.
Editând *Gnoza originară egipteană şi Apelul său în eternul Prezent* (în patru volume), *Lectorium Rosicrucianum* încearcă încă o dată de a trezi amintirea celor care au încă capacitatea de a recunoaşte interior Adevărul viu şi de a reacţiona la acesta într-o bucurie profundă, printr-un comportament corespunzător, datorită aspiraţiei lor şi disponibilităţii lor.
Să poată apelul *Gnozei originare egiptene*, apelul străvechi al iubirii divine, să găsească un ecou în inima a numeroşi oameni, pentru împlinirea adevăratei lor meniri, şi pentru eliberarea lumii şi a omenirii.

ISBN 978-90-6732-379-6